

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@Çeviri Kitaplar

SINFUL DUTY

THE DUFORT DYNASTY

JULIETTE N. BANKS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SINFUL DUTY

DUFORT HANEDANI

BİRİNCİ KİTAP

JULIETTE N. BANKS TARAFINDAN

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

TELİF HAKKI

YAZAR HAKKINDA

ADANMIŞLIK

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2022 Juliette N. Banks'a aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz; bir incelemede kısa alıntılar kullanılması hariç.

Bu kitap kurgu ve hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde adı geçen ve izinsiz kullanılan çeşitli ürün ve müziklerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve/veya kullanımı, ticari marka sahiplerinin yetkisinde, ortaklığında veya sponsorluğunda değildir.

Yazar: Juliette N. Banks

Editör: Inked It Out Düzenleme

Kapak tasarımı: Elizabeth Cartwright, EC Editörlüğü

YAZAR HAKKINDA

Juliette, popüler vampir serisi The Moretti Blood Brothers ile paranormal aşk romanı türünde fırtınalar estiren bağımsız, ateşli bir aşk romanı yazarıdır. Seksi ve güçlü kahramanlarının hepsi doğaüstü değil; Juliette'in şimdi okuyucuların doyamayacağı, sürükleyici, büyüleyici çağdaş aşk romanları serisi var.

Juliette ayrıca tüketici pazarlaması alanında engin bir deneyime sahip ve daha önce Random House'da yayınlanmıştır. Maine Coon cinsi kedisi Tilly ile Yeni Zelanda'da yaşıyor.

Juliette N. Banks'in resmi web sitesi:

Instagram:

Facebook:

ADANMIŞLIK

Bu kitabı yaz mevsimine ithaf ediyorum.

Yılın en sevdiğim mevsimisin. Nefis sıcağı, uzun, ılık geceleri, güzel çiçekleri, sallanan palmiyeleri, şarkı söyleyen kuşları, ayak parmaklarımin arasındaki kumu ve bronzlaşmayı seviyorum.

Ama sivrisinekler değil, bunu kayıtlara geçirmek istiyorum!

Günahkâr Görev'i Yeni Zelanda, Auckland'da yaz sıcağında verandamda yazdım. Belki de bu yüzden bu hikâyeyi Hawaii'de kurguladım?

Her iki durumda da, umarım kalbinize sıcaklık getirir ve Harper ile Daniels'ın aşk hikayesini seversiniz.

Juliette x

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

Dufort Hanedanlığı

Günahkar Görev

Yasak Dokunuş

Toplam Sahiplik

Moretti Kan Kardeşleri

Vampirin Kökeni (Özel Kitap Kulübü)

Vampir Kral (ÜCRETSİZ)

Vampir Prensi

Vampir Koruyucusu

Vampir Casusu

Vampirin Noel'i

Vampir Suikastçısı

Vampir Uyandı

Ölümsüzler Diyarı

Başmelekler Savaşı

Başmeleğin Kalbi

SINFUL DUTY

BİRİNCİ BÖLÜM

Daniel Dufort viskisini dudaklarına götürdü ve yakın zamanda düzenledikleri yılbaşı partisinde babasıyla ilgili oldukça komik bir hikaye anlatan sarışına başını salladı.

Daniel, adamın kim olduğunu biliyordu. Karısı ve ailesiyle vakit geçirmiş olması küçük bir Noel mucizesiydi. Babası Senatör Johnson'ın iki kız arkadaşı olduğuna dair söylentiler duymuştu ve kaynağı oldukça güvenilirli. İkisinin de birbirinden haberi yoktu. Sevgililer Günü yaklaşırken, bu politikacı için pahalı bir gün olacaktı.

Üç kadın. Öf.

Daniel bu düşünceyle ürperdi. Kadınlarının akşamları içeri girip çıkmasını, kahvaltı veya parmaklarındaki yüzük için ortalıkta dolanmasını tercih ederdi.

Manhattan'ın en seçkin barlarından biri olan Bar Hugo'ya göz gezdirdi ve önemli bağlantılarının çoğunun artık gittiğini gördü. Hâlâ Macallan'ını içmesinin tek sebebi, açıkçası, penisiydi. Konuşmayı bırakmayan sarışın, önümüzdeki bir saat içinde ağzıyla onu öpecekti.

Bip, bip.

Daniel, konuşmamız gerek. Bir saat sonra ofisinde buluşalım.

Babasının mesajını okuduktan sonra, zihninde planlarını yeniden düzenledi. Kristal bardağını cilalı ahşap bara bıraktı,

orada görüŖeceğimizi teyit etmek için cevap verdi ve ardından minyon sarışının koluna girdi. "Gidelim mi?"

Yüzü aydınlandı.

"Senin evine mi, benimkine mi?" diye mırıldandı.

"Bu gece ofisimde bir toplantım var, hadi oraya gidelim," diye cevapladı ve onu özel çıkışa doğru yönlendirdi. İsteddiği son Ŗey, onunla fotoğraf çektmek ve ilişki durumu hakkında daha fazla dedikodu yayılmasıydı.

Medya ne zaman vazgeçecekti? Hiç evlenmiyordu.

Teklifi sindirirken hafifçe tereddüt etti. Yatakta kahvaltı olmayacaktı. Daniel bakışlarını ona dikti. Karar onundu; ya kabul edecekti ya da reddedecekti.

Onun bunu kabul edeceğini biliyordu.

Hepsi yaptı.

Takım elbiseli bir milyarder bu tip kadınlar için afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Kardeşleri gibi o da babalarının yakışıklılığını miras almıştı. 1.90 boyunda, kaslı bir vücuda sahip olan ve bunu spor salonunda korumak için çok çalışan Daniel, kare çenesiyle kendine güvenen ve güçlü bir adamdı.

Bir kısmı sonradan öğrenildi. Bir kısmı da doğal olarak.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ve dünyanın diğer yerlerinde, Daniel Dufort'un adı iş ve ekonomi medyasında, ne yazık ki etkinliklere götürdüğü kadınlar nedeniyle daha az saygın yayınlarda da sık sık alıntılanıyordu. Nadiren, hatta

hiç, aynı kadınlar oluyordu ve yine de medeni durumunu tartışmakta ısrar ediyorlardı.

Dedikodu köşelerinde ona birkaç utanç verici lakap takılmıştı. Daniel, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, seks hayatını gizli tutmakta zorlanıyordu. Sadece birkaç kuralı vardı.

Söz vermiyorum.

Bir gecede hiçbir şey olmaz.

Tekrar yok.

Tamam, peki, bazen aynı kadınla iki kez yatıyordu ama aynı mahallede değildi ya da yanlış bir izlenim veriyordu.

Daniel Dufort bir ilişkiyle ilgilenmiyordu. Hiçbir şekilde. Gerçek aşka inanmıyordu ve sıradan bir ilişkiyle yetinmeyecekti. Ancak, kadınlarla birlikte olmaktan ve akşamın sonundaki aktivitelerden hoşlanıyordu, bu yüzden katılması gereken etkinliklere veya bir sosyal yükümlülüğünü yerine getirmek için sevgililerini de götürürdü.

Ve seçenekleri de az değildi.

Ama ilişki ona göre değildi.

En yakın arkadaşınla evlenip haftada üç kez misyoner tarzı seks yapmak mı? Hayır, teşekkürler.

Tahmin edildiği gibi kapıdan içeri girmişti, bu yüzden Dufort Towers'a doğru yöneldiler. Daniel koyu gri Tom Ford ceketini askıya astı ve döndü.

Bayan Johnson - kahretsin, adını unutmuştı - Central Park'a bakan 57. Cadde manzarasının tadını çıkararak oyalandı. Milyarderler Sokağı'ndaki en iyi manzaralardan biriydi.

"Muhteşem," dedi ve tam boy bardağa doğru yürüdü.

Daniel kol düğmelerini çıkardı ve özel yapım meşe masasına bıraktığında çınladılar. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve Piguet saatinden saate baktı.

Otuz beş dakikaları vardı.

Daniel, Bayan Johnson'ın yanına gidip ellerini ceplerine soktu. "Sizin oral seks yaptığınızı varsayacağım."

Ağzı açık bir şekilde döndü.

İyi bir başlangıç.

Daniel eğilip parmağını saçlarının arasından geçirdi. "Ya da seni masamın üzerine yatırıp becerebilirim. Sen karar ver."

Ağzı kapandı ve yüz hatları kabullenmiş bir ifadeyle doldu. Dışarı fırlamak için fazla gururluydu ve adam onun kendisi için ıslak olduğunu biliyordu.

Fermuarına uzandı ve dizlerinin üzerine çöktü. "İkisi de." Gözleri onun penisine kaydı ve penisini kavradı.

Daniel cevap vermedi. Sadece dilinin şişmiş başının etrafında dönmesini ve onu santim santim daha derinlere götürmesini izledi.

Daniel alçak sesle inledi. Saçlarını kavrayıp daha da bastırdı, o ise ustaca etrafında ve üzerinde hareket ediyordu. Çok geçmeden, Daniel onu kuruturken boğazını sikmeye başladı. Yutkunurken Daniel orgazmını inleyerek dışarı verdi.

Bu bir artıydı; onun tüküren biri olacağını düşünüyordu.

Manolo Blahnik topuklu ayakkabılarının üzerine yaslanıp dudaklarını yaladı. Bu kasabadaki birçok kadından daha doğal, güzel bir kadındı ama kendisinden öncekiler gibi Daniel da aniden ilgisini kaybetti.

Çoğu onun soyadı için buradaydı. Genellikle kendi vakıf fonları veya paraları vardı, ancak onun gücü vardı ve onunla evlenerek kendilerinin de güce sahip olacaklarına inanıyorlardı.

Yanılıyorlardı. Güç ya birinin elindeydi ya da değildi. Tıpkı bankadaki bir hesap gibi, içeriden geliyordu.

Dufort Hanedanlığı'nın büyük bir kısmını oluşturan Dufort Hotels, dünyanın dört bir yanında mülklere sahipti. Babası tarafından inşa edilmiş ve beş yıl önce halka açılmıştı. İki yıl önce babası şirketten ayrılmıştı -ancak çoğunluk hissedarı olarak kalmıştı- ve Daniel, hayatı boyunca yetiştirildiği pozisyonu üstlenmişti.

Dufort Hotels CEO'su.

"Bu gece randevum olduğun için teşekkür ederim," dedi pantolonunun fermuarını çekerken. Tanrım, neden adını

hatırlayamıyordu? Megan. Kahretsin. "Babana selamlarımı ilet, Megan."

Ayağa kalkıp ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım ikinci kısmı unuttun."

Hayır. Yapmamıştı.

Neyse ki babası her zaman erken gelirdi ve işler gerginleştğinde her an sözü kesilirdi. Bazen reddedildiklerini hissettiklerinde pençelerini çıkarırlardı.

"Görünüşe göre zamanımız doldu. Toplantıma hazırlanmam gerek," diye cevapladı, hayal kırıklığına uğramış gibi davranmadan, sonra uzaklaştı. "Gerekirse, ayrılmadan önce lütfen tesislerden yararlanın."

Daniel büyük masasının arkasına geçti ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Megan boğazını temizleyip çantasını aldı. "Hayır, teşekkür ederim. Eve gidince boğazımdaki spermi bir kadeh Cristal şampanyayla çalkalayacağım," diye cevapladı, sonra dönüp başı dik bir şekilde ofisten çıktı.

Daniel istemeden de olsa gülümsedi.

İyi olmuş.

Bir an sonra babası ofisine girdi ve parmağını omzunun üzerinden sıyırdı. "Gördüğüm kişi Senatör Johnson'ın kızı mıydı?"

"Evet. Bu akşam Glass Towers'ın yeniden markalaşma lansmanına benimle birlikte geldi," dedi Daniel.

Glass Towers, New York'ta dostça bir rakipti, ama yine de bir rakipti. Manhattan'daki su sistemiyle ilgili olarak yürüttüğü hükümet lobi faaliyetleri nedeniyle senatörün kızını siyasi bir açıklama olarak seçmişti. CEO David Glass, Dufort'un bu fikrine katılmıyordu; zira bu proje hayata geçerse Glass Towers'a küçük bir servet kaybettirebilirdi. Ama doğru olan buydu ve ikisi de bunu biliyordu.

Daniel gülümsedi. Oyunu seviyordu ve bu işte iyiydi.

Johnathan Dufort, Megan'ın sahne aldığı yere doğru yürüdü ve ayaklarının üzerinde sallandı. Akşamları buluşmaları alışılmadık bir durum değildi, ama Daniel bunun ne hakkında olduğunu biliyordu. Haftalardır gündemde olan bir konuydu ve şu anda en sevmediği konuydu.

"İyi bir haberim yok oğlum," dedi. "Anlaşma hâlâ eksik ve şimdi de Senatör Mackenzie bizi sömürmeye çalışıyor."

Yukarı baktı.

"Neyle?" diye sordu Daniel yüksek sesle. "Bunu zaten başlangıçta kararlaştırılandan daha fazla faiz borcumuz olduğunu iddia ederek yapıyor."

Yaklaşık yirmi yıl önce babası, o zamanki arkadaşı Bill Mackenzie ile bir anlaşma imzalamıştı. Altı haneli rakamlara ulaşan bu meblağ, Dufort Hotels'in bugünkü haline gelmesinde büyük rol oynamıştı. Kredi, yirmi yıl içinde yüzde üç faizle geri ödenecekti.

Bu bir sır değildi. Finans ekipleri yıllardır parayı bir kenara

ayırıyordu ve bu mali yılda ödemeye hazırlanıyordu.

Birkaç hafta önce, şimdiki senatörden çok daha büyük bir meblağın ödenmesini talep eden bir mektup almışlardı. Ekte anlaşmanın bir kopyası vardı.

Ama orijinal değildi, üzerinde oynamalar yapılmıştı.

Yüzde üçlük faiz oranı yüzde on beşe fırlamıştı. Akli başında hiç kimsenin kabul etmeyeceği bir oran.

Babası, mali danışmanları ve avukatları Fletcher ve Hunter dışında çok az kişi durumdan haberdardı. Avukatları, yetkililere başvurmadan önce anlaşmanın bir kopyasını bulmalarını tavsiye etmişti.

Johnathan Dufort, Dufort Dynasty'deki kasada saklanan kopyanın yanı sıra, kendi dosyalarında da bir kopyasının olduğunu düşünüyordu.

Görünen o ki hayır.

Babası elini yüzünün üzerinden geçirdi.

Bok.

"Baba. Söyle bana."

Johnathan yumruğunu yanındaki kanepenin koluna vurdu. "Ödeme yapmak için otuz günümüz olduğunu, aksi takdirde kızının Dufort ailesiyle evlenmesini istediğini söyledi. Evlilik öncesi sözleşme, kızı Dynasty hisselerinden muaf tutamaz."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı Daniel.

Bundan sonra ne olacağını biliyordu.

"Seni sordu."

İKİNCİ BÖLÜM

Daniel lanet etti.

Ofisinin kapısını çarparak kapattı ve babasına oturmasını söyledi. İşler tamamen kontrolden çıkmıştı.

"Nadia Mackenzie ile evlenmiyorum."

Babası kollarını kavuşturdu. "Elbette onunla evlenmek istemezsin. Mesele bu değil. Bize şantaj yapıyorlar. O belgeyi bulamazsak, işimiz bitik."

İsa.

Bundan bir çıkış yolu olmalıydı.

Daniel iki yıldır CEO'ydu ve her gün rüya gibi bir hayat yaşadığını hissederek uyanıyordu. Zengin ve güçlü bir adamdı, otelleriyle ve nasıl bir işveren olduklarıyla gurur duyuyordu. Şirketi ve ailesi için her şeyi yapardı.

Ama Nadia Mackenzie ile evlenmesi için şantaj yapılmasına izin mi verecek?

HAYIR.

Siktir et.

Babası ikisinin de bittiğine inanıyor olabilirdi ama Daniel oturup hayatını soğuk ve sıkıcı bir kadına teslim etmeyecekti; çünkü evet, Nadia'yı tanıyordu ve onunla yaptığı iki konuşmada da neredeyse uyuyakalmıştı.

Sadece bu da değildi—Daniel'ın kimseyle evlenmeyi hiç düşünmemişti. Hiçbir zaman.

Hatta, gençken anne ve babasının boşanmasına tanık olduktan sonra, Daniel bunun kendisine göre olmadığına hemen karar vermişti. Dufort kardeşlerin üçü de annelerinin yavaş yavaş alkolik olmasına tanık olmuş, babaları ise günde on iki ila on sekiz saat çalışmıştı; üçü de başka kadınlarla sevişiyordu.

Elbette sağlıklı bir seks hayatı vardı ama Daniel aldatan biri değildi.

Annesi sonunda durumu anlamıştı. Gözyaşları öfkeye dönüşmüş, şişeler fırlatılmış ve vazolar kırılmıştı. Değerli bir tabloyu parçalayıp Park Avenue'daki çatı katı dairelerinin girişine bıraktığında, babası boşanma davası açmıştı.

Marie Dufort, birkaç blok ötedeki bir apartmana taşındı ve oğullarını sadece hafta sonları görüyordu. Artık Daniel'in ayda birkaç kez konuştuğu, iyileşmiş bir alkolikti.

Yani babası Dufort imparatorluğunu kurarken ve sekreterleri masasının üzerine yatırırken, annesi içkiye gömülmüşken, üç çocuk duygusal olarak yalnız kalmışlardı.

Timmy ile oyun alanında kavga ettikten sonra (ve kazanmıştı) onu teselli edecek kimse yoktu. Ya da Suzie'nin üzerine çiçek çizilmiş bir notu neden uzattığını açıklayacak kimse yoktu. Sonra aptalca görüldüğü için notu eline yüzüne bulaştırdığında ağlayacak kimse yoktu. Ya da ilk öpücüğünü aldığı anda neden içten içe tuhaf hissettiğini.

Sadece birbirlerine sahiplerdi ve bu yüzden üçü de yakındı. Bu da artık iş ortağı olarak onlara çok yardımcı

oluyordu. Hunter Satış Direktörü, Fletcher ise Pazarlama ve Halkla İlişkiler Direktörüydü.

"O zaman Brent'le polisle konuşmanın zamanı geldi," dedi, şirket avukatlarından bahsediyordu.

Babası ona sanki bir aptalmış gibi kaşlarını çatarak baktı.

"Daniel, o lanet olası bir senatör. Bizi karakoldan gülerler," dedi Johnathan.

Evet, bunu biliyordu. Kanıt olmadan, dayanakları yoktu.

"Ve bu kopyaları kimin almış olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu? Çünkü o lanet olası kasada olmalı baba," diye sordu, işte nadiren kullandığı o tanıdık kelimeyi kullanarak. "Evde bir kopyası olduğundan emin misin?"

Babası döndü, sonra başını salladı.

"Hayır. İkinci kopyadan emin değilim. Kahretsin. Yirmi yıl önceydi evlat! O orospu çocuğuyla Harvard'a gitmiştim. Bin yıl düşünsem böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim. Onu yirmi yıldır tanıyorum."

Daniel başını salladı.

İki adam çok iyi arkadaş değildi ama ikisi de profesyonel, başarılı ve sağlam bir iş anlaşması yapmış adamlardı.

Johnathan yirmi yıl önce bankaya gidip daha iyi bir faiz oranıyla borç alabilirdi, ama bankalar ona tam kredi vermezdi. Bill, büyükbabasından milyonlarca dolar miras almıştı ve iyi getirisi olan uzun vadeli bir yatırım arıyordu. Dufort Otelleri ona cazip gelmişti.

Haklıydı.

"Elbette paramız var ama ona vermeyeceğim," dedi babası.

Dufort Hotels, milyarlarca dolar değerinde, gelişen bir otel işletmesiydi. Dünya çapında yedi ülkede on yedi oteli vardı. CEO olarak, kuruluştaki her kredi, anlaşma ve projeden haberdardı.

"Hayır, ona ödeme yapmayacağız. Biz Dufort'un tekiyiz. Şantajcılara ödeme yapmayız, isimlerinin önündeki unvan ne olursa olsun," diye homurdandı Daniel. "Yönetim kurulu da buna izin vermez."

Umarım onlar da bunu asla öğrenmezler.

Böyle bir şey onları ciddi şekilde istikrarsızlaştırabilir ve hisse senedi fiyatlarını etkileyebilir. Eğer bundan bir çıkış yolu bulmazsa, Nadia ile evlenmekten başka seçeneği kalmayabilir.

Gerçekten bunu başarabilecek miydi? Daniel koyu, dalgalı saçlarının arasından elini geçirdi, duvara yumruk atma isteğine karşı koydu.

"Kahretsin, Nadia ile evlenmiyorum."

"25 Şubat'ta senatör, ödeme yapılmadığı takdirde taahhütte bulunacağını duyuruyor."

Daniel başını salladı.

Bundan bir çıkış yolu bulacaktı. Babası gider gitmez aradığı bir numara vardı telefonunda. Her şeyi

öğrenebilecek, kanunun biraz dışında hareket edebilecek biri. Tam bir kazıklanırken ekibinizde isteyeceğiniz biri.

Ama bu ona pahalıya mal olacaktı.

"Daniel, bunun bizim istediğimiz gibi olmayacağına hazırlıklı olmalıyız."

Benim yolum mu yani? Evlilik yeminlerini ben edeceğim.

Dışlerini gıcırdattı.

Daniel, "Adalarda olduğum süre boyunca avukatlarıma evlilik öncesi sözleşmeyi hazırlatacağım." dedi.

Ertesi gün Hawaii'ye uçacaktı. Fletcher'a bir yapım şirketi otelinde çekim yapması teklifinde bulunmuştu ve ne yazık ki çekim zamanı tıbbi bir müdahaleyle çakışıyordu.

Daniel'den kendisi adına gitmesini istemişti.

Waikiki otellerinin favorilerinden biri olduğu bir sır değildi ve Daniel, artık üst düzey görevdeyken bölgelerinde daha görünür olmak istediğinden bahsetmişti. Ayrıca, Şubat ayında New York'un meşhur karlarından uzaklaşmayı da dört gözle bekliyordu.

Bir mucize olmazsa, tahammül edemediği bir kadınla evlenmek üzere Manhattan'a dönecekti.

Umarım Obama'lar Hawaii'de ikamet ediyor ve bir iki parti veriyorlardır. Şimdilik birkaç seksi eğlence kulağa hoş geliyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Harper Kāne koltuğunda döndü. Auckland'dan Hawaii'ye dokuz saatlik uçuş, şimdiye kadar yaptığı en uzun uçuş değildi ama bu gece bir türlü rahat edemiyordu. Öğleden sonra güneşte uyuyakalmış olması da durumu daha da kötüleştirmişti, bu yüzden biraz pembeleşmişti. Yeni Zelanda'da yaz ortasıydı ve güneş, zeytin rengi tenlerine rağmen, acımasızdı.

Merhum babasından kalan Hawaii kökenli Harper, tropikal adaları daha önce sadece iki kez ziyaret etmişti. Tropikal cennete aşık olmuş ve popüler kurgu serisinin mekanı olarak burayı seçmişti.

Harper üç yıldır yazıyordu ve okuyucular kitaplarını çok seviyordu. Henüz bir J. K. Rowling olmasa da işler yolunda gidiyordu. Kısa süre önce kurumsal işinden ayrılıp tam zamanlı yazarlığa başlamıştı ki bu harika bir başarıydı.

Ne yazık ki, sadece üç ay önce işaretlenen heyecan verici yaşam dönüm noktası, başka bir büyük yaşam değişikliğiyle aynı zamana denk geldi.

Yazılarını hiçbir zaman desteklemeyen nişanlısı David, ondan vazgeçmemesini istemişti. Harper'ın ona düzenli ve oldukça sağlıklı bir gelir göstermesine rağmen, bu konuda tartışmışlardı.

O dönemde, tam zamanlı bir işte çalışırken ve haftada yirmi saat daha yazarken bitkin düşmüştü. Harper, bunun

hem sağlığı hem de işi için doğru şey olduğunu ve riskin düşük olduğunu biliyordu.

David aynı fikirde değildi.

Yazarların saçma kitaplar yazarak geçimini sağlayabileceğine inanmıyordu. Sorumsuz davrandığını ve bunun birlikte ev almalarını etkileyeceğini düşünüyordu.

Harper kararsızdı ve kararını birkaç hafta ertelemişti. Hayatın insanı doğru yöne itmesi komikti. Birkaç gün sonra patronu, yakın zamanda istifa eden meslektaşının yerine yenisini almayacaklarını ve iş yükünün iki katına çıkacağını söyledi.

Harper oracıkta istifa etmişti.

David'in kızacağını biliyordu ama kendini savunmaya ve ona endişelenecek bir şey olmadığını göstermeye kararlıydı. Sirk için kaçacak değildi ya.

Harper'ın bir konuda haklı olduğu ortaya çıktı: David öfkeliydi.

İki hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Sonra bir Cumartesi öğleden sonra alışveriş merkezinden döndüğünde David'i ve tüm eşyalarını kaybetmiş halde buldu. Beş yıllık birliktelikten sonra geride bıraktığı tek şey, "Artık sana güvenemiyorum David." yazan bir nottu.

Bu ironikti çünkü birkaç hafta sonra, David'in birlikte çalıştığı bekar sarışın satış temsilcisi Jenny ile birlikte yaşamaya başladığını öğrendi. İş toplantılarında sürekli

onunla flört eden Jenny, Harper'a bu konuda dramatik davrandığı söylendi.

Sağ.

Harper şok olmuş ve kalbi kırılmıştı. Sonra öfkelenmişti. Sonra üzölmüştü. Ve arada kalan tüm duygular. Annesini ve en yakın arkadaşı Kristen'ı aramış ve onlar da dondurma, pizza ve votka dolu kaplarla gelmişlerdi.

Annesinin sevgi dolu kollarının etrafında olmasını istese de Harper, akşamın büyük bir bölümünde kadının erkeklerin güvenilir olmadığını tekrarlaması nedeniyle dişlerini sıkmişti.

Böyle hissetmesinin haklı sebepleri vardı ama bütün erkekler kötü değildi.

Öyle miydi?

Annesi, Harper'ın babasıyla Hawaii'de tanışıp aşık olmuş, ardından hamile kaldıklarında babasını Yeni Zelanda'ya taşınmaya ikna etmişti. Çabucak evlenmişlerdi. Babası ise hiçbir zaman tam anlamıyla yerleşmemiş, adalar arasında gidip gelmiş, bazen aylarca kalmıştı.

Babasının yanında olmaması ve annesinin telefonda ona ağladığını duymak Harper için zor olmuştu. Sonunda, yeterince büyüdüğünde başka kadınların da olduğunu fark etti. Daha da kötüsü, on üç yaşındayken, babasının Hawaii'de bambaşka bir ailesi olduğunu keşfettiler.

Yıkıcı olmuştu.

Artık annesinin öfkesini ve acısını anlıyordu. Annesi bir daha asla başka bir adama güvenmeyeceğine yemin etmişti, öfkeli ve kendi başına kalmıştı.

Harper'ın şimdiki yolu bu muydu? Bunun geçici olduğunu ve bir gün yoluna devam edeceğini düşünmeyi seviyordu.

Harper, babasını görmek ve diğer ailesiyle tanışmak için Hawaii'ye gitmişti. Evlerini ve babasının hayatlarına ne kadar dahil olduğunu görünce, onlara karşı hemen öfkelenildi. Babası ona ve annesine karşı hiç böyle davranmamıştı. Ziyaretinden üç ay sonra babası aniden kalp krizinden ölmüştü.

Harper ve annesi, cehennem kadar tuhaf bir cenaze töreni için Hawaii'ye geri döndüler ve Harper üvey kardeşlerini son görüşü oldu.

İşte şimdi tropikal adaya geri dönüyordu.

David'den, ya da kendi deyimiyle AD'den sonra Harper, kitaplarını yazmaya ve pazarlamaya koyuldu. Başarılı olmaya ve kendini kanıtlamaya kararlıydı. Yedi hafta önce, aniden, aşk dizisi Island of Tomorrow'u üretmek isteyen önde gelen bir yayıncı olan BookFlix ona teklifte bulundu.

Evet! Son detayları müzakere edip hallettikten sonra söylemişti.

Kristen onu mahalli bir bara sürüklemiş, orada sarhoş olup bütün gece aptallar gibi dans etmişlerdi. Harper'ın ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Şimdi, yılın ilerleyen zamanlarında yapılacak çekimler için mekanları incelemek ve hazırlık yapmak üzere ekiple görüşmek üzere Hawaii'ye gidiyordu. Kitaplarının doğru bir şekilde temsil edilmesini sağlamak için mümkün olduğunca sürece dahil olmayı istemişti.

Harper'ın adada iki haftası vardı, bu da ona ağın gelmesinden önce birkaç gün, onlarla olan işinin tamamlanmasından sonra ise bir hafta süre veriyordu.

"Keşke seninle gelebilmeyi göze alabilseydim," diye dudak büktü Kristen havaalanına doğru giderken üçüncü kez.

"Ben de." Harper, arkadaşını da yanına almak için para harcamayı haklı çıkarmaya çalışmıştı ama Yeni Zelanda'dan uçak biletleri pahalıydı ve ikisi de gelecekte bir gün kız kıza bir tatil planlamaya karar vermişlerdi.

Kristen göz kırparak, "Orada olduğunuzda kendinize seksi bir Hawaiili çocuk veya üniformalı bir adam bulun ve seksi bir şekilde eğlenin," dedi.

Harper başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Ya erkekler konusunda zevkim kötü ya da şansım yok. Alışverişe gideceğim, kitap okuyacağım, yüzeceğim, bronzlaşacağım ve sörf yapacağım - bu sırayla değil - hepsi bu."

Ve kitaplarının okuyucuları için muhteşem bir gösteriye dönüşmesine odaklandı. Bunu onlara anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Kalbi hâlâ oldukça yaralıydı. Artık David'in doğru kişi olmadığını biliyordu ama gidiş şekli soğuk ve acımasızdı.

Onu aldattığı ya da aldatmak üzere olduğu açıktı ve kariyer değişikliğini bahane olarak kullanmış, onu manipüle etmeye çalışmıştı.

Pislik.

İlk tanıştıklarında ona açılıp güvenebilmesi için çok çaba sarf etmesi gerekmişti. Henüz yirmi yaşına basmıştı. Yirmi birinci yaş gününde, birlikte yaşamaları için ısrar etmiş ve iki yıl sonra da evlenme teklif etmişti.

Harper gözyaşlarına boğulup evet mi demişti? Hayır. Düşünmek için birkaç gün istemişti. Bu bir işaret olmalıydı.

Ancak Harper, ailesinin evliliğini izledikten sonra hiçbir şeye aceleci davranmadı. Annesi sürekli David'den bahsediyor ve ona güvenmemesi gerektiğini söylüyordu.

Haklı olduğu ortaya çıktı.

Yani hayır, Harper'ın kalbine veya hayatına başka bir erkeğin girmesine izin vermeye niyeti yoktu. Sadece kariyerine odaklanmak istiyordu ve bunun ne anlama geldiğiyle başka bir gün ilgilenecekti. Henüz yirmi beş yaşındaydı ve önünde kocaman bir hayat vardı. Yalan söyleyen, aldatan erkekler hariç.

"Ne büyük israf," dedi Kristen. "Şuna bak, çok güzelsin. O zeytin yeşili ten ve muhteşem, uzun, koyu saçlar."

Harper, babasının Hawaii genlerine ve annesinin hızlı metabolizmasına sahip olduğunu biliyordu. Ancak, düzenli olarak egzersiz yapıyor ve sağlıklı besleniyordu. Yarın güvenle bikinisini giyip Waikiki Plajı'na adım atacaktı.

"Bu, adadaki bütün erkeklerle yatmam gerektiği anlamına gelmiyor." Güldü.

"Hepsi değil. İki üç tane yeter." Kristen omuz silkip ona muzip bir sırıtış atmıştı. "Ve o saçlarını da indir... Tanrım, kızım, yeteneklerin var. Kullan onları."

Harper'ın eli, David'in kalıcı bir karmaşa olarak adlandırdığı uzun, koyu buklelerine doğru utangaç bir şekilde uzandı. Belki de bu yüzden saçlarını hep topuz veya başka bir şekilde kıvırırdı.

Haklıydı ama. Bunu yaptığında bile saç telleri çözülüyordu.

"Daha sonra, yoksa uçakta kabarır."

"Sanırım bir bilet almam gerek. Bu yolculuğu boşa harcayacaksın. Genç ve aptal olmalısın, iki haftandan birinde bile."

Harper başını sallayıp güldü.

Hawaii'deki hedefleri konusunda çok netti. Tatil aşkı bunlardan biri değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daniel, Aloha, Bay Dufort selamlarını başını sallayarak ve onaylayarak Dufort Waikiki'nin lobisinde dolaştı.

Bir gün önce özel jetiyle Oahu'ya uçmuş ve akşamın erken saatlerinde varmıştı. Huzursuz bir yolculuk olmuştu.

Avukatlarına isteksizce bir e-posta taslağı hazırlayıp evlilik öncesi sözleşme yapmalarını istemişti. Bunun bir önlem olmasını umsa da, hazırlıklı olmak daha iyiydi.

Dük Johnson, inişten hemen önce onu görüntülü aramıştı. "Ne oluyor? Ciddi mi, yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç paramla ilgili şaka yapıyor muyum?" diye sormuştu Daniel kaşlarını kaldırarak.

"İsa," diye cevap vermişti son on yıldır birlikte olduğu avukatı.

Duke'a paylaşabileceği her şeyi aktardıktan sonra adam başını iki yana sallamıştı. "Ne rezalet. Tamam, birkaç gün içinde bir taslak hazırlayıp sana göndereceğim."

"Başka kimsenin bu konuda çalışmasını istemiyorum. Müşteri ayrıcalığı saçmalığını siktir edin, bu işin üst düzeyde kalması gerekiyor." Duke, firmasının sahibi ve ortağıydı ve ücretleri de bunu yansıtıyordu. Daniel, evlilik öncesi sözleşme gibi basit bir şey için bile büyük meblağlar ödemekten mutluluk duyuyordu. Bu kadar zengin bir adam için sorun olmasa da, bunu kimsenin öğrenmesini göze alamazdı.

"Evet, tabii ki Daniel. Önümüzdeki birkaç gün içinde sana bir şeyler göndereceğim, böylece sen de işlerini hızlandırabilirsin."

İşleri hızlandırmak istemiyordu.

Evlenmek istemiyordu.

Nadia'ya veya herhangi birine.

"Dediğim gibi, bu sadece bir önlem. Bunu çözmeyi umuyorum."

"Nasıl?" diye sordu Duke. "Mackenzie seni köşeye sıkıştırmış gibi görünüyor."

Evet öyle yaptı.

"Ağzımda gümüş kaşıkla doğmuş olabilirim, ama aynı zamanda gümüş kurşunlarla da ateş ederim, Duke. Bunu asla unutma."

Ne zaman birine, bokunu kolayca kabul ettiği izlenimini vermişti ki? İş dünyasında yumuşak huylu biri olarak bilinmezdi ve bu şimdi de olmayacaktı. İster gasp olsun ister başka bir şey.

Avukatı ona uzun süre baktı.

"Evet, tamam. Dikkatli ol. Avukatın olabilirim ama Tanrım, bana daha fazla bir şey söyleme. Ama o pisliğin bir kademe aşağı inmesini istemediğimi söylemiyorum."

Daniel, Waikiki otelinin kokularını içine çekti. Her zaman mutluluk veren, kendine özgü bir yanı vardı. Ah, Hawaii'ydi işte. Nasıl olmasın ki?

"Günaydın Bay Dufort," diye selamladı Dufort çalışanlarından biri.

"Aloha," dedi, hafif bir gülümsemeyle başını sallayarak. Şu anda duvara yumruk atmak istiyordu ama çalışanlarının bunu görmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Belki de özel güvenlik şirketindeki irtibat kişisi ona geri döndüğünde, kendini daha kontrollü hissedirdi. Çünkü biri onu kandırmaya çalışıyorsa, aynısını yapmaktan mutluluk duyardı.

Ateşe ateşle karşılık vermek gerekiyordu.

Ve Black Hawke Güvenlik eşyalarını topluyorlardı. Bazen kelimenin tam anlamıyla. Bir grup eski Deniz Piyadesiydiler. Kara operasyonlar. O tür bir ekip. Aslında Josh Hawke eski bir Donanma SEAL'iydi. Daniel, büyükbabasının yatırımları sayesinde zengin bir orospu çocuğu olduğunu bilecek kadar adamı tanıyordu. SEAL'lerden ayrılmış ve Aidan Black ile Black Hawke Güvenlik'i kurmuştu.

Bu yüzden ismi böyledir.

İşler çirkinleştğinde başvurulacak adamlar onlardı.

İşin yapılabilmesi için kanunun dokunamadığı veya dokunamayacağı şeylere erişimleri ve bağlantıları vardı.

Daniel onlara birkaç küçük iş için ulaşmıştı ama hiçbiri bu kadar hassas değildi.

Çünkü Mackenzie lanet olası bir senatördü.

Josh veya Aiden'in bu işe el atıp atmayacaklarından emin değildi. Zaten bu onların uzmanlık alanıydı, bu yüzden içlerinden birinin yakında onu aramasını umuyordu.

Dufort Waikiki'nin genel müdürü Akino, "Aloha efendim," dedi. "İlk geceniz nasıldı?"

Daniel nadiren seyahat ediyordu, bu yüzden ziyareti büyük bir heyecana neden oldu.

"Aloha, Akino. Çok güzeldi. Süt güzel görünüyor," diye yanıtladı Daniel elini sıkarak. "Bu hafta sonu için konuştuğumuz toplantı odalarını rezerve ettik mi?"

Akino başını salladı.

"Evet, BookFlix üç gün içinde geliyor. Büyük konferans salonu sizin için ayrıldı. Gerekirse iki veya dört özel alana dönüştürülebilir."

Ah evet, birkaç yıl önce yeniledikleri elektronik hareketli duvarlar sayesinde konferans alanındaki gelirleri yüzde otuz artmıştı. Harika bir teknoloji.

"Otelde mi kalıyorlar yoksa başka bir yerde mi?" diye sordu Daniel.

"Buyurun efendim."

"İyi, iyi."

"Yazar da," dedi Akino.

"Yazar?"

"Evet efendim. Yazar. Otelimizi -sizin otelinizi- kitaplarına yazmış ve görünüşe göre onlar buradayken projeye

danışmanlık yapıyormuş."

Daniel, bu yazarı veya kitapları bilmesinin gerekip gerekmediğini merak ederek adama baktı. "Hangi kitapları? Onlara aşına olmalı mıyım?"

Akino kızardı. "Şey, şey, Yarının Adası serisi. Tropikal ada aşk romanları. Çok popüler."

İsa.

"Onları okudun mu?" diye sordu Daniel, sesindeki yargıyı gizlemeye çalışarak.

"Şey, bilirsin, çünkü otelimizden bahsediyor, ben de göz gezdirdim," dedi Akino omuz silkerek.

Yalancı.

Daniel neredeyse sırtıyordu.

"Bunlar kadınların artık okuduğu kitap pornosu aşk romanları mı?" diye sordu Daniel.

Akino güldü. "Evet efendim."

Gözlerini devirdi. Yazar, günlerini bu saçmalıkları yazarak geçiriyorsa muhtemelen seks yapması gerekiyordu. "Yani yazar, ağla toplantıya katılacak mı?"

"Evet. Yeni pazarlama müdürümüz Harry sizinle birlikte katılacak ve operasyonel işlerin çoğunu yönetecek. Ve elbette itibar riski ve halkla ilişkilerle ilgili her konuda sizden bilgi alacağız."

Daniel başını salladı.

"Fletcher, Harry gelecek ay işe döndüğünde bu konuyu onunla ele alacak."

Daniel bazı günler bazı detaylarla ilgilenmekten çekinmiyordu. CEO olmak, şirketin genel görünümüne hakim olması ve artık nadiren müdahale etmesi anlamına geliyordu. Nihayetinde, şu anda kimsenin bilmediği kadar risk altında olan itibar da dahil olmak üzere her şeyden o sorumluydu.

"Evet efendim. Harry, prodüksiyon sırasında misafirlerimizin kesintiye uğramasını en aza indirmek ve bölgedeki ve çevresindeki yerel yetkililerle iyi bir iletişim sağlamak için yerel ekiplerle birlikte çalışacak."

Daniel başını salladı.

Ekibinin verimliliğinden hiç şüphesi yoktu ama Harry yeni bir çalışandı ve BookFlix gibi büyük bir organizasyonla yapılacak bir toplantıya hiçbir şekilde hazırlıksız girmek istemiyordu.

"Bu öğleden sonra Harry ile bir toplantı ayarla," diye talimat verdi Daniel. "Ona planını ve varsa endişelerini veya düşüncelerini bana anlatmasını söyle."

Akino başını salladı ve notlarını tabletine aldı, sonra sessizliğine baktı.

"Onu korkutmayın. Sadece ekibimdeki insanların kim olduğunu bilerek hazırlıklı gitmek istiyorum," diye ekledi.

Akino ona gülümsedi.

Hawaiiili adamı neredeyse on yıldır tanıyordu. Johnathan, Daniel'ı yirmili yaşlarının başında tüm otellerini kapsayan bir dünya turuna çıkarmış ve Daniel da burada bir hafta geçirerek işin inceliklerini öğrenmişti.

Elbette Akino daha gençti ve Daniel'e etrafı gezdirmişti. Arkadaş falan değillerdi -Daniel her zaman bir Dufort'tu ve ona göre muamele görürdü- ama yıllar içinde ikisi de birbirlerinin nasıl büyüdüğünü görmüştü.

"Çok yetenekli. Etkileneceğinizden eminim."

"Bundan şüphem yok," dedi, istemeden Akino'ya iltifat ederek.

Daniel'ın gözleri otel lobisinde gezindi ve bronzlaşmış bir çift bacağa takıldı. Gözleri onun mükemmel göğüslerine veya uzun, koyu dalgalı, dolgun saçlarına ulaşmadan önce bile, penisi tepki verdi.

İsa.

Kendini tam bir ergen gibi hissediyordu.

Yere yat çocuk.

Kadın, parlak pembe bir bikini, kot şort ve siyah parmak arası terlik giymişti. Omzunda, içinden havlu çıkan bir plaj çantası taşıyordu. Girişe yaklaşırken güneş gözlüklerini indirdi ve dışarı çıkmaya hazırlandı.

"Doğru, yani, sanırım-" dedi Akino, sonra seslendi, "Ah, bakın, işte Bayan Kāne!"

Seksi esmer dönüp güneş gözlüklerini kaldırdı. Gözleri Akino'ya odaklanmak yerine onunkilerle buluştu.

Nefretle.

Ne oluyor be?

Daniel yavaşça kaşlarını kaldırdı. Bir kadının ona en son ne zaman böyle baktığını hatırlayamıyordu.

Ah, evet, yapabilirdi. Asla.

Gözleri Akino'dan ona doğru kaydı ve yumuşadı.

Daniel kendini tutamadan alaycı bir tavır takındı. Ama fark etmemişti, çünkü Akino'yu çoktan sıcak bir şekilde selamlamıştı.

Daniel, başı ve omuzları daha uzun bir şekilde, kendisinininkinden çok daha parlak olan mavi gözlerini fark ederek, büyüleyici kadına baktı. Kadının doğal olarak koyu zeytin rengi bir teni vardı ve gerçekten muhteşemdi.

Daniel Dufort hayatında ilk kez bir kadına hayran kalmıştı.

Tamam, evet ve uyarılmış.

"Bayan Kāne, sizi genel müdürümüz Bay Dufort ile tanıştırmak istiyorum," dedi Akino.

Daniel sırttı ve ellerini Ralph Lauren şortunun ceplerine soktu. İşte o zaman ilgi gösterirdi.

Para. Zenginlik. Güç.

Kadınların ilgisini çekti.

"TANIŞTIĞIMIZA MEMNUN OLDUM, BAY Dufort," dedi, samimiyetten tamamen uzak bir tavırla ve sonra elini uzattı. "Lütfen bana Harper deyin."

Daniel eline baktı, sonra parlak mavi bakışlarını tuttu. Bir ara gözleri seğirdi, sonra gülümsedi ve elini sıktı.

Tenleri birbirine değdiğinde tüm kibir kayboldu. İkisinin de gözleri kocaman açılırken aralarındaki bağ sıcaklıkla yayıldı.

Kahretsin.

Elini çekti ve şaşkınlıkla birbirlerine bakmaya başladılar.

Akino boğazını temizledi.

Bir şey söyle. Bir şey söyle.

"Ah, Bayan Kāne, umarım otelimde kalışınızdan keyif alıyorsunuzdur. Avustralyalı mısınız?" diye sordu.

Sonra ona gözlerini devirdi.

Öksürük, öksürük, öksürük. Akino da yanında öksürmeye başladı.

Daniel ona dik dik baktı.

"Hayır. Yeni Zelandalıyım," diye yanıtladı Harper. "Farklı bir aksanım var. Farklı bir ülke. Farklı bir ada."

Yeni Zelanda'nın nerede olduğunu biliyordu. Ona coğrafya dersi vermesine ihtiyacı yoktu. Tanrım, bu kadın tam bir küstah orospuydu.

Daniel onunla sevişmeye çoktan karar vermişti ama şimdi fikrini değiştirmişti. Onu arkadan, iyice emdikten sonra sevecekti. Aslında hayır, adını haykıran o alev alev mavi gözleri görmek istiyordu.

Ona en sert ve azarlayıcı bakışını attı ama bu bakışın hiçbir etkisi olmadı. Kadın, tamamen ilgisiz bir tavırla bakışlarını kaçırdı.

"Bayan Kāne, daha önce bahsettiğim yazar. Bu hafta ağ ile çalışacak olan kişi."

Aman Tanrım, harika.

"Pekala," dedi Daniel dişlerini sıkarak. "Eminim ki bu neşeli bir olay olacak."

"Evet," diye yanıtladı, gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine indirerek. "Bay Dufort. Birkaç gün içinde görüşürüz. Akino, sizi tekrar görmek çok güzel. Ben sahilde dinlenmeye gidiyorum. Aloha."

Ve sonra gitti.

Daniel, büyük otel girişinden çıkıp gözden kaybolana kadar onu izledi. Gözleri yavaşça Akino'ya döndü.

"Jet lag'inden olduğunu düşünüyorum efendim," dedi sırtarak. "Dün gece çok daha arkadaş canlısı görünüyordu."

Onun dostluğuna ihtiyacı yoktu.

Sadece yatay.

Ya da dizlerinin üstünde.

Harper Kāne tam da aradığı seksi dikkat dağıtıcıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Harper otelden çıktıktan sonra neredeyse plaja doğru yürüyordu.

Otelde bulunan uzun boylu Adonis'e bir bakış attı -ki bu adamın lanet olasıca otelin sahibi olması da cabasıydı- ve evrenin onunla dalga geçtiğini anladı.

Gözleriyle onu neredeyse becerecekti.

Erkek yok.

Hayır, lanet olsun adamlara.

Hatta çok güzel beyaz bir gömleğin altına geniş omuzları olan yakışıklı erkekler bile, muhtemelen parmaklarını üzerinde gezdirmekten hoşlanacağı nefis altın karın kaslarını örten bir gömlek giyerlerdi.

O zaman bile.

Çoğunlukla.

Ve Tanrım, o gözler. Vahşi bir okyanus gibi buz mavisi.

Daniel Dufort onun elini tuttuğunda, vücudunda bir dizi tepkime meydana gelmişti. Utanç vericiydi.

Daha da kötüsü, adamın eline bakmış, o parmakların vücuduna neler yapabileceğini düşünmüştü.

Nasıl cesaret eder?

O koyu dalgalı saçlarıyla ya da kare, erkeksi çenesiyle onu nasıl baştan çıkarmaya cüret ederdi? Hesapçı bakışları,

istediğini elde eden güçlü bir adam olduğunu anlatıyordu.

Harper, ona yaklaştığında kim olduğunu anlamıştı. Yıllar önce romanları için ailesini ve işini araştırmıştı. Şık iş elbiseleri ve kolundaki zengin kadınlar olmadan farklı görünüyordu. Ne yazık ki fotoğraflar ona pek de iyi gelmemişti.

Gerçek şu ki Daniel Dufort akıl almaz derecede yakışıklıydı.

Ve bunu biliyordu.

Onun gibi bir adam istediği her kadına sahip olabilirdi. Onun gibi bir adam istediği her kadına sahipti.

Ama onu istemedi.

Gözlerindeki arzuyu ve ilgisini gizlediğinde yaşadığı hayal kırıklığını görmüştü.

Harper erkekler konusunda genç ve deneyimsiz olabilir, ama insanları tanıyordu. İnsanları inceliyordu. Bu, yazar olarak ona yardımcı oldu ve belki de erkeklere olan güvensizliğinden dolayı, biraz daha dikkatli bakmasını sağladı.

Hayır, Daniel Dufort onu kabul etmeyecekti ve o, bu sözüne sadık kalmak için ondan büyük bir mesafe koruyacaktı.

Umarım onu sadece birkaç gün içinde BookFlix ile yapacakları tek toplantıda görebilecekti.

Harper'ın neden burada olduğunu bilmiyordu. Daniel, iki yıl önce Dufort Dynasty LLC'nin CEO'su olarak göreve başlamış ve onu çok güçlü ve zengin bir adam yapmıştı. Elbette bunu yapacak adamları vardı, değil mi?

Aslında Harper, iki kardeşinin işin operasyonel kısmıyla daha fazla ilgilendiğinden oldukça emindi.

Havlusunu çıkarıp kumun üzerine serdi.

"Bir playboy milyarderin dikkatini çekeceğime güvenin," diye mırıldandı kendi kendine. "Sanki bir romandan fırlamış gibi."

Ve ona lanet olası bir Avustralyalı demişti. Ne kadar aşağılayıcı. Belki de ona Kanada'nın neresinde büyüdüğünü sorardı.

Kötücül bir sırıtışla uzanıp, yazar bir arkadaşının yazdığı buharlı romanı açtı.

Harper, Daniel gibi bir adamın avını gözüne kestirdiğinde ondan uzak durmayacağını biliyordu ama otelden ve ondan uzak durmak için elinden geleni yapacaktı.

DÖRT SAAT SONRA HARPER, Dufort Waikiki'ye geri dönüyordu.

Waikiki'nin ana caddesi olan Kalakaua Caddesi'ndeki mağazaları ve klimaları ziyaret etmişti. Bikini ve terlikleriyle -ya da Amerika'da denildiği gibi parmak arası terlikleriyle- plajdan çıkıp Michael Kors'a, hatta Prada'ya adım

atabilmekten çok hoşlanıyordu. Prada'dan bir şey alabilecek parası yoktu gerçi, ama öyleymiş gibi yapmak eğlenceliydi.

Belki bir gün.

Harper, dört alışveriş poşetini sallayarak ve bir karpuzlu Jamba Juice yudumlayarak otel lobisine girdi.

Tropikal adaların aloha havasının onu rahatlatıp sakinleştirdiğini hissetmeye başlamıştı bile. Birkaç gün içinde ağ burada olacaktı ve bunun kariyerini nereye götüreceği konusunda heyecanlıydı.

Zaten tanınmaya başlamıştı ama bu, kitaplarını ve yazar olarak markasını küresel boyuta taşıyacaktı.

Korkutucu ve heyecan verici.

Harper alışveriş poşetlerini yatağına bıraktı ve bikinisinin üzerine orta uzunlukta beyaz bir yazlık elbise giydi, ardından geç bir öğle yemeği için çatı katındaki bara doğru yürüdü.

Barmen onu selamlayarak "Aloha" dedi.

"Aloha," diye cevapladı bar taburesine oturarak.

"Ben Ted," dedi uzun boylu, sarı saçlı, Kaliforniyalı gibi görünen ve sesi de sesi de ona benzeyen adam. "Bugün size ne ikram edebilirim?"

Harper bar menüsünü elinden alıp karıştırmaya başladı. Kokteyl menüsünü taradıktan sonra ananas ve şemsiyelerle dolu, tamamen saçma görünen bir menü seçti. "Ben Hawaiian Village Sunset ve tavuk salatası alayım lütfen, Ted."

"Hemen geliyorum. İstedığınız yere oturabilirsiniz, sizi bulurum," diye küstahça sıırttı.

"Teşekkür ederim," diye kızardı ve taburesinden kalktı. Dufort Otelleri beş yıldızlı lüks otellerdi. BookFlix konaklama masraflarını karşılıyordu, yoksa orada kalmayı asla karşılayamazdı. Bununla birlikte spor salonu, havuz ve tüm restoranlar gibi güzel avantajlar da geldi.

Harper, sehpalı büyük ve lüks bir şezlong bulup derin bir iç çekerek oturdu. Ted masumca onunla flört ediyordu ama bir erkeğin ona güzel ve arzulanır hissettirmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

İşte bu tür aşk romanları onun hakkında yazmıştı. Kendisi ve milyonlarca kadının hayalini kurduğu şey buydu.

Yazık ki çoğu aslında kalp kırıklığıyla sonuçlandı. Yoksa annesi mi söylüyordu bunu?

Sanki işaret almış gibi telefonu bip sesi çıkardı.

Harper. Mesajlarıma cevap ver ve güvende olduğunu bana bildir.

Yirmi beş. Yirmi beş yaşındaydı ve annesi ona hâlâ on beş yaşındaymış gibi davranıyordu. David'le nişanlandığında bile hiçbir şey değişmemiştir.

Muhteşem Hawaii'de hayattayım ve iyiyim. Sana her gün mesaj atmayacağım anne, lütfen bana bir tatil ver.

Ya başına bir şey gelirse? Çok tehlikeli.

Harper içini çekti, telefonunu çantasına attı, sonra ezlonga uzandı.

Birkaç dakika sonra garson kokteyli ve salatasını getirdi. Harper genç kıza gülümsedi ve Ted'in yaşı bir ifte servis yaptığı bara baktı.

Gz göze geldi ve göz kırptı.

Hemen bakışlarını kaçırdı.

Bu, onun yüzünü kızarttığı ikinci seferdi ve Ted yakışıklı bir adam olmasına rağmen, vücudu Daniel'la tanıştığı zamanki gibi tepki vermemiştı.

Bu, dumanla erimiş kaya arasındaki farktı.

Uzak durmasının akıllıca olacağıının bir başka nedeni.

ALTINCI BÖLÜM

Daniel, dizüstü bilgisayarını masanın üzerinde açık bırakarak havuzun diğer tarafında oturuyordu. Koyu renkli güneş gözlükleri yüzünden ekranda hiçbir şey göremiyordu ama baktığı şey o değildi.

Harper Kāne'in barmenle flört etmesini izliyordu. Daha doğrusu, barmenin onunla flört etmesini.

Ve bu durum onu rahatsız etmişti.

Kızarıp genç adama gülümsedi, sonra da sessizce uzaklaştı. Genç adam, kadının ona gösterdiği düşmanca tavrın hiçbirini fark etmemişti.

Neden olmasın ki?

Daniel, Mai Tai'sini dudaklarına götürüp içkisini bitirdi. Sanki sihirle -ve aynı zamanda mekanın sahibi olduğu için- bir garson belirdi ve bir tane daha isteyip istemediğini sordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedi gözlerini Harper'dan ayırmadan. Garson uzaklaşırken Daniel, "Lütfen Bayan Kāne'e bir içki daha gönderin. Anonim olarak." diye seslendi.

"Evet efendim," dedi, adamın isteğine dair hiçbir görüşü yokmuş gibi görünerek, ama bunun on dakika içinde mutfak dedikodusu olacağını biliyordu.

Umurunda değildi.

Otellerinden birinde bir misafirle sevişmesi ilk seferi değildi. Oyunculardan müzisyenlere, politikacılara kadar,

genellikle bir kadınla veya başka bir kadınla tanışır ve sonunda onların... vücutlarının tadını çıkarırdı.

Daniel gizliydi ama kim olduğunu saklamadı.

Evli değildi ve seksten hoşlanıyordu.

Mürettebatı kandırmadı. Hiçbiri kandırmadı. Bu şirket politikasıydı.

Harper, genellikle ilgisini çeken bir kadın değildi. Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu ve kanalla yaptığı kitap anlaşmasına rağmen pek de başarılı değildi. Bir iş adamı olarak, bu fırsatın Bayan Kāne için heyecan verici olsa da onu zengin bir kadın yapmayacağını biliyordu.

Kadınları banka hesaplarındaki paraya göre seçmemişti - bu onun için önemli değildi - sadece gittiği ve davet edildiği yerler nedeniyle zengin insanlarla çevriliydi.

Bazı açılardan daha kolaydı. Kuralları anlıyorlardı; onun gibi varlıklı bir adam bir kadınla ciddi olarak ilgileniyorsa, onunla çıkardı. Onu şarap ve yemek eşliğinde ağırlardı. Hayattan ne istediğini sorardı. Nerede yaşamak istediğini. Nasıl bir ev istediğini. Çocuk istiyor muydu? Hamptons'da bir tatil evi? Adam kadının ailesiyle tanışırdı, kadın da onun - belki de annesiyle değil- tanışırdı ve planlar yapıları.

Daniel bunların hiçbirini yapmadı.

Bu yüzden onları eve götürdüğünde, anlaşmanın ne olduğunu anladılar. Saf seksti. Sabah olmadan bir araba

ayarladığında, anlaşmanın ne olduğunu anladılar. Tek seferlik bir anlaşmaydı.

Harper mı?

Çünkü onu becerecekti.

Ve benzeri.

Daniel koltuğuna yaslanıp bekledi. Gün boyunca onu çok düşünmüştü ve penisi onu daha yakından tanımak için can atıyordu. Ama ona tamamen ilgisizce bakmasından kurtulamıyordu.

Belki de kibirli bir şekilde, buna inanmamıştı. Bütün kadınlar onu arzulamıyordu elbette - bu doğru değildi - ama dokunuşlarındaki ateş yanıyor, gözlerindeki küçümseyici bakıştan tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu.

Bunu görmezden gelmeye çalışmıştı ama Daniel buna izin vermeyecekti.

Daniel Dufort'un istediğini aldığını öğrenmek üzereydi. Ve onu karşısında ne kadar çok izlerse, onu o kadar çok istiyordu.

Cehennem, gününü dışarıda çalışarak, tropikal sıcaklığın tadını çıkararak geçirmişti, bir yandan da şantajdan ve arkasını dönüp giden seksi Yeni Zelandalı kadından dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Her ikisinde de başarısız oluyordu.

Kara Josh hâlâ cevap vermemişti ve zaman daralıyordu.

Daniel titredi.

Nadia Mackenzie onun günlerini veya gecelerini geçirmek isteyeceği bir kadın değildi.

Güzel bir kadın olmasına rağmen -uzun boylu, ince yapılı, sırtının ortasına kadar uzanan uzun koyu saçları vardı- ve Brown'dan MBA derecesi olmasına rağmen, çok sıkıcıydı.

Eğer bu evlilik gerçekleşirse, ki Tanrı'nın umduğu gibi gerçekleşmez, Daniel, Nadia'nın hazırlıklı olamayacağından şüphelendiği asgari bir süre ve şartlar talep edecekti.

Evlilik cüzdanına imzasını atacak kadar zorluk çıkardı onlara.

Daniel, Dufort Otelleri'ni kurtarmak anlamına geliyorsa bunu yapmaya hazırdı; ancak kendi şartları olacaktı; gelininin pek hoşuna gitmeyecek şartlar.

Seks olmayacaktı ve Nadia beş yıl boyunca ona sadık kalmak zorundaydı. Aldattığı ortaya çıkarsa, evlilik ve hisseler geçersiz olacaktı.

Evlenebilirlerdi ama adam onunla yatmıyordu. Mackenzie bile kızından bunu talep edecek kadar hasta değildi.

O muydu?

Daniel midesinin bulandığını hissetti. Bu pislik her şeyi yapabilirdi.

Karşısında, gülünç görünümlü kokteyl servis edildi ve Harper şaşkınlıkla yukarı baktı. İçeceğin isimsiz bir hediye olduğunu öğrendiğinde ağzının açık kaldığını ve sonra da hızla kapandığını gördü.

Ah, Daniel onun ağızına girmeyi ne kadar da istiyordu.

Garson ortadan kaybolunca Harper'ın doğrulup etrafına baktığını gördü.

Havuz başı barı sakindi ama kalabalık değildi. Öğle yemeği servisinin son saatleriydi, bu yüzden insanlar plaja, öğleden sonra turuna veya alışverişe gidiyorlardı. Bunu biliyordu çünkü misafirlerinin davranışlarını bilmek ve bundan yararlanmak onun göreviydi.

Saat beşte bar dolar, insanlar saat altıya doğru gün batımını izlemek için içki sıralarına girerlerdi.

Harper'ın gözleri masadan masaya koşturarak içki bağışçısını aradı. Hızla yanından geçti, sonra o mavi gözler hızla onun gözlerine indi ve durdu.

Ateş.

Havuzun karşısından gözlerini ona diktiğinde, artık tanıdık olan sıcaklık vücudunu sardı. Şortunun içindeki penisi, onun içinde olduğunu hayal ederken seğirdi. Yüzünden bir rahatsızlık ifadesi geçti, ama Daniel, onun sadece ona olan ilgisini görmezden gelmeye çalıştığını anlayacak kadar deneyimliydi.

Sırtışını bastırdı, bunun yerine kadehini neşeyle kaldırdı ve yavaşça bir yudum aldı.

Gözlerini bir an olsun onun gözlerinden ayırmıyordu.

Haklıydı. Bu yazarın iyi bir sikişmeye ihtiyacı vardı ve Daniel, zamanının bir gecesini gönüllü olarak vermekten

mutluluk duyuyordu.

Yakında onun adını haykırarak, BookFlix'le yaptığı toplantıdan sonra bir daha onu hiç görmek zorunda kalmayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Nasıl cesaret eder?

Harper nezaket kurallarına uymadı, teşekkür etmek için kadehini kaldırdı ve şezlonga uzandı. Daniel Dufort, onun barın karşısına geçip kendisine katılacağını sanıyorsa, yanıliyordu.

Cidden alnında 'bekarım ve kalbimin tekrar kırılmasına hazırım' yazan bir tabela mı vardı?

Hayır, teşekkürler.

Tatil aşkı için burada değildi. Hatta tek gecelik bir ilişki bile yaşamamıştı.

Durmadan.

Tek istediğı tatilinin tadını çıkarmak, kredi kartının limitini doldurmak, tasarımcı çantalar ve ayakkabılar satın almak ve Hawaii'nin tropikal gökyüzünün altında kokteyller içmekti.

Arkadaş edinmekten, insanlarla, hatta belki de dost canlısı bir adamla birkaç içki içmekten mutluydu ama bundan öteye geçemezdi.

Daniel Dufort öyle bir adam değildi. Onunla bir içki içmek, uzanıp bacaklarınızı açmak gibiydi.

Evet, bu muhtemelen inanılmaz olurdu.

Ama hayır.

Aman Tanrım, böyle şeyleri düşünmeyi bırakmalıydı. Bacaklarının arasında bir sıcaklık yükseldi ve şezlongda kıvrandı.

Of. Durmak zorundaydı. Onun gibi bir adam bu işaretleri fark eder ve hemen sonuçlara varırdı.

Ayağa kalktı ve etrafa baktı.

Ona baktı.

Başından ayaklarına kadar kızardı.

Tanrı.

Onunla konuşması ve ilişkilerinin tamamen iş odaklı olduğunu açıkça belirtmesi gerekiyordu. Sonra başka bir kurbanı yönelecekti.

Harper çantasını ve kokteyli alıp havuzun etrafından dolaşarak Daniel'in masasına doğru yürüdü. Daniel'in gözlerinin yol boyunca kendisini takip ettiğini hissetti.

Göğsüne bakma. Ya da ön kollarına. Ya da... sadece yüzüne odaklan.

"Aloha, Bayan Kāne." Sesi kalın ve pürüzlüydü ve tüm vücudu jöleye döndü.

Lanet olsun ona.

Buradan çıkması gerekiyordu.

Harper kokteyli kaldırdı. "Çıkmadan önce teşekkür etmek istedim."

Daniel sanki avını inceliyormuş gibi başını hafifçe eğdi, sonra başını salladı.

Gitmek yerine, kendini kaslı vücuduna bakarken buldu. Her santimi mükemmeldi. Dedikodu köşelerinde anlatılan

zengin ve güçlü milyarderin ta kendisiydi. Prada ayakkabılarından, büyük ve gösterişli saatine -markalardan haberi yoktu ama muhtemelen evinden daha pahalıydı- ve Tom Ford güneş gözlüklerine kadar.

Harper, elli dolarlık bir elbise giymesini ve parmak arası terliklerinin Yeni Zelanda'daki büyük bir perakendeci olan The Warehouse'da beş dolarlık bir kelepir olmasını umursamıyordu. Daha çok, Daniel'in ona tepeden tırnağa yalamak ister gibi bakmasından endişeleniyordu.

Ve gerçekten de bunu istiyordu.

Vücudu ihtiyaçla karıncalandı ve kızardı.

Daniel ayağa kalktı ve gözleri gergin bir şekilde Daniel'inkileri takip etti, ta ki ona bakana kadar. Harper, en az 1.90 metrelik kontrollü bir hakimiyetin yanında kendini cüce gibi hissetti. Yaklaştı ve elini beline koydu.

Aman Tanrım, daha fazla ateş.

Yutkundu.

"Bunu yapmadan önce lütfen bir dakika bana katılın," dedi, daha doğrusu talimat vererek bir sandalye çekerek. "İş toplantımızdan önce birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimizi düşündüm."

Oturmayın.

"Teşekkür ederim," dedi oturarak.

Aman Tanrım.

"Adalara ilk defa mı geldiğinizi soracaktım ama soyadınız öyle söylemiyor."

"Babam Hawaiiliydi" diye yanıtladı Harper.

"Öyle miydi? Özür dilerim. Onu özlüyor olmalısın," dedi Daniel ve bunun ne kadar içten geldiğine şaşırdı.

"Pek sayılmaz. Annemi aldattı ve burada başka bir ailesi vardı. Yıllarca onlardan haberimiz olmadı." Omuz silkti. "Yani hayır."

Eğer Daniel Dufort'u şok etmeye çalıştıysa, feci şekilde başarısız olmuştu. Tepki vermek yerine, Dufort ona ifadesiz bir şekilde baktı. Gözünü bile kırpmadı.

Harper bakışlarını kaçırdı ve içkisinden bir yudum aldı.

"Bak, ben—"

"Hikayelerinizin Hawaii'de geçmesinin sebebi bu mu? Tarihi yeniden mi yazıyorsunuz?"

Harper'ın ağzı açık kaldı. "Hikayelerim babamla ilgili değil. Aşık olup sonsuza dek mutlu yaşayan insanların ateşli aşk hikayeleri. Kaçış. Açıkça kurgu."

Dudakları seğırdi. "Romantik olmayan bir aşk romanı yazarı. Ne kadar ironik."

Omuz silkti. Tek istediği, onun parası, gücü veya cazibesiyle manipüle edilmeyeceği mesajını almasıydı.

Bunu yapabilmek için ondan uzaklaşması gerekiyordu.

"Hepimiz mükemmel, ayrıcalıklı bir hayattan gelmiyoruz," dedi. Adamın kibirli gözleri karardı. Ne kadar da tahmin

edilebilirdi. Zengin adamlar kalıplara sokulmaktan nadiren hoşlanırdı. "Söyleyin bana Bay Dufort, lise sevgilinizle veya mükemmel sosyete kızıyla ne zaman evleneceksiniz?"

Cevap vermek yerine, rahatsız edici bir hal alana kadar ona karanlık bir şekilde baktı.

"Görünüşe göre gaf yapabilen tek kişi ben değilim Bayan Kāne," dedi içkisinin kalanını içerken.

Adamın ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını ve telefonunu almasını izlerken vücudunda bir ürperti hissetti. Belli ki hassas bir noktaya dokunmuştu. Özür dilemeyi düşündü ama donup kaldı. Daniel eğilip elini sandalyesinin arkasına koydu. Harper ise kaskatı kesilmiş bir şekilde, dimdik karşıya bakmaya devam etti.

"Annem alkolikti ve ben on üç yaşındayken boşandılar. Üniversite aşkı diye bir şey de yok. Senin aksine, evlilikle ilgili hiçbir fantezim yok. Sevişiyorum. Onlar gidiyor. Son."

Ayağa kalktığında döndü ve güneş gözlüğünü gözlerinin üzerine indirdi.

"Günün geri kalanının tadını çıkarın, Bayan Kāne."

Bok.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daniel metal çubuğu kavradı ve çekerken inledi, bu sabah eklediği ekstra ağırlıkları hissediyordu. Yanma hissi iyiydi. Dört tekrar daha yaptı, sonra tekrar yerine oturdu ve ayağa kalktı.

Harper Kāne'in kendisine ulaşmasına neden izin verdiğini bilmiyordu ama vermişti.

Serveti sayesinde mükemmel bir hayat yaşadığını varsayan ilk kişi o değildi ve son kişi de olmayacaktı. Ama kahretsin, bu çok cahilce bir bakış açıydı.

Onu daha da sinirlendiren şey, babasıyla ilgili hikâyesinin onu bir anlığına etkilemesiydi. Ne kadar da aptalca bir hareket. Bir kadınla evlenip onu hamile bırakacak ve sonra gidip yeni bir aile kuracaktı.

Evet, o adam tam bir pislikti.

Çocukken bunun çok üzücü ve istikrarsızlaştırıcı olacağını düşünmüştü. Erkeklere güvenmesi ve aşka dair alaycı bakış açısını açıklaması pek olası değildi.

Bu konuda birbirlerine denktiler.

Öyleyse, fiziksel olarak ona ilgi gösterirken Harper neden karşılık vermiyordu? Harper'ın kendisine ilgi duyduğunu anlayabiliyordu.

Aklı karışmıştı.

Bakire olma ihtimali düşüktü.

Daniel eldivenlerini giydi ve asılı torbaya yumruk atmaya başladı.

Belki de bu seferlik sessiz kalmak en iyisiydi. Aşk istemediğini düşünebilirdi ama Daniel, Harper'ın kendi aşk hikayesini yazmaya çalıştığı hissine kapılmıştı.

Telefonu çaldı.

"Siri, çağrıyı cevapla."

Cihaz cevap verdiğinde, "Daniel," dedi derin bir ses.

Nihayet!

"Josh," diye yanıtladı Daniel. "Senin için bir işim var. Müsait misin?"

"Duruma bağlı. Neye bakıyoruz?"

"ABD senatörü beni kızıyla evlenmem için şantaj yapmaya çalışıyor," dedi, bu sözleri yüksek sesle söylediğine inanamayarak.

"Ah, o eski cevher," diye alaycı bir şekilde cevapladı Josh. "Zamanlama mı?"

Daniel, telefonuna yaklaşırken eldivenlerini çıkarıp paspasın üzerine bıraktı. Duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu ve Waikiki'ye baktı. "Yaklaşık üç haftamız var, sonra kamuoyuna bir duyuru yapmakla tehdit ediyorlar. Eğer siz de katılıyorsanız, detayları e-postayla gönderirim."

"Burada kime bakıyoruz?"

"Mackenzie."

Josh homurdandı. "O piç."

Senatör pek sevilen ya da popüler bir adam değildi ve Daniel, babasının onunla olan ilişkisini birden fazla kez merak etmişti.

"Ne istiyor?"

"Hisseler. Babamı gasp etmek için bazı belgeleri tahrif etmiş. Daha sonraki pazarlıklar sonucunda ben de dahil oldum. Görünüşe göre kızı bir süredir alt bölgelerime göz koymuş. Sanırım bunu kazan-kazan olarak görüyorlar."

Ve Daniel ikisinin de bu yüzden gözden düşmesini sağlayacaktı.

"Bunu nasıl oynamak istiyorsun?"

"İstedikleri rakam Dufort Hanedanlığı'nı mahveder, bu yüzden ödeyemeyiz ve belgelerin sahte olduğunu da kanıtlayamayız. Etkiye ihtiyacım var. Mackenzie gibi bir adam, bir yerlerde yasadışı işlerin kırıntılarını bırakmış olmalı. Bana kırıntıları bul."

Josh küfretti. "Üç hafta içinde mi? Kahretsin, Dufort."

"Özür dilerim dostum, bir daha şantaj yapılırsa, daha iyi plan yapabilmen için bize önceden haber vermelerini isteyeceğim."

"Öyle yap," dedi Josh, sesinde bir sırtışla. "Bakalım bu konuda nereye varacağım, birkaç gün içinde sana geri döneceğim. Bütçeyi varsay..."

"Ne gerekiyorsa."

"Anladım."

BİRKAÇ SAAT SONRA, Daniel masasında çalışırken görüntülü arama geldi. Cevapla tuşuna bastı.

"Yaşıyorsun." Özel bir hastane yatağında oturan Fletcher'a sııttı.

"Hayır, gökten sesleniyorum, Maserati'mi alamazsın."

Daniel sııttı.

"Nasıl geçti?" diye sordu, Fletcher'ın tıbbi müdahalesine atıfta bulunarak. Son bir aydır sol dizinde ani ve şiddetli bir ağrı hissediyordu. Koşmaktan kaynaklanan bir bağ yırtığı olduğu ortaya çıktı ve ameliyat gerektirdi.

"Güzel. Doktor yaklaşık altı hafta içinde spor salonuna dönebileceğimi ve hatta koşabileceğimi söyledi."

Üçünün arasında Fletcher en sportif olanıydı. Daniel ise en iri yapılı olanıydı; haftada iki veya üç kez ağırlık kaldırmayı ve koşmayı tercih ediyordu.

Hunter, küçükken beyzbola meraklıydı. Artık hayatlarında takım sporlarına vakit yoktu, ama bir gün çocukları olursa kardeşinin küçük liglerde koçluk yapacağını hayal edebiliyordu. Bu, yerleşik hayata geçmesi anlamına gelecekti ve Hunter'ın seks hayatının kendisinden veya Fletch'ten daha alternatif olduğunu biliyordu, ama bu bambaşka bir hikayeydi.

Daniel, ikisinin de aile sahibi olup olmayacağını merak ediyordu. İlgilenen kadın sayısı az değildi, ancak hiçbiri evliliğe ilgi göstermemişti.

"Yaralanmayı hissetmemiş olmana hala inanamıyorum."

"Doktor bunun yaygın olduğunu söyledi. Sanırım ne zaman olduğunu biliyorum ama o sırada şiddetli bir ağrım yoktu ve hayatıma devam ettim," dedi Fletcher ve sonra sırtmaya başladı.

"Bana bunun çılgın bir cinsel ilişki olduğunu söyleyeceksen, lütfen uğraşma," dedi Daniel. "Misyoner olduğunu duydum."

Fletcher sessizce güldü ve kuşu ona uzattı.

"Anneme mesaj attın mı?" diye sordu ve Fletcher'ın gülümsemesi soldu.

Hepsi için onunla birlikte olmak zordu. Marie Dufort ayık olmasına rağmen babasını hâlâ affetmemiş ve olabilecekler için öfkeyle doluydu. Her seferinde aynı konuşma oluyordu.

Hepsi bir şekilde ona yardım etmeye çalışmıştı ama o hiçbirini kabul etmiyordu.

"Evet," dedi. "Ona Hawaii'de olduğunu söyledim ve..."

İkisi birden, "Babanla ben balayımızı Hawaii'de geçirdik." dediler.

"Neyse, artık yaşayanların dünyasına döndüğüne göre, baban sana Mackenzie olayıyla ilgili bilgi verdi mi?"

Fletcher başını salladı.

"Elbette hayır." Fletcher'ın küfredip başını sallamasına fırsat vermeden, olan bitenin ayrıntılarına girdi.

"Hunter biliyor mu?"

Daniel başını salladı. "Evet, uçuşla ilgili ona bilgi verdim. Özür dilerim dostum, sadece operasyona odaklanmanı istedim."

"Teşekkür ederim ama gerek yoktu. İyiyim," dedi. "Ama Tanrım - Nadia, lanet olası Mackenzie. Ay."

Evet, o bir Külkedisi değildi.

"Peki plan ne?"

Daniel, başkalarını suçlamamak için Black Hawke Security'den kimseye bahsetmiyordu, bu yüzden şirket içinde neler yapabileceklerine odaklanıyordu.

"Gizlice, Olivia'yı bu nişanın mümkün olup olmayacağı konusunda hazırla. İş sözleşmesine rağmen gizlilik anlaşması imzalamasını sağla. Tüm senaryolar hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum. Eğer isterse bir görüşme ayarla. Babanı bu işe karıştıрма," dedi Daniel kaşlarını çatarak. "Bunun yönetim kurulundan tamamen geçmesini istiyoruz. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Fletcher, Dufort'un şirket avukatı ve finans şefi olan kişiyi kastederek, "Brent ve Tony bu yeni gelişmenin farkında mı?" diye sordu.

"Hayır. Tek bildikleri, babamın kişisel dosyalarında belgenin bir kopyasını bulamadığı."

"Çünkü hepimiz babamın orijinal anlaşmayı bulacağını düşünüyorduk."

Daniel başını salladı. "Doğru."

"Orijinali gördüklerine dair yeminli ifade imzalayacak birini bulamaz mıyız?" diye sordu Fletcher.

"Bir ABD senatörüne karşı mı? Ortalık karışır ve kamuoyunun gözü önünde olur."

Fletcher imzaladı. "Evet, öyle olurdu. Lanet olsun."

"Onunla evlenmiyorum," dedi Daniel. "Bu konuda başka fikirlerim var ama şimdilik, eğer konu medyaya gelirse, Olivia ile birlikte hazır olmanız gerekiyor."

Fletcher başını salladı.

"Peki cennette her şey yolunda mı? Benden bir şeye ihtiyacın var mı? Harry ile tanıştın mı?"

Daniel başını salladı ve ellerini başının arkasında kavuşturarak sandalyesine yaslandı. "Evet. İyi çocuk. Zeki ve her şeyin üstesinden geliyor. Yazarla da tanıştım."

Peki bunu neden söyledi?

"Ah, adı neydi? Hannah falan mıydı?"

"Harper. Harper Kāne."

"Tamam." Fletcher ona baktı, bir şeyler daha eklemesini bekliyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bekle, çok ateşli mi?" Fletcher dizüstü bilgisayarına dokunmaya başladı. "Vay canına, kahretsin, çok ateşli. Kahretsin."

Daniel, Fletcher'ın Harper'la birlikte olması yerine çenesinin gerildiğini hissetti.

Acaba onu sever miydi?

Fletcher, kadınları da kendisi kadar cezbediyordu. Karşı koyamadıkları parlak yeşil gözleri vardı. Öyle söylenmişti. Fletcher'ı Harper'la ne kadar çok hayal ederse, çenesi o kadar sıkı kenetleniyordu.

"Seni diri diri yer," diye homurdandı Daniel.

"Çok memnun oluruz," dedi Fletcher, ekrandaki görüntülere bakarak.

"Şunu keser misin? O bir iş ortağı. Bir nevi."

Fletcher'ın gözleri tekrar ona döndü ve sırtırken kısıldı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Daniel kaşlarını çatı.

"Aman Tanrım. Abi sonunda birine aşık oldu. Kahretsin, gidip Hunter'ı aramam gerek."

Daniel elini kaldırdı. "Lanet olası bir aşık değilim. Sakın—"

Görüşme sona erdi ve dizüstü bilgisayarını sertçe kapattı.

İsa.

Daniel gözlerini devirdi. Herkes onları bazı günler bir grup genç erkek sanırdı. Milyarlarca dolarlık küresel bir şirketi

yöneten yöneticiler değil.

Kapıyı çal, kapıyı çal, kapıyı çal.

Daniel başını kaldırıp girişe doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Aloha efendim," dedi genç Dufort çalışanı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca adada kasırga uyarısı olduğunu size bildirmem talimatı verildi."

Ve?

Bütün gün havanın nasıl değiştiğini izlemişti. Hawaii'de, özellikle Şubat ayında kasırgalar sık görülürdü. Medyanın tüm abartılarına rağmen, nadiren kötü bir fırtınadan öteye giderlerdi.

"Teşekkür ederim" dedi ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Üzgünüm efendim, ama Bay Akino benden bunun gerçek olduğunu ve büyük ihtimalle beşinci kategoride olduğunu vurgulamamı istedi."

Daniel kaşlarını kaldırdı.

"Ne zaman gelecek?"

"Gece boyunca ve sabahın erken saatlerine kadar," dedi genç adam. "Evinizi tahtalarla kapatıp süitimize malzeme getiriyoruz."

Tamam, tahmin ettiğinden biraz daha ciddi. Daniel, tüm personelinin doğal afetler veya hava acil durumları için gerekli eğitimlerle donatıldığını biliyordu. Herkesin yapabileceği kadar.

"Misafirleri gece boyunca koridorlara taşımamız gerekirse bilgilendireceğiz. Bu olası görünüyor. Yatağınızı taşıma konusunda yardıma ihtiyacınız olursa bana bildirin."

"Bu gereksiz," dedi. "Anons sistemi çalışıyor mu?"

Adam başını salladı. "Evet efendim, şehir yaklaşık bir saat içinde sirenleri test edecek."

Daniel, Hawaii Acil Durum bildirimi duyulduğu sırada telefonunu çıkardı.

Gürültü sona erdiğinde, "Misafirlerle ilgilenin. İhtiyacım olan malzemeleri ben alabilirim," dedi.

Kardeşleri gibi babası da, küçükken hepsinin Dufort otellerinin çeşitli bölümlerinde çalışmasını sağlamıştı. Daniel çarşafı değiştirmiş, bulaşıkları yıkamış ve -kötü bir şekilde- misafirlerin giriş işlemlerini yapmıştı. Fletcher ise tüm doğal çekiciliğiyle insanlarla yüz yüze görüşmeyi daha iyi becermişti.

"Teşekkür ederim efendim," diye cevapladı adam ve ikisi de Akino'nun buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.

"Zeytin Ağacı açık kalacak mı?" diye sordu, alt katın ortasındaki bara atıfta bulunarak. Pencerelerden uzak olduğu için misafirleri için güvenli bir yerdi.

"Evet, gece 1'e kadar." Daniel başını salladı ve adam gitti.

Tesisin otelin içinde yer alması şanslı bir durumdu. Her otelci, insanlardan odalarında uzun süre kalmalarını istemenin gerçekçi olmadığını biliyordu.

Aklına Harper geldi ve onun bu habere nasıl tepki verdiğini merak etti.

Onun sorunu değil.

Yine de Daniel, kadının yalnız kalmasından ve muhtemelen korkmasından hoşlanmamıştı. Kadının buzdan yapılmış olması göz önüne alındığında, bu pek olası değildi.

Daniel büyük pencerelere doğru yürüdü ve Waikiki Plajı'na baktı.

Hayır, o daha çok bir kar aslanına benziyordu; dışı soğuk, içi sıcaktı.

Dün onu sinirlendirmiş olsa da, hâlâ onun buzdan cephesini eritip tüm o sığa gömölmeı amaçlıyordu.

Derinden.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Harper, büyük bir patlama sesiyle kitap komasından uyandı ve doğrulup etrafına bakındı.

Ne oluyor yahu?

Yakındaki sahilde bir çiftin, adalara yaklaşan bir kasırga hakkında konuştuğunu duydu. Telefonlarına bakıyorlardı.

Ah.

Kendini kumların üzerine bıraktı ve kitabını tekrar yerine kaldırdı. Hawaii'de her altmış saniyede bir kasırga oluyordu.

Kelimenin tam anlamıyla değil.

Evet, bugün hava çok rüzgarlıydı ve plaj sessizdi, ama yine de yüzen ve güneşlenen insanlar vardı.

Harper, vampir romanına ve tüm seksiliğine geri dönerken zihninin dağılmasına izin verdi. Kahraman, kızın kaderindeki eşi olduğunu fark etmek üzereydi. Bu, ateşli ve romantik bir andı.

Yirmi dakika sonra sayfaları tutmakta zorlandı ve sonunda yenilgiyi kabul etti. İnsanların telaşla eşyalarını toplamaya başladığını fark etti ve kendi eşyalarını plaj çantasına koymaya başladı.

Belki de bu onun fark ettiğinden daha ciddi bir durumdu?

"Affedersiniz hanımefendi, otelinize dönmeniz gerekiyor," diye tavsiyede bulundu bir sörf cankurtaranı. "Beşinci kategori."

Harper telefonuna baktığında Hawaii eyaletinden gelen acil durum mesajlarını gördüğünde, o da sahildeki bir sonraki gruba doğru yoluna devam etti.

Saçmalık.

Sadece onun şansı.

Rüzgar etrafında esiyordu ve sahilden uzaklaştıkça kendini daha da kötü hissediyordu. Yukarı baktığında, hâlâ sıcak olan havaya rağmen bulutların karardığını gördü ve kollarında ince yağmur damlaları hissetti.

Harper hızlandı ve ayağa kalktı, caddeyi geçmek için beklerken ayaklarını yere vuruyordu.

Waikiki'nin her köşesinde, giyimden hediyelik eşyaya, alkolden atıştırmalıklara, meyveden suya, güneş yağına kadar aklınıza gelebilecek her türlü kolaylığı satan ABC mağazaları vardı.

Harper en yakındakine doğru yöneldi ve orayı erzak stoklayan insanlarla dolu buldu. İterek ilerledi ve bir sürü boş rafla karşılaştı, bu yüzden eşyaları bir sepete atmaya başladı.

Panik alışverişinden nefret ediyordu ama babası ona Hawaii gibi adalarda sadece yedi günlük yiyecek bulunduğunu defalarca söylemişti. Gemiler ve uçaklar herhangi bir nedenle buralara ulaşamazsa, yiyecekler hızla tükenirdi.

Tabii ananas ve macadamia fıstığı hariç. İkisi de adalarda bolca yetişiyordu.

Harper bir şişe votka, patates cipsi, taşıyabileceği kadar su şişesi ve çikolata aldı.

"Mahalo," dedi garsona teşekkür ederek ve ağır çantaları kaldırarak. Dışarı adımını atar atmaz rüzgar onu savurdu ve Harper hayatında ilk kez doğanın onu havaya uçurup uçuramayacağını merak etti.

Çantalarının hepsiyle koşması imkânsızdı, bu yüzden başını öne eğerek hızlı adımlarla yürüdü ve sonunda otele geri döndü. Ancak kapılar kilitliydi.

"Bok."

"Bu taraftan hanımefendi," diye seslendi araba yolunun ilerisinde bir adam, yan kapıdan koşarak çıkarken. Birkaç çantasını alıp içeri girmesine yardım etti.

Kapı arkasından kapanırken Harper eşyalarını yere bıraktı ve iç çekti. Islak saçlarını yüzünden sildi.

Dışarıda fırtına kükremeye devam ederken Dufort personeli etrafta koşuşturuyor, açıkça onları bekleyen saatlere hazırlanıyorlardı.

"Mahalo," dedi adama teşekkür ederek.

Onu otelin içine doğru götürdü ve çantalarını lobideki misafir koltuklarından birine bıraktı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu, biraz gergin hissederek. Hawaii'de hiç yaşamamış olabilir ama

babasından hikayeler dinleyerek büyümüşü. Büyük bir depremin gelmesi nadir olsa da, geldiğinde çok ciddi sonuçlar doğurabilirdi.

Üstelik bir Yeni Zelandalı olarak, sürekli olarak doğanın vurduğu Pasifik Adaları'yla çevriliydiler. Doğa, doğanın yıkıcı yeteneklerinin gayet farkındaydı.

"Odanıza dönüp eşyalarınızı toplasanız iyi olur. Onları banyoya koyun," dedi. "Gerekli görürsek, geceyi koridorda geçirmeniz istenebilir."

"Uyumak mı?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

Adam başını salladı.

Aniden omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve duyuları alevlendi.

"Bayan Kāne'yi buradan ben alırım. Teşekkür ederim Kanoa," dedi Daniel ve adam gülümseyerek gitti. Daniel ABC poşetlerini aldı ve ona delici bir bakış attı. "İyi misin?"

Harper, onun perişan haline baktı. Islak saçları yüzünün yan tarafına yapışmıştı ve yazlık elbisesinin altına lacivert bir bikini giymemiş olsaydı, durum oldukça utanç verici olurdu.

Islak saçlarını yüzünden itti ve adamın hafif gülümsemesinden bunun durumu daha da kötüleştirdiğini anlayabiliyordu.

"Evet, iyiyim, teşekkür ederim," dedi ve ardından poşetlere uzandı. "Onları alabilirim."

Daniel onu görmezden gelip yürümeye başladı. Harper diğer çantaları alıp peşinden koştu. Asansör duvarına ulaşır yanına vardığında, adam çoktan düğmeye basmıştı.

"Ben onları alabilirim," dedi daha sessiz bir sesle.

Ona baktı ve başını salladı. "Biraz yardım iste, Harper. Seni öldürmez."

Dudaklarını ısırdı ve asansörün kapısı açıldığında içeri girdi. Daniel içeri girdi ve tüm havayı içine çekti, bu da nefes almasını zorlaştırdı.

Daha önce birbirlerine yakın duruyorlardı ama şimdi yalnızdılar ve küçük alanda çok daha büyük görünüyordu.

Daniel paneldeki otuz beş numaraya bastı ve gözleri kısıldı. Hangi katta kaldığını nereden biliyordu? Otelin sahibi olabilirdi ama bu biraz ürkütücüydü.

"Fırtınalardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu, ona bakmadan.

"Kimse var mı?"

Daniel omuz silkti. "Elbette. Fırtına avcıları var."

Ona baktı. "Var mı?"

Başını salladı ve gözleri ona doğru kaydı. Mizah doluydular.

"Sen de onlardan mısın?" diye merakla sordu.

Kapı açıldı ve koridorda yürüdüler. Odasına vardıklarında kartını çıkardı ve Daniel de kartı ondan aldı.

Tokatlamak.

Kapı bip sesiyle açıldı ve içeri önce onun girmesine izin verdi. Kadın, adamın vücut ısını hissederek yanından geçti ve çantaları otel odasının yemek masasına bıraktı.

Daniel da aynısını yaptı ve kaşlarını çatarak odasına bakındı. "Sana daha iyi bir süit ayarlamalıyız."

Öncelikle, bu bir süit değildi; standart bir odaydı. BookFlix, uçuş ve konaklama masraflarını karşılamıştı ve bu yeterliydi.

"Sorun değil," diye cevapladı, biraz utanarak. "İhtiyacım olan tek şey bu."

Ve ben bunların hepsini karşılayabiliyorum, ama sen bunu anlayamazsın.

"Öyle mi? Fırtına avcısı mısın?" diye tekrar sordu.

Birdenbire kendini ona çok yakın bir yerde buldu, saçları boynundan aşağı doğru damlıyordu.

Daniel'in gözleri suyun içinde köprücük kemiğinden göğüslerine doğru kaydı ve yüzünün kızardığını hissetti. Sonra o gözler tekrar onun gözlerine kaydı.

"Hayır. Tehlikeyle başka şekillerde dans ediyorum," dedi. "Görünüşe göre."

Kahretsin, bu adama ilgi duymak istemiyordu ama yine de karnının kasıldığını ve meme uçlarının sertleştiğini hissediyordu. Tepkisini gizlemek için dudağını ısırды ve

Daniel'a baktığında kendinden memnun bir sırıtış görmeyi bekledi, ama onun yerine gözlerinde ateş vardı.

Aman Tanrım.

Harper uzun, yavaş ve hırıltılı bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı.

Dudaklarını yalama, kahretsin.

Daniel'in gözleri hareketi takip etti, ancak pencereye şiddetle çarpan rüzgar büyüü bozdu.

Harper sertçe döndü.

Daniel elini koluna koydu ve hafifçe sıçradı. "Üstünü değiştir ve Zeytin Ağacı'nda buluşalım. Orada kendini daha güvende hissedeceksin."

Harper'ın kaşları çatıldı. Bu kötü bir fikirdi.

"Uzun bir gece olacak Harper, iyi olduğunu ve burada tek başına paniklemediğini bilmek istiyorum."

"Neden umurunda ki?" diye sordu.

Kristal mavisi gözleri kısıldı. "Bilmiyorum. Çok iyi bir soru."

Harper ne yapacağını bilemeden ona baktı. Eğer hayır derse, Daniel bu fırtınanın saatlerini geçirecek başka bir kadın bulacaktı. Onu neden istiyordu?

"Sadece bir iki içki. Herkesin içinde." dedi kapıya doğru yürürken. "Isırmam. Saat 22:00'ye kadar orada olacağım."

Sonra gitti.

Harper derin bir nefes verip yatağa yığıldı. Eğer giderse, ne derse desin, onun gibi bir adamın beklentileri olacağını biliyordu.

Gitmeyi düşünmesinin tek sebebi o lanet fırtınaydı ve ayrıca Altitude'da işlerin bu şekilde sonlanması onu çok kötü hissettiriyordu.

Harper'ın ona bir özür borcu vardı, bu yüzden birkaç gün içinde birlikte iş görüşmeleri gerekmeden önce ortalığı temizlemek akıllıca bir hareketti. BookFlix ile yapacağı bu toplantı onun için önemliydi. Onunla bir içki içecek ve sonra odasına dönecekti.

Daniel eğer onunla istediğini elde edeceğini sanıyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Ama aklını başına toplaması gerekecekti. Ne zaman yanına yaklaşırsa, vücudu alevler içinde kalıyor ve beyni arızalanıyordu. Sadece mesafeyi koruyup tek bir içkiyle yetinecekti.

Harper, askılı siyah bir yazlık elbise giyerek hızla duş aldı ve kendisine söylendiği gibi eşyalarını topladı. Dışarıda kasırga kükreyerek çevredeki binalara şiddetle çarpıyordu.

Bavulunu banyoya taşıdı ve aynaya bir kez daha baktı.

New Yorklu bir milyarderle ne hakkında konuşması gerekiyordu ki? İnternette yazılanlar dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ki bu da şüphesiz gerçeklerden yoksundu.

Eğer onun somurtkan, seksi bir milyarder olduğunu unutmaya çalışsaydı, belki rahatlayıp eğlenebilirdi. Sonuçta, fırtınayı birlikte atlatıyorlardı.

Binmiyorlar...birbirlerine.

İsa.

Belki de sadece içip onun konuşmasına izin vermesi daha iyiydi.

ONUNCU BÖLÜM

Zeytin Ağacı misafirlerle ve gerginlikle doluydu.

Dufort personeli, böyle bir gecede aşırı içki içilmemesini sağlamak üzere eğitilmişti. Kasa için iyi olsa da, gerçek bir acil durum yaşanırsa sorun yaratabilirdi. Barmenin içkileri sayması ve müşteri davranışlarını izlemesi için açık talimatları vardı. Daniel'in barda takılmaya karar vermesinin bir nedeni de buydu; ihtiyaç duyulmadığı için değil. Akino ve ekibinin her şeyi hallettiğini biliyordu.

Diğer sebep ise Harper'dı. Henüz gelmemişti ama Daniel onun geleceğinden emindi.

Küstahça.

Yaklaştığında dudaklarının titrediğini görmüştü. Gözbebeklerinin büyüdüğünü izlemişti. Kahretsin, o an dudaklarını onun dudaklarına bastırmamak için kendini zor tutmuştu.

Boynundan ve göğüslerinin arasından su damlıyordu ve adamın penisi dikleşmişti. Sonra meme uçlarının sertleştiğini görünce, ona sahip olma ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Harper'ın sikilmeye ihtiyacı vardı.

Onun tarafından.

Kahretsin, onu becermesi gerekiyordu.

Harper'ı içki içmeye davet etmesinin sebebi bu değildi. Onu hemen odaya götürebilirdi ve o da buna izin verirdi.

Oysa kasırgayı duyduğundan beri içini kemiren gerçek bir endişe vardı. Sonra, onu lobide gördüğünde, ayakları ona doğru yürümeye başlamıştı. Nedense, güvende olduğundan emin olması gerekiyordu.

Çok güvenli.

Onun daha iyi bir odaya yerleştirilmesini istiyordu.

Yanında. Ne zamandan beri yanında bir kadın istiyordu ki? Daniel viskisini kaldırıp geri fırlattı.

Bu arada...telefonunu açtı ve avukatının taslak evlilik sözleşmesini e-postayla gönderip göndermediğini kontrol etti.

Hiç bir şey.

Aman Tanrım, bu adam ne yapıyordu?

Hemen ardından bir cevap daha geldi.

Yukarı baktığında hareketsiz kaldı. Harper, Zeytin Ağacı'nın girişinde, uzun koyu dalgalı saçları omuzlarına dökülen, vücudu saran siyah bir yazlık elbiseyle duruyordu. Onu arıyordu ama Daniel el sallamadı. Görüntüsünü dondurmak istiyordu.

Çok güzeldi.

"Vay canına," dedi barmen kısık sesle ve Daniel ona dik dik baktı. Adam bakışlarını yakaladı ve aniden barı silmeye koyuldu.

Arkasını döndüğünde Harper ona doğru geliyordu. Daniel bar taburesinden indi ve karşı karşıya gelene kadar

Harper'ın bakışlarını üzerinden ayırmadı.

"Merhaba," dedi sessizce.

Daniel'in başını eğmesine neden olan bir kırılma hissi vardı onda. Harper'ın bunu pek sık göstermediğini hissediyordu ama işte burada, onun için sergileniyordu.

Bunu yapmamalıydı; o bir avcıydı.

Onu diri diri yiyecekti, başının tepesinden ayak parmak uçlarına kadar. Ama yanaklarındaki kızarıklık ona bir şeyler hissettiriyordu. Göğsü ısındı ve onu kendine doğru çekme ihtiyacı hissetti.

Bunun yerine Daniel eğilip çenesindeki hassas noktayı, kulağının hemen yanından öptü. Hafifçe nefes alışını duydu ve bedeni kükredi.

"Bana katıldığınız için teşekkür ederim." Tabureyi çekip onu sadece dokunabilmek için tabureye oturttu.

Harper teşekkür edercesine gülümsedi ve barmene döndü. "Bir Sauvignon Blanc lütfen. Yeni Zelanda'dan bir şey. Tercihen Marlborough bölgesinden."

Daniel sırttı.

"Ne?"

"Etkilendim. Bir erkeğin sipariş vermesini beklemek yerine ne istediğini tam olarak bilen bir kadın."

Harper küçük çantasını bara koydu ve kaşlarını çatı. "Neden bir erkeğin içkimi sipariş etmesine izin vereyim ki?"

Dünyasındaki kadınlar bunu yapardı. Hiç tereddüt etmeden. Sanki onlara yirmi dolarlık bir kadeh şarap ısmarlaması, evlenme teklifinin an meselesi olduğu anlamına geliyormuş gibi.

Daniel, Harper'ın bağımsızlık gösterisinden etkilenmişti. Yine de, ona bakma ihtiyacı içindeki mantıksız ve alışılmadık ihtiyaç büyümeye devam ediyordu.

Bunu görmezden gelemezdi ve eğer ona direnirse, onu ikna etmesi yeterli olacaktı. Daniel güçlü bir adamdı ve istediğini elde etmişti.

Bu kadına bakmak istiyordu.

Onun güvende olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı.

Onunla.

"Aloha, Bay Dufort, Bayan Kāne," dedi Akino yanlarına gelerek. Hava acil durumu göz önüne alındığında, alışılmadık derecede dağınık görünüyordu.

Daniel'e bir otel odası kartı uzattı ve başını salladı. "Her şey halloldu. Sana bırakıyorum..." Harper'a başını salladı, "biliyorsun, mutfağa dönmem gerek."

"Teşekkür ederim Akino," dedi Daniel. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver."

"Teşekkür ederim efendim, ama iyiyiz. Ekip akşam yemeği paketlerini bir saat içinde dağıtacak."

Daniel başını salladı ve Akino'nun koşarak uzaklaşmasını izledi.

"Akşam yemeği paketleri mi?" diye sordu Harper.

Daniel taze viski bardağını kaldırıp başını salladı. "Evet, böyle bir etkinlik sırasında mutfak güvenlik nedeniyle kapalı kalıyor, ancak ekipler yemek paketleri hazırlayıp konuklara dağıtıyor."

Harper başını salladı. "Çok güzel."

"Misafirlerimizin aç kalmasını istemiyoruz." diye sırttı.

"Sanırım hayır." Sırttı. "İçlerinde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok."

Harper yüksek sesle güldü ve yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı.

Aman Tanrım! Kahkahaları tüm odayı aydınlatıyordu. Çok güzeldi.

"Sanırım CEO'nun bu tür şeyleri bilmesi pek de mümkün değil."

Sırttı ve gözlerindeki mizahı inceledi, kendi gözleri ihtiyaçla karardı.

Harper şarap kadehini dudaklarına götürdü ve aralarındaki sıcaklık yoğunlaştıkça gülümsemesi soldu. Bu sadece sıcaklıktan ibaret değildi; bir bağdı. Daniel onu tekrar güldürmek istiyordu. Onu neyin mutlu, neyin üzgün, neyin öfkeli yaptığını bilmek istiyordu.

"Özür dilerim," diye patladı.

"Ne için?" Kaşlarını çattı.

"Dün söylediklerim. Sen-"

"Peygamber gibi bir hayat mı yaşıyorsun?" diye sordu, amaçladığından daha sert bir sesle. "Bak, kafana takma. Bu yaygın bir varsayım."

Ona hafifçe başını salladı.

"Özür kabul edildi. Tepki vermemeliydim. Sadece bazı sorunlarım var."

Konuşmayı bırak, Daniel.

"Ah?"

İşte bu yüzden konuşmayı bırakması gerekiyordu. Harper zeki bir kadındı. Hiçbir şeyi kaçırmayacaktı.

"İşle ilgili şeyler."

"Yani çocukluk aşkı değil mi?" diye sordu onu inceleyerek.

"Bekar olup olmadığımı mı soruyorsun Harper?" diye sordu sırtını inceleyerek. "Çünkü ikimiz de evli olmadığımı biliyoruz ve evde yatağımı ısıtan bir kadın olduğunu düşünüyorsan burada ne işimiz olduğunu merak ediyorum."

Bakışlarını gözlerinde ateş gibi yakarak ona dikti. Sonra gözlerini kırptırdı, şarabını bıraktı ve ellerini kucağında kavuşturdu.

"Bir kasırga sırasında refahım hakkında soru soracak kadar nazik olan bir iş ortağımla içki içiyorum."

Hayır, kesinlikle öyle değildi.

Daniel, bu şarkıyı nasıl çalacağına karar verirken viskisini kaldırdı ve bolca tısladı.

"Ya sen?" diye sordu, onun yorumunu duymazdan gelerek. "Yeni Zelanda'da yatağını ısıtan bir kocan ya da erkek arkadaşın var mı Harper?"

Kızarmasının yanaklarını ve dolgun dekoltesini kapladığını gördü ve bir an acaba öyle mi diye merak etti.

"HAYIR."

"Peki o zaman," dedi dirseğini bara dayayıp gülümseyerek.

"Peki, ne? Bu ne anlama geliyor?" diye savunmacı bir tavırla sordu ve kahretsin, onun çözülmesini izlemekten çok hoşlanıyordu. Daniel, o anda yatakta bomba gibi olacağını biliyordu.

"Öyleyse, sanırım bu akşam rahatlayıp eğlenebiliriz," dedi, oda kartını barın üzerinden ona doğru kaydırarak. "Unutmuşum. Bu senin için."

Harper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve önce ona, sonra da ona baktı. "Daniel. Bu çok uygunsuz."

Sırıttı. Ne düşündüğünü biliyordu ve rahatsızlığından o kadar keyif alıyordu ki, onu düzeltmeden önce uzun bir an bekledi.

Daniel arkasına yaslandı. "Ben özgüvenli bir adamım Harper. Seni odamda ağırlamak isteseydim, sana oda kartı vermezdim. Seni oraya kendim götürürdüm." Kadın cevap

vermeye başladı ama Daniel konuşmaya devam etti. "Seni yükselttim. Hiçbir koşul yok."

Tabii ki sen istemezsen.

Onu yatağına almayı çok istiyordu ama hayatında ilk kez bunu gerçekleştirmek için avlanmanın tadını çıkarıyordu.

Kartı alıp defalarca çevirdi. "Odamın iyi olduğunu söylemiştim. Kesinlikle iyi. Gerçekten, buna gerek yoktu."

Oldu.

Açıklayamadığı sebeplerden ötürü, Harper'ın sağlayabileceği lüksün tadını çıkarmasını istiyordu. Şu anda en sade odalarında ve bu doğru değildi. Harper Kāne çok daha iyisini hak ediyordu.

Daniel omuz silkip kalan viskisini bir dikişte içti ve barmene bir tane daha istedi. Adam gözlerini ondan alamıyordu; etrafındaki bir avuç adam da. Daniel'in onu yükselttiği için memnun olmasının bir nedeni daha buydu. Bu gece koridorlarda uyumak zorunda kalacaklarsa, onu korumasız bırakması mümkün değildi.

Harper henüz bilmiyordu ama onunla aynı katta ikinci bir çatı katı dairesi vardı.

"Daha yüksek, ama bu fırtına geçince, eminim ki olanaklardan keyif alacaksınız," dedi. "Eşyalarınız taşındı."

Ağız aralandı ve dili dudaklarında dans ederken, onu aleve çekilen bir güve gibi çeken bir şey vardı. Gözleri

buluştuğunda pantolonunun gerildiğini hissetti, sonra da arzu içinde gürledi.

Ona nasıl baktığının farkında mıydı?

"Harper..."

"Teşekkür ederim," dedi hemen ve bakışlarını kaçırdı.

Kahretsin.

Bu ateşli ve soğuk saçmalıklarla onu öldürecekti. Ona olan arzusunu daha ne kadar inkar edecekti?

Sorun şu ki, Harper onu gücü veya parası için isteyen bir kadın değildi. Koca ve çitli bir ev isteyen bir kızdı. Onun sunabileceklerinin tam tersi.

Bütün bunlar kötü bir fikirdi.

O biliyordu. O biliyordu.

Ama işte buradaydı, uzaklaşmıyordu ve nedenini bilmiyordu.

"Rica ederim." diye cevap verdi.

"Peki Manhattan'da yaşamak nasıl bir şey?" diye sordu, kadehindeki şarabı döndürerek.

Daniel başını eğip dudaklarını birbirine bastırdı. Hayatı boyunca New York'ta yaşamıştı. Elbette, Dufort Otelleri büyüdükçe yıllar içinde adresi de iyileşmişti ve genç bir yetişkin olarak hızla kendi başına zengin olmuştu.

Daniel'in birçok başka girişimde hissesi vardı ve bunlara odaklanmak için fazla zamanı olmasa da parasını büyütme

için uzmanlar tuttu.

Avukatının şu anda meşgul olmasının bir diğer nedeni de, sahip olduğu her şeyin sağlam ve emanetinde korunduğundan emin olmaktı. CEO rolü nedeniyle, t¼m finansal varlıkları kamuya açıktı.

Çoğunlukla.

"şu an soğuk," diye yanıtladı Daniel, Harper'ın farkında olmadan ona yaklaştığını, bacaklarının birbirine değdiğini fark edince. "Kalabalık. G¼r¼lt¼l¼. Canlı. Ziyaret ettiniz mi?"

Başını salladı.

Onu inceledi. "Bundan nefret edersin."

"Neden? Beni daha yeni tanıyorken bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordu g¼lerek.

"İnsanları tanıyorum" diye cevap verdi.

Harper gibi insanlar New York'ta diri diri yeniyordu. Çok nazikti. Zeki olmadığını d¼ř¼nm¼yordu elbette - kesinlikle zekiydi - ama onda, b¼y¼k elmada hayatta kalmaya çalışırken kaybolacak bir saflık vardı. İnsanları yiyip t¼k¼r¼yordu. "Bana Yeni Zelanda'dan bahset."

Yorumunu g¼rmezden geldi ve ¼lkesini tarif etti. "Hawaii'ye çok benziyor. D¼nyanın çoğundan izole edilmiş bir adalar topluluğu. Çok yeşil. Birkaç b¼y¼k şehrimiz var ve insanlar oldukça cana yakın, ama ne yazık ki aloha ruhundan yoksunlar."

Hawaii ile olan bağlantısı göz önüne alındığında, Daniel'in Harper'ın aloha'nın sıradan bir selamlamadan daha fazlası olduğunu anlaması şaşırtıcı olmamalıydı. Bu, adalarda ve halkın kültüründe var olan bir öz veya enerjidi.

Hawaii'ye dönmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. CEO olana kadar düzenli olarak dünyayı dolaşıp Londra, Los Angeles, Sidney, Paris, Roma ve diğer birçok oteli ziyaret etmişti.

Hawaii her zaman onun favorisi olmuştu.

Daniel, Harper'ın müziğe ayak uydurarak hafifçe vurmasını ve etrafını incelemesini izledi. Ara sıra saçlarını omzunun üzerinden çekip ileri geri savuruyordu. Harper ve etrafındaki birçok erkek üzerinde yarattığı etkinin farkında bile değildi.

Ama sadece ona hafifçe gülümsüyor ve kızarıyordu. Farkında olsa da olmasa da.

Ve lanet olsun, kendini süpermen gibi hissediyordu.

Tanıştıkları andan itibaren çok savunmacı davranmıştı ve şimdi duvarlarını yıkmış, rahatlamıştı. Yine de, bir kadını böyle yapan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu.

Bildiğini sanıyordu.

Onu terk eden sadece babası değildi. Sevddiği bir adam da terk etmişti. Tahminimce yakın zamanda. Harper genç bir kadındı. Daniel, yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. Eğer erkek arkadaşıyla birkaç yıldır

birlikteyse, erkeklerle pek deneyimi olmadığı anlamına geliyordu.

Bakire olduğunu söylemiyordu, kesinlikle. Aralarındaki cinsel enerjinin gayet farkındaydı ve gözlerinden ne yapacağını bildiğini görebiliyordu. Harper ise sadece buna karşı koyuyordu.

Artık nedenini biliyordu. Ya da kuvvetle şüpheleniyordu ama haklı olduğundan oldukça emindi.

Belki de onun becermek istediği bir kadındı ama becerdiğin ve terk ettiğin biri değildi.

Ve bu bir sorundu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Harper şarap kadehini bara koydu ve barmenin dikkatini çekmek için döndü, ki bu hiç de zor olmadı. Adam, geldiğinden beri ona dik dik bakıyordu.

Teknik olarak Daniel Dufort ile randevuda olduğu için, bunun kariyerini sınırlayacak bir hareket olduğunu ona bildirmek istedi.

Teknik olarak.

Daniel'in oyuncaklarını paylaşmadığı hissine kapıldı.

Ve o onun için bir oyuncaktı.

Daniel elini bileğine koydu ve vücuduna şok dalgaları gönderdi. Gözleri Daniel'a kaydı.

"Ne istiyorsun? Sipariş vereyim," dedi otoriter bir tavırla, gümüş mavisi gözleri yüzünde gezinirken dönüyordu.

"Sadece su lütfen. Yeterince şarap içtim."

Kadın profilini incelerken adam onlara iki su ısmarladı. Kusursuz bir şekilde sıkı çenesi, uzun kirpikleri ve koyu renk sakalları onu gündüz olduğundan çok daha seksi gösteriyordu.

Ona döndü ve hiç konuşmadan, birbirlerine bakarak oturdular. Mum ışığı yüzlerinde dans ederken, dünya sanki kendi balonlarının dışında zar zor var oluyordu.

Daniel'in ona dokunmasını canı gönülden istiyordu ve bu ihtiyaç dayanılmaz bir hal alıyordu. Aynı zamanda, büyüüne

kapılmadan önce olabildiğince uzağa kaçması gerektiğini söylüyordu kendine.

Ne kadar uzun kalırsa, o kadar yoğun hissediyordu.

Suları gelince, kadın bakışlarını kaçırdı ve büyük bir yudum aldı. Aralarındaki gerginlik etraflarını sararken Daniel de aynısını yaptı.

Gitmek zorundaydı. Ona bir kez daha bakarsa, ya onu öpecekti ya da kendini ona atacaktı.

Sonra karnından utanç verici bir ses geldi.

"Aç mısın?" diye sordu sıritarak

"Görünüşe göre." Kızardı ve hafifçe kıkırdadı. Bu, gitmem gerektiğinin bir işaretiydi. İçeceğini bir dikişte bitirip bara bıraktı ve ayağa kalktı. "Bu gece bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Yeni odama yemek paketlerinden biri ulaşmış mı diye bakacağım."

Dışarıdan bir kükreme duyuldu ve hafifçe inledi. Daniel kaskatı kesildi ve suyunu bara sertçe koydu. "Bekle, Harper."

Bardan, pencereleri kıran rüzgarı ve sokak lambalarının yanında sallanan büyük palmiye ağaçlarını görebiliyordu. Gözleri Daniel'e kaydı. "Sence koridorlarda mı uyuyacağız?"

Daniel ayağa kalktı ve telefonuna uzanıp bir mesaj yazdı. "Öğreneyim."

Yazarken bardan çıktılar ve eli onun beline değdi. Harper, ona yaslanacak cesareti verecek kadar şarap içmişti belli ki ve o da yaslandı. Ve sıcak ve lezzetli hissediyordu.

Zeytin Ağacı'nın girişinin hemen dışında durdular ve Daniel oraya yakın bir yerde durdu. Heybetli boyu ve cüssesi, Daniel'e hoş karşıladığı bir güven duygusu veriyordu.

"Ah!" dedi, aniden onun bedenine dönerek ve parıldayan gözlerini beklediğinden daha yakında bularak. Eli, sanki başka bir zamandan kalma bir genç kızmış gibi göğsüne gitti. Bir gün kendine gülerdi ama şu anda bu güçlü adam yüzünden allak bullaktı. "Hangi katta olduğumu veya oda numaramı bilmiyorum."

Daniel sıırttı. "Beni takip et, güzelim."

Muhteşem mi? Midesinde milyonlarca kelebek uçuşuyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Bu adama aşık olamazdı. New Yorklu milyarderler Yeni Zelandalı kızlara aşık olmazdı. Harper gözlerini kapatıp başını salladı. "Hayır, sorun değil. Bana söyle, yolumu bulurum. O kadar da zor olamaz, değil mi?"

"Beni hoş gör Harper. İçki ısmarladıktan sonra bir adamın seni eve bırakmasına izin ver," dedi kaşlarını çatarak ona bakarak.

"Özür dilerim. Bu flört işlerinde pek deneyimli değilim," dedi ve dudaklarını kapatabilmeyi diledi.

Lanet şarap.

"Sen kimseyle çıkmıyor musun?"

Başını salladı.

"Durmadan?"

Harper iç çekti. "Beş yıllık nişanlım beni üç ay önce terk etti. Ergenlik çağımda birkaç erkekle çıktım ama onun dışında hayır."

Utançtan yanaklarının kızardığını hissetti.

"İçki içmeye götürdüğün normal kadınlardan biraz farklı olmalı, bahse girerim."

Çok yakınında duran adama bir bakış attı. Adam ona bakıp başını salladı. "Çok."

Harper yanağının kenarını ısırdı, kendini aptal gibi hissediyordu. Bu adamdan uzak durmaya çalışırken, onu istediğini biliyordu. Aptalca bir şekilde, onun da onu isteyeceğini düşünmüştü.

Ne kadar da aptalca.

Daniel Dufort hayatında güzel kadınlar tanımişti, şüphesiz muhteşem randevulardı. Sonrasında onlarla eve gider ve Daniel'in ancak hayal edebileceği çılgın bir seks yaşardı.

Belki iki kadınla.

Gözleri büyüdü.

Aman Tanrım, ne kadar da deneyimsizdi. Farklı şeyler denemek istemişti ama David ona kitap pornosu okumayı bırakmasını söylemişti.

"Bu onları daha çekici kılmıyor," dedi Daniel, ona

dönerek.

"BT?"

Eli yanağına gitti. "Memleketin kadınları. Sen son derece güzel ve seksi bir kadınsın, Harper."

Yutkundu.

"Eski sevgilin. Seni terk etmekle aptallık etti," diye ekledi, gözleri karanlıktı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi dudaklarına bakıyordu.

Gözlerini kırptırdı.

Onu öpecek miydi?

Ne yaptığını anlamadan dudaklarını yaladı ve adam inledi.

"Bunu bir daha yaparsan Harper, bundan sonra ne yapacağımı anlayacak kadar deneyimin olduğunu biliyorum."

Yutkundu ve başını salladı.

Lütfen yap.

"Bu bir evet mi?" diye sordu, gözleri onun dudaklarından gözlerine kayarak cevabını arıyordu.

Cevap vermek için ağzı açıldı ve kapılar çınlayarak açıldı. Harper arkasına, koridora baktı ve Daniel yüzünü daha sıkı kavradı.

"Soruyu cevapla," diye emretti, diğer eliyle asansör kapılarını açık tutan düğmeye basarken. Sonra bir adım

daha yaklaşıp onu cam duvara yasladı.

Küçük bir ses çıktı ağzından.

"Evet demeni istiyorum." Ağız onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Aman Tanrım

Bunu yaparsa ne olacağını biliyordu. Beyni ona hayır demesini söylüyordu. Vücudu ise evet diye bağıırıyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Arzulanmaya ve tamamen yanlış adamla çılgınca, vahşi bir seks yapmaya ihtiyacı vardı.

Sadece bir kere.

Bir kere de her şeyi doğru yapmaya çalışmaktan kurtulmak.

Eğer bunun sadece seksten ibaret olmayacağını bilseydi, bunu yapabilirdi. Değil mi?

Hiçbir beklentim yoktu. Sadece seks vardı, hepsi bu.

Kesinlikle.

"Evet," diye fısıldadı, Daniel ağzını onunkine çarptığında.

Onu aldı. Ondan çaldı. Ağızına tamamen hakim oldu, ciğerlerindeki tüm oksijeni çaldı. Daha önce hiç hissetmediği bir arzu ve sıcaklık, vücudunun her hücresini doldurdu ve onu ateşe verdi.

Daniel inledi ve onu vücuduna doğru çekti, kadın da onun arzusunu karnında hissetti. Tıpkı Daniel gibi, o da büyüktü ve külotunda nem birikmişti.

Ağzını yutarken onu duvara yapıştırdı, elleri omuzlarını kavradı ve sert kaslarını hissetti. Hayatında hiç hissetmediği kadar kadınsı hissederek kendini ona bıraktı.

Bu adam onun özünü tek bir öpücükle alıyordu.

Sonra bitti ve orada nefes nefese kaldılar, bedenleri hâlâ birbirine yapıştı.

"Aman Tanrım, Harper," dedi Daniel, başparmağıyla dudağını okşayarak. Kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Şu anda ıslak olduğunu söyle bana."

"Çok." diye nefes nefese cevap verdi.

"Ben hallederim bunu," dedi ve onu asansörden dışarı çıkardı.

Sersemlemiş olmasına rağmen, bu katta tuhaf bir şey fark etti. Kapı yoktu. "Doğru katta olduğumuzdan emin misin?" Sonra başını iki yana salladı. Daniel bu lanet otelin sahibiydi. "Kusura bakma."

"Eminim öyledir," dedi ve hafifçe güldü.

Kartını okuttu ve kapı açıldı.

Harper içeri girdi ve donakaldı.

"Daniel. Ne yaptın?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Evet, burası çatı katı, Harper. Hemen etrafına bak, heyecanlan ve sonra şu lanet olası kıyafetlerini çıkar.

Tanrım, onu becermesi gerekiyordu, hem de hemen.

O öpücük.

Lanet olsun.

Vücudunu kendi vücuduna değdirince neredeyse aklını kaçıracaktı. Aleti kontrolü ele geçirmişti ve kontrolü korumakta zorlanıyordu.

"Seni yükselttim." Dışarıda, kasırga rüzgarları süitin uzunluğu boyunca uzanan tavandan tabana camlara çarpıyor ve gökyüzünde şimşekler çakıyordu.

Daniel hızla perdeleri kapatıp birkaç ışığı yaktı. Işıklar titreşiyordu ama yanmaya devam ediyordu. Akino'dan henüz haber almamıştı ama Daniel, bu gece koridorda uyuyacaklarından şüpheleniyordu. Bu, gördüğü en kötü kasırgaydı.

Harper, banyonun girişinde bavullarını gördü ve onlara doğru yürüyüp parmaklarını üzerlerinde gezdirdi.

"Bu çok fazla, Daniel," dedi Harper, ona bakarak.

"Yeter," dedi, yanına gidip çenesini eliyle tutarak. "Güzel bir odan olmasını istedim. Ben..."

Benimkini söyleyecekti ama ne olacak?

"Ben diğer çatı katı süitinde yan taraftayım."

Gözleri birden açıldı. "Burası çatı katı mı?"

"Evet." Başını salladı. "Bak Harper, eğer bu gece koridorlarda uyuyacaksak, seni orada korumasız bir şekilde tek başına bırakamam."

Yutkundu ve başını salladı.

"Özür dilerim. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı," dedi ve Waikiki'nin en gösterişli otel odalarından birinin sunduğu lükse baktı.

Daniel dişlerini sıktı. Neden sıkmamıştı ki? Eğer onun olsaydı, ona her şeyini verirdi.

Onun mu? Ne oluyor yahu?

Kimdi ki konuşacaktı? Kadınlarla yatıp onları terk etti. Harper'a da aynısını yapacaktı ve ikisi de bunu biliyordu.

Masada bir paket gördü ve başını sallayarak onayladı. "Yemek paketiniz."

Harper gülümsedi ve kutuyu açtı. Mırıldanmalar duydu, sonra başını kaldırıp kaşlarını çatı. Elinde bir sandviç vardı ve onu öfkeli bir İtalyan büyükanne gibi ona doğru salladı. "Bu. Hayır. Bu kesinlikle kabul edilemez."

Daniel neredeyse gülecekti. "Sandviç sevmez misin?"

"Gluten, Daniel. Kahrolası gluten," diye homurdandı.

Ah.

"Çölyak hastası mısınız?" diye sordu, ekibinin neden gıda alerjilerini hesaba katmadığını merak ederek.

"Hoşgörüsüz. Ama konu bu değil." İçini çekerek müsli barları, kekleri ve bir dilim pastayı çıkardı - hepsi unluydu. "Özür dilerim, sadece bir takıntım."

Sonunda bir elma çıkarıp omuz silkti.

Isırmasına fırsat kalmadan onu durdurdu. "Haklısın. Bırak onu. Elma yemek sayılmaz, hele o kadar şaraptan sonra. Benimle gel."

Daniel, özellikle de tek istediği onu soyup içine derinlemesine girmekken, bunu yaptığına inanamıyordu. Ama işte, Harper'ı otelin içinden mutfağa doğru sürüklüyordu. Geriye sadece iskelet bir asa kalmıştı. Birkaçı ona merakla baktı, kim olduğundan emin değillerdi.

"Bay Dufort, sizin için alabileceğim bir şey var mı?" diye sordu şeflerden biri, büyük soğutuculardan birinden çıkarak.

Kimliği ortaya çıkınca, personel işine devam etti.

"Bayan Kāne ve ben kendimize glütensiz bir yemek hazırlamak istiyoruz. Zahmet etmenize gerek yok. İçeri girip çıkacağız," dedi Daniel otoriter bir tavırla. Şeflerin nasıl olduğunu biliyordu. Bir gemi kaptanı gibi, kendi alanlarına hükmederlerdi.

Ama burası onun oteliydi ve Harper'a yemek hazırlamak istiyordu. İfadesinde pazarlık veya inkâra yer yoktu. Şefin bilgece başını sallayıp onları kendi hallerine bırakmasını izledi.

"Bunun uygun olduğundan emin misin?" diye sordu Harper, onu soğutuculardan birine götürürken, kapıyı açık tuttuğundan emin olduktan sonra elini salladı.

"İstersen hepsini ye," dedi, çenesini tutup dudaklarına kısa bir öpücük kondurarak. Yakında tekrar tadına bakması gerekiyordu. "   nk  hatırlatmam gerekirse, burası benim otelim."

İkisi de fiziksel bağlantıyla donup kalmışlardı ve birbirlerine doğru eğildiler.

"Git, ye," diye fısıldadı dudaklarına doğru

Harper başını salladı. Geri çekilip kapları karıştırmaya başladı. Daniel bir demet üzüm, peynir ve pirinç krakeri aldı.

"Vay canına, bu inanılmaz," dedi. "Keşke bir şefim olsaydı. Bazı kadınlar temizlikçi ister, ama benim imkanım olsaydı, her gün bana yemek yapan birini tutardım."

Konuşurken yemeklerini büyük bir tepsiye koydular.

"Gerçekten mi? Yemek yapmıyor musun?"

Harper omuz silkti. "Evet, ama artık tek başıma olduğum için motivasyonum düşük ve yazmaya çok zaman ayırdığım için yemek pişirmek tam bir işkence."

Evini temizleyen, alışverişini yapan ve yemek hazırlayan bir hizmetçisi vardı. Taze yapılmış yemeği yemeye vaktinde eve gelemezse, fırında veya buzdolabında ısıtılması gereken talimatlarla birlikte pişirirdi.

Nefis gurme yemekler. Her gün.

Harper cennette olurdu.

Ve tabii ki her öğünü beslenme uzmanı ve antrenörü tarafından özel olarak ona özel olarak tasarlandı, böylece formunu en iyi şekilde koruyabildi.

Tüm düşünme ve yapma işlerini onlara yaptırdı ve böylece günlerini milyarlarca dolarlık bir işi yöneterek geçirirken bunun faydalarını elde edebildi.

Daniel, Harper'a bunların hiçbirini söylemeyecekti. Bu, aralarında Daniel'in var olmasını istemediği bir uçurum yaratacaktı. Bir bankın altına gizlenmiş birkaç tabure çekip hazırladıkları yemeklerini kemirmeye başladılar. Harper için bir şişe su açıp ona uzattı.

"Teşekkür ederim."

Ağızına bir üzüm atıp dilini üzümün etrafına doladığında, adamın penisi sertleşti. Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Tek istediği onu eğip külotunu çıkarmak ve dilinin ıslaklığına girmesini sağlamakken, Daniel aniden onu daha yakından tanıma ihtiyacı hissetti.

Onun başka neleri sevip sevmediğini ve tüm bunları ona verip yüzünün tekrar aydınlanmasını nasıl sağlayabileceğini bilmek istiyordu.

Daniel, önündeki yemek tabağına bakakaldı. Bu düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyordu. Acaba kız ona karşı bu kadar ilgisiz olduğu ve onu elde etmek için çaba sarf etmek zorunda kaldığı için miydi?

Harper'ın tipi olmadığını biliyordu. Zengin bir pislik olup tüm kadınların seni istediğini düşünmek başka bir şeydi -ki çoğu zaman onlar da tıpkı kendisi gibi sadece bir geceliğine isterlerdi- ama pek çok kadın onun hayatını ve beraberinde getirdiği her şeyi kaldıramazdı. Para ve lüks, elbette. Ama uzun saatler çalışıyordu, asla evlenmeyecek veya çocuk sahibi olmayacaktı.

İstediği kişi o değildi ve bu durum onun yüreğine pek sinmiyordu.

Neden?

Cinsel olarak ikisi de birbirini istiyordu. Hepsi bundan ibaretti.

Aniden anons sistemi cızırtılı bir ses çıkardı ve tüm konuklara güvenlikleri için koridorlara çıkmaları gerektiği bildirildi. Eşyaları, özellikle değerli eşyaları, yanlarında koridorlara çıkarılmamalı, banyoların içine taşınmalıdır.

Daha sonra kaydırma tuşlarını almaları hatırlatılır.

Evet, bu tür şeylerden sonra her zaman lojistik bir kabus olurdu.

Harper'ın gözleri endişeyle ona doğru kaydı.

"Sorun değil," dedi saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Geri dönüp hazırlanalım."

On dakika sonra Daniel, Harper'ın yatağını yatak odasından çıkarıp koridora sürükledi. Çok şişmanlardı ama yerde uyumaktan daha iyiydi.

"Bundan nefret ediyorum," dedi kollarını beline dolayarak.

"İnan bana, eğer o pencereler patlarsa ikimiz de camla kaplanacağız. O yüzden hemen kaçalım, tamam mı?" dedi, tam rüzgar uğuldayıp Harper'ı yerinden sıçratırken.

"İsa!" dedi ve kapıya doğru koştu.

"Açık tut. Geliyorum." Daniel şilteyi kavradı ve ağırlık antrenmanının verdiği minnetle tüm gücüyle çekti. Tek bir çabayla, kapıdan geçirmeyi başarsa da, şilte gürültüyle yere düştü.

Harper içeri koştu, örtüleri ve yastıkları dışarı çıkardı, ardından kapı arkalarından kapandı. Yatağı koridorun uzak köşesine kurduklarında, ikisi de derin nefesler alarak yatağa yığıldılar.

Birkaç dakika sonra soru sorarcasına ona döndü.

"Sen..." gözleri koridorun sonuna kaydı ve adam kaşlarını çattı.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu Daniel inanmazlıkla. Bina sallanıp gıcırdadı ve Harper kollarına atladı.

Çok daha iyi.

"Hayır. Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordu, tam ışıklar sönüp etraf zifiri karanlığa gömüldüğü sırada. "Aman Tanrım!"

"Bir saniye bekle," dedi sırtını ovuşturarak. Daniel, şu anda yüzlerce korkmuş misafir olacağını biliyordu ama beş,

dört, üç, iki, bir... ve jeneratör devreye girince ışıklar tekrar yandı.

"Ah, çok şükür," dedi yüzünü onun göğsüne gömerek.

"Güvendesin Harper. Hiçbir şey bu binayı yıkamaz." Belki bir deprem olabilir, ama onu bu tür gerçeklerle korkutmanın bir anlamı yoktu. "Bu taraftaki ışıkları kapatacağım ki uyumaya çalışabilelim."

Yataktan inip düğmeyi buldu. Diğer uçtaki ışıklar hâlâ parlak ve rahatsız ediciydi ama yine de biraz rahatlama sağlıyordu.

"Uyuyabileceğimden şüpheliyim," dedi Harper, Daniel cüzdanını ve telefonunu cebinden çıkarıp ayakkabılarını çıkarırken.

Yanındaki Harper sandaletlerini ve sutyenini çıkardı.

Yattılar ve Daniel kolunu başının altına koydu. Garip bir şekilde rahat hissettirdi. Gariptir çünkü hiçbir zaman bir kadınla yatıp kucaklaşmaz veya sohbet etmezdi, ama işte buradaydı.

Şehvet kaybolmamıştı ama kendilerini içinde buldukları tuhaf durumlar, her şeyi bir süreliğine duraklatmalarına neden olmuştu.

Üstelik Daniel mutfaktaki o andan beri kendini farklı hissediyordu.

"Merhaba," dedi Harper utangaç bir şekilde ona dönerek.

Elini yüzünde gezdirdi. "Bil diye söylüyorum, bu normal bir randevu değil."

Küçük bir kıkırdama sesi çıkardı ve adam da sıırttı.

"Bu gece çok eğlendim," dedi ve kendi kendini şaşırttı.

"En sevdiğin kısmı biliyorum sanırım."

"Bahse girerim ki değilsindir," dedi, ona karşı artık tanıdık gelen arzunun uyanmaya başladığını hissederek. Gözleri yüzünün her santimini ve mükemmelliğini inceledi. Tek kelimeyle güzeldi. Özellikle de yanaklarındaki neredeyse görünmez ama birbirine benzeyen üç çil.

"Mutfaktaki yemeğimizi kastetmişim," dedi Harper gözleri parlayarak. Daniel tek kolunu kaldırıp ona baktı. Aniden, öptüğü o savunmasız ve kadınsı tanrıçaya dönüştü.

"Hayır, yapmadın," dedi, dudakları onun dudaklarına yakındı.

Elini yukarı uzattı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Daniel gözlerini kapattı ve dokunuşunu tüm vücudunda hissetti.

Şimdi onu çok istiyordu ama burada onu becerme riskini alamazdı. Çalışanlarından biri asansörden çıksa, onları görürdü. Kimsenin onu çıplak görmesine izin vermezdi. Geçmişte başka bir kadına aynı saygıyı gösterir miydi? Öyle düşünmek isterdi ama onları becerme ihtiyacı muhtemelen her şeye baskın çıkardı.

Evet, Harper'la sevişmek istiyordu ama bu Kiwi kızı sinirini bozmuştu.

Daniel gözlerini açtı ve iki parlak mavi küre ona bakıyordu, ihtiyaçla doluydular.

Yakında Harper, yakında benim olacaksın.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Öp beni," dedi ve adamın dudakları onun dudaklarına düştü.

Asansördekinden farklı bir öpücüktü bu ve onun kendini tuttuğunu biliyordu.

Vücudu onun üzerine kapanıp sert penisine doğru kıvrıldığında bile direnç hissetti.

Akşamın bir noktasında onu istememekten vazgeçmişti. Harper, onu otel lobisinde gördüğü andan itibaren istiyordu. Daniel, hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı.

Nadiren gülümsese de, gülümsediğinde sanki sadece ona gülümsüyormuş gibi olurdu. Tüm dikkatini ona veriyor ve sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Hayatında daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı.

Evet, adam huysuz ve baskındı ama bu durum ona kendini o kadar güvende ve korunaklı hissettiriyordu ki, onun içinde erimek istiyordu. Ona baktığında gözleri arzuyla parlıyor, kendini var olan en güzel kadın gibi hissetmesini sağlıyordu.

Karşı koyamadığı bir uyuşturucu gibiydi.

Daniel yüzünü kavradı ve öpücüğü sonlandırdı.

"Harper," dedi nefes nefese, eğilip boynunu öperek. "Seni burada becermeyeceğim."

"Hayır mı?" dedi, dokunuşuna doğru eğilerek, ağzı teninde sıcakken.

"Ben sadece duracağım..." dedi ve elbisesinin kumaşını aşığı doğru iterek göğüslerinden birini ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı yumuşakça, adamın ağızı meme ucunun etrafına dolanıp emerken, ısırırken ve yalarken.

"Aman Tanrım, muhteşem göğüslerin var," dedi Daniel, diğelerini çıkarıp avuçlarının içine alırken. Ağızını ona doğru indirdi ve bu sefer daha sert emdi.

"Aman Tanrım, Daniel," diye haykırdı Harper.

Ağızı yukarı kalktı ve tekrar ona doğru eğildi. "Burada olmaz, Harper. Bunu yaparken seni çıplak, yatakta genişçe yayılmış halde istiyorum ki amının tadına bakabileyim ve çığlıklarını duyabileyim."

"Lütfen." Ona doğru bastırdı.

"Kahretsin," dedi Daniel, alnını onun alnına doğru eğerek.

Sonra ağızını tekrar onun ağızına kapattı ve gençler gibi, kıyafetlerinin üzerinden birbirlerini tırmalamaya başladılar. Sonunda elini indirip adamın penisini kavramaya çalıştığıında, adamın eli bileğini kavradı ve onu durdurdu.

"Bekle," diye homurdandı, nefesi güçlükle akıyordu. Harper ona sorgularcasına baktı. "Dönüşü olmayan nokta bu tatlım. Sen aletime dokunursan, ben senin içinde olurum, seni sikerim."

"Senin kadar deneyimli olmayabilirim ama sanırım bu işin sonu oraya varacak." Sırıttı.

Daniel şakacı bir şekilde dudağını ısırđı ve bu onun daha da kıvranmasına sebep oldu.

Onun arzu ve vicdanıyla mücadelesini izliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda.

"Şu anda elbiseni kolayca yukarı çekip seni sertçe becerebilirim," dedi Daniel, parmakları onun kışının etinde gezinirken. "Ve Tanrım, bunu yapmaya çok yakınım."

"Öyleyse yap."

"Hayır. Burada değil."

Kaşlarını çatdı. "Burada kimse yok, Daniel."

"Olabilir," diye homurdandı. "Birinin seni görmesine izin vermeyeceğim. Bizi görmesine."

Başı yastıklara düştü.

"Yani sarılmak istiyorsun?" diye güldü.

"Sanırım her şeyin bir ilki vardır," dedi Daniel ve yanına uzandı. Daniel ona dönüştü ve bacakları birbirine dolandı.

"Ne, hiç sarılmadın mı?"

"Hayır Harper, sarılmam," dedi, yüzünden saçlarını çekerken. "Çalışırım. Sevişirim. Spor yaparım. Yemek yerim. Çalışırım. Sevişirim... tekrar ediyorum. Sarılmam."

Kaşlarını çatdı. "Herkesin kucaklanmaya ihtiyacı vardır."

"O zaman göster bana."

Harper göğsüne sokuldu ve Daniel kollarını onun etrafına doladı. Aralarındaki ereksiyona rağmen ikisi de rahatlayana

kadar kıpırdandılar ve kadın hafifçe iç çekti. "Şuna bak. Uzmansın."

"Fikrimi değiştirmeden önce uyu," diye inledi.

Harper gülümsedi ve uykuya daldığını hissetti. Işıklar ve kasırga onu birkaç kez uyandırdı, ama Daniel kolunu ona daha sıkı sardığında tekrar uykuya daldı.

Kaçacağına yemin ettiği adam.

Adam, kim ve ne olursa olsun, duvarlarını eritmiş gibiydi. Sonunda bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu ama şu an mükemmel hissediyordu.

HARPER, başı ağrıyla ve ağzı kuruyarak uyandı. Su şişelerini otel süitinde bıraktığını fark etti. Hareket ettiği anda, Daniel yanında uyandı.

"Ben sadece biraz su almaya gidiyorum," diye fısıldadı.

Daniel gözlerini açtı ve ona baktı.

Aman Tanrım, lütfen bana dün geceden pişman olmayacağını söyle. Bir reddedilmeyi daha kaldıramazdım.

Gözleri kırıştı ve sıcaklıkla doldu. Vücudunun üzerinde duran parmakları daha da sertleşti ve dudaklarını emerken onu kendine doğru çekti. "Günaydın."

Sesi tamamen çakıllıydı ve vücudunda bir titremeye neden oldu.

"Sabah vakti bile nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun?" diye sordu Daniel, gözleri onun üzerinde gezinirken.

"Gözlüğe ihtiyacın olduğu açık."

Daniel doğrulup onu sırtüstü yatırdı ve inledi. "Sana su getireceğim. Orada kal."

"Çok buyurgan," dedi ve öksürdü.

Daniel yataktan sürünerek indi, kartı aldı ve ardından otel süitinin içine girip gözden kayboldu.

Harper çantasından telefonunu çıkardı ve sabahın sekizi olduğunu gördü. Kasırga konusunda endişeli olan annesinden gelen üç mesajı okudu. Akşam boyunca birkaç mesaja cevap vermiş ama aramalarından birini duymazdan gelmişti.

Harper bunun bedelini ödeyecekti.

Ping.

Hey kızım. Çevrimiçisin!

Cumartesi günü bu kadar erken uyanıp ne yapıyorsun?

Kristen'a cevap verdi. Yeni Zelanda yirmi üç saat öndeydi, yani sabahın yedisiydi.

Senin için biraz endişelendim, bu yüzden pek iyi uyuyamadım. Haberlere bakıyordum.

Ah bebeğim, teşekkür ederim, ama iyiyiz.

Biz?

Saçmalık. Kolektif 'biz'.

O kim? Döküldü.

Harper sırttı. Daniel'dan henüz kimseye bahsetmeye hazır değildi. En yakın arkadaşına bile.

Karmaşık bir adamdı ve eğer bu geceden daha uzun sürerse, buna tatil aşkı diyebilecek kadar şanslı sayılırdı.

Ayrıca yarın ve önümüzdeki birkaç gün boyunca aynı iş toplantılarında olacakları gerçeği de vardı, bu yüzden Harper kafasında bu iki şeyi ayırması gerektiğini biliyordu.

İkisinin de inkar edemeyeceği kadar güçlü bir çekim vardı aralarında. Tabii dün geceki Daniel hariç. Daniel onu şaşırtmıştı. Onun, kim görürse görsün, kıyafetlerini yırtıp istediğini alacak türden bir adam olduğunu düşünüyordu.

Bunu yapmamasından hoşlanmıştı. Bacaklarının arasında geçmeyen o donuk ağrı hariç.

Bacaklarını birbirine bastırdı ve karnının üzerine yuvarlanarak telefonu yastığa dayadı.

Tanrım, ona çok yakında ihtiyacı olacaktı, yoksa bencillik etmiş olacaktı. David gittikten sonra öğrendiği bir şeydi bu.

Belki Daniel gibi bir adam ona daha önceki hiçbir sevgilisinin gösteremediği şeyleri gösterebilirdi.

Hiç kimse. Dedektiflik yapmayı bırak LOL. Şimdi duşa girip Hawaii tanrıçası olmam gerek. Sonra konuşuruz.

Seni yıkarım Harper Kāne. Git ve gün boyu her kimse onunla seviş.

Daniel koridora geri adım attığında Harper kahkahayı bastı. Daniel ona sorgulayan gözlerle baktı ve kadın sırtarak elindeki su şişesini alıp içti.

AKINO'YA BİR MESAJ VE haberlere göz attıklarında kasırganın adadan uzaklaştığını öğrendiler.

Harper, Hawaii dilinde balkon anlamına gelen lanai'ye doğru eğildi ve aşağıdaki yollarda ve plajlarda meydana gelen katliamı gördüler. Çoğunlukla palmiye ağaçlarının yaprakları ve çöplerden ibaretti, ancak tabela parçaları ve birkaç belirgin hasar daha vardı.

Mağazaların çoğu koruma amaçlı kum torbaları kullanmıştı ve temizlik sırasında çıkan vızıltı, 45. kattan bile rahatlıkla duyulabiliyordu.

Harper, Daniel'in yatağı odaya geri taşımasına yardım ettiğini düşünmeyi seviyordu ama sonunda Daniel ona bırakmasını söylemiş ve yatak yeni yatak odasındaki tabana geri düşene kadar kuvvetle çekmişti.

Kaslarının kasılıp şişmesini, göğüs kaslarının arasından akan teri izlemek her şeye değerdi.

Daniel ayağa kalkıp ona döndüğünde, onun gözlerindeki bakışı tanıdığını gördü.

Harper dudağını ısırıldı

Yaklaştı.

"Ah, hayır," dedi Harper uzaklaşarak. "Dişlerimi fırçalamam gerek."

"Harper, bütün gece seni öptüm." Daniel kaşlarını çatı.

Banyoya koşmak için döndü ama adamın kollarını etrafında hissetti. Adamın ağzı onunkine değdiğinde çığlık attı. Birdenbire Colgate'i, diş fırçalarını veya herhangi bir lanet şeyi umursamadı. Kollarına gömüldü ve inledi.

"Tanrım, o sesi çıkarmanı duymayı çok seviyorum," dedi dudaklarına doğru ve elbisenin askılarını çıkarmaya başladı.

Ağzı boynundan aşağı doğru hareket etti, elbiseyi aşağı doğru iterek çıplak meme ucunu buldu.

"Kahretsin," diye inledi.

Daniel, elbisesinin kalanını yere itti ve o, üzerinde sadece siyah dantel bir külotla orada öylece durdu. Vücudunu incelerken gözleri yanıyordu.

Sinirlilik ve ihtiyaçla titremeye başladı.

"Aman Tanrım, Harper," dedi elini ağzına götürerek. Gözleri ona kaydı ve yüzünü avuçlarının içine aldı. "Çok güzelsin."

Konuşmaya başladığında başparmağı alt dudağına gitti ve onu ovuşturdu.

"Seni becereceğim. Buna katılıyor musun?" diye sordu ve kadın başını salladı. Belki biraz fazla başını sallamıştı ama

aşırı hevesli olmayı siktir et. Bu adamın içinde, üzerinde, üstünde, altında olmasını istiyordu.

Ellerini göğsüne koydu ve Daniel ellerini tuttu. "Birkaç dakika hiçbir şeye dokunmamamı istiyorum, yoksa kontrolümü kaybedebilirim."

Harper yutkundu.

Dudakları tekrar onun dudaklarına değdiğinde, ona doğru eğildi ve kaldırılıp yatağa bırakıldı. Daniel, onun üzerine eğilip nefesini içine çekti.

"Bir kadını bu kadar çok istediğimi hiç hatırlamıyorum," dedi, ağzı kadının vücudunda yavaş ve işkence dolu bir yolculuğa başlarken. Kadın yukarı doğru kıvrılırken iki meme ucunu da emdi ve kalçalarına ulaştığında avucunu karnının üzerine yaydı.

Diğeri külotunu alıp çıkardı.

Harper derin ve keskin bir nefes aldı ve gözleri buluştu. Açık mavi gözlerinde beyaz ateş dans ediyor, Harper'ın vücudunu daha da alevlendiriyordu.

"Aç bana, Harper," diye emretti Daniel, bacaklarını ayırırken.

Kendini savunmasız ve savunmasız hissediyordu, vücudu titriyordu. Yutkundu ve adam eğilip onu tekrar öptü.

"Tamam aşkım?"

Başını salladı.

Bacaklarının arasında hareket etti, parmakları ıslak etine bastırđı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı, vücudu kasılıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Benim için rahatla. Günlerdir bunu yapmak istiyordum. Çığlık attığını duymak istiyorum Harper. Adımı haykır. Anladın mı?"

Üstündeki yakışıklı adama itaat ederken vücudu titriyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daniel ağzını aralarındaki muhteşem ıslak pembe ete doğru indirdi.

O kadar tatlıydı ki, adam da inledi.

Tatlı İsa.

Tam bir uyuşturucu gibiydi. Ona bakışı, gülüşü, dudakları, o gözleri.

Onun amına koyim.

Parmağını ustaca klitorisinin etrafında gezdirdi ve diğer eliyle onu aşağıda tuttu. Emip yalayarak, ağzının etrafında titrediğini hissetti. Sonra bir parmağını içine bastırdı ve o, vahşi bir at gibi fırladı.

Bu kadın hayatı boyunca güzel bir seksten mahrum kalmıştı. Daniel bunu değiştirmeyi dört gözle bekliyordu.

"Bırak gitsin bebeğim, her şeyini hisset."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Artık iki parmağı vardı ve dili klitorisinin üzerinde gezinirken onu çalıştırıyordu. Vücudunun kasıldığını ve orgazmın boğazından koptuğunu hissetti.

Şortunun içine uzanıp kendini okşadığında, kadın onun adını haykırdı.

Daniel'in onun içinde olması gerekiyordu.

Bir eli onun dizinin üzerinde, ayağa kalktı. "Benim için açık kal bebeğim."

Şortunu çıkarırken gözleri onun kızarmış yüzüyle şişmiş pembe vajinası arasında gidip geliyordu."

"Vay canına, çok güzelsin."

Prezervatifi yırtıp açtı ve kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi.

Sertleşmiş, dikleşmiş ve içine girmeye hazırdı. Girişine hafifçe dokunarak parlak mavi gözlerini tuttu. "Bunu yapmaya devam edebileceğini söyle bana."

Lanet olsun, hayır dese çıldırırdı. Harper başını salladı ve neredeyse küfretti. Kollarını kavradı ve girişine bastırırken keskin küçük tırnaklarını ona geçirdi.

"Senden daha büyüksün-"

"Yapma. Buraya bizimle birlikte kimsenin girmesine izin yok. Sadece sen ve ben varız bebeğim." diye homurdandı.

Bebek?

Hiç kimseye bebeğim dememişti. Ara sıra ağzından kaçıyordu.

Kadın başını sallayınca, adam dudaklarını dudaklarının arasına alıp içine bastırdı. Kadın adamın ağzına karşı nefes nefese kalmıştı ama adam onun içinde çalışmaya, onu öpmeye, ona sahip olmaya devam etti. Sonra da tamamen onun sıcak, tatlı amına sarıldı.

Nefes nefese, nefes nefese, ihtiyaç duyarak baktılar ve sonra hareket etmeye başladı. Harper, önce yavaşça iterken

onu sıkıca kavradı, ta ki yoğun, sıcak bir zevk tüm vücuduna yayılana kadar.

Sonra işleri hızlandırdı. Harper ona vurarak, onunla birlikte hareket ederek ona bastırdı ve onun da kendisi kadar seksi olduğunu fark etti. Onu dizlerinin üzerine kaldırdı ve omzunu yakaladı.

"Kahretsin, siktir, aman tanrım," diye bağırdı, Daniel onun G noktasına ulaştığında. "Daniel, sen... kahretsin."

Etrafına daha sıkı sarılırken, onun da rahatlaması yüzeye çıktı. Tanrım, kendini inanılmaz hissediyordu.

"Harper, gelmeni istiyorum. Hemen. Sikimin üstüne." Emri homurdanarak verdi. Başını geriye atıp adını haykırdı.

Daniel'in parmakları onun kıcının etine saplandı ve saf bir zevk anına kadar üzerinde sürdü.

Sonra yere yığıldı.

DANIEL, konukların fırtınalı ve çalkantılı geceden çıkışını izlerken kahvesini yudumluyordu. Birçoğunun gözlerinin altında torbalar vardı ve çok kötü görünüyorlardı.

Karşısında, Harper yumurtalı benedictini yerken parlıyordu. Kahretsin, çok güzeldi. Ve seksiydi. Onu tekrar istiyordu.

"Ne?" dedi çatalını ağzına götürerek.

"Sadece senin yemek yemeni izlemekten keyif alıyorum." Kaşlarını çattığında güldü. "New York'taki kadınlar... boş ver."

Sözleri söyler söylemez hatasını anladı.

"Bana şişman mı diyorsun Daniel Dufort?" diye takıldı.

"Hayır. Bence sen şimdiye kadar birlikte kahvaltı ettiğim en seksi ve muhteşem kadınsın," dedi, kahvesini dudaklarına götürüp her kelimesini içtenlikle söylerken.

Harper yemeye devam etti, belli ki ona iltifat etmekten çok açlığıyla ilgileniyordu. Bu yüzden onu daha da çok seviyordu.

Çünkü ondan hoşlanıyordu. Harper'ı fazlasıyla seviyordu. Hatta bu, birlikte olduğu ve gitmesini istemediği bir kadınla ilk kez kahvaltı ediyordu.

Herhangi bir yer.

Daniel, Harper'ın ne istediğinden ya da bunun nereye varacağını düşündüğünden emin değildi ve kendini biraz çaresiz hissediyordu.

Bu onun için yabancı bir alandı.

Ve zamanlama da çok kötüydü.

Bekar olduğunu söylemişti ve öyleydi de. Gerçek buydu. Harper'ın memleketindeki boktan fırtınayı bilmesine gerek yoktu. Karısı, kız arkadaşı ve sevgilisi yoktu.

Zaten öyle bir niyeti de yoktu ama Hawaii'deyken Harper'ı daha çok istiyordu. Onu becermek istiyordu. Hem de defalarca.

Ve onunla konuş.

Ve onun gülüşünü dinle.

Ve ona bak.

Hiç şüphe yok ki tüm bunlar, bekar statüsünü kaybetme olasılığına karşı mantıksız bir tepkiydi.

Daniel'e göre bu iki durum birbirinden tamamen ayrıydı.

Harper, Hawaii'deyken onundu.

Mackenzie saçmalığı bir şekilde halledilecekti.

Daniel kahvesini karıştırdı.

Evet, tamam, muhtemelen o kadar da siyah beyaz değildi. Eğer işler, akıl almaz bir sebepten ötürü ilerlerse, Harper bunu duyardı. Muhtemelen ona zarar verirdi, çünkü birlikte oldukları süre boyunca Nadia'yla birlikte olduğuna inanırdı. Ki bu da makul bir varsayımdı. Bir erkek nadiren bir gecede nişanlanırdı.

Elbette, varsayımı yanlış olurdu, ama bunu duyduğunda Yeni Zelanda'ya dönmüş olurdu ve durumu açıklamaya veya haklı çıkarmaya çalışması imkânsız olurdu. Eğer sonunda Nadia ile evlenmek zorunda kalırsa, gerçeği kimseye söyleyemezdi.

Ama şu anda bunu düzeltme fırsatı vardı ve evet, bekar bir adam olarak kalmak ve bu yozlaşmış senatörü ifşa etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Harper için riske rağmen Daniel, vazgeçemeyeceğini anladı. Harper'dan her anlamda daha fazlasını istiyordu.

Çatal bıçak takımlarını tabağa koyarken ona baktı. "İyi misin?"

"Evet." Daniel başını salladı ama göğsünde bir sıkışma hissetti. Onu incitmek istemiyordu. Dürüst bir adam olsaydı, peçetesini tabağa fırlatır ve ona iyi günler dilerdi. Harika bir akşam ve sabah için ona teşekkür eder ve yarınki iş toplantısında görüşeceğimizi söylerdi.

Ama belli ki o düzgün bir adam değildi. Tam bir pislikti.

"Bugünkü planların neler?" diye sordu Daniel.

Tam bir pislik.

Harper, ağzı hafifçe açık, şaşkınlıkla ona baktı. Acaba meşgul olduğunu mu söylüyor diye merak etti.

Boğazını temizledi, kendini tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyordu.

"Ala Moana Alışveriş Merkezi'ne gidiyorum," dedi Harper. "Sen?"

"Alışveriş yapmayı sever misin?" diye sordu.

"Elbette, uzun bir listem var."

"Bu liste nerede?" diye sırıttı. Daniel ona istediği her şeyi alırdı. Sonra da onu eve, yatağa sürüklerdi.

"Yukarı, buraya." Başının yan tarafına vurdu.

"İnanmıyorum. Sen daha çok plan yapan biri gibi görünüyorsun," dedi sırtarak.

"Tamam, peki," dedi ve telefonunu çıkarıp notlar uygulamasını açtı. "İşte asıl listem, ama aklımda da bazı şeyler var."

Telefonu eline alıp Harper'ın ziyaret etmek istediği tüm markaları, ürünleri ve mağazaları inceledi. Hepsi ana akım markalardı ama Harper şaşırmadı.

Ona baktı, bu bağımsız kadının kendisine bir şey almasına asla izin vermeyeceğini biliyordu ama elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi.

Daniel işe gitmeyi düşündü ama ilk defa bunu yapmak istemediğini fark etti.

"Yeni Zelanda'da bu kadar mağazamız yok, bu yüzden Hawaii'de alışveriş yapmak bir zevk. Anlayacağınız gibi değil. Eminim kişisel bir alışveriş danışmanınız vardır."

"Evet." Başını salladı

"Eğlencenin yarısı da bu zaten. Kıyafetlerimi kimsenin satın almasını asla istemezdim." Harper omuz silkti.

Daniel aynı fikirde değildi ama küçük bir kahkaha attı, ardından telefonu bip sesi çıkardı.

"Bir dakika izin verin," dedi ve mesajı kontrol etti. Acil bir şey değildi; en azından bu kadının onu içine düşürdüğü büyüden onu çıkaracak bir şey değildi. Garip bir şekilde, Daniel bundan keyif alıyordu.

Dün gece Harper'a sarılmak sıcak ve lezzetli gelmişti. Sanki onu koruyormuş gibi hissediyordu ve bu da ona güçlü

hissettiriyordu.

Bu hisse aşınaydı ama bu farklıydı. Daha yoğundu. Oyun alanında kardeşlerinin yanında zorbalarla savaşırken hissettiği gibi.

Daniel telefonunu bıraktı, peçetesiyle ağzını sildi ve tabağının üzerine bıraktı.

"Peki o zaman. Gidelim mi?"

"Evet," dedi Harper ayağa kalkarak. Sonra başını kaldırdı. "Bekle. Nereye?"

Gülümsedi ve elini cebine attı.

"Benimle alışverişe gelmek ister misin?" diye sordu. "Ala Moana'ya."

"Nereye gitmek istersen," dedi Daniel, elini onun beline koyup onları restorandan dışarı çıkardı.

Harper neredeyse kendi üzerine düşecekti. O kadar şaşkındı ki. Sırıttı.

"Emin değilim..."

"İç çamaşırı alışverişi hariç. Eğer o küçük şeyleri denemeye başlarsan, seni soyunma odasında becereceğim," dedi saçlarına fısıldayarak.

Ağzı açık kaldı ve kızardı.

Parlak bir şekilde.

Odalarına doğru geri dönerken asansör kapısı kapandı.

"Daniel?"

Rahatsızlığını hissedip döndü. Ona hayır demiyordu. Onu alışverişe götürüyordu, hepsi bu kadardı. İstedğini elde eden bir adam olduğunu ve Harper'ı istediğini biliyor olmalıydı.

"Seninle aynı yerlerden alışveriş yapmıyorum. Ben, yani, açıkçası milyarder değilim."

Şimdi yüzünde farklı bir kızarıklık belirdi. Utançtı ve onu daha önce hiç hissetmediği kadar sinirlendiriyordu.

"Harper," dedi sessizce ve elini tutup kendine doğru çekti. Ona baktı. "Bunun tamamen farkındayım. Paran için peşinde olmadığımından emin olabilirsin."

Hafifçe güldü. "İyi, çünkü ben de merak etmeye başlamıştım."

Onun bu kadar utandığını görmekten nefret ediyordu.

"Bana Pretty Woman taklidi yapma, o zaman iyi olacağım." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Cidden mi? Julia Roberts. Rodeo Drive mı?"

Başını salladı.

"Önemli değil. Sen o şeyi pantolonunun içinde tut."

Bu sefer kaşları saç diplerine kadar kalktı.

"Cüzdan, Daniel. Cüzdanın." Sonra sırttı. "Ve diğer şey."

Asansör kapıları açıldı. "Bunların ikisi için de söz vermiyorum." Onu çatı katına kadar geçirdi, kartı okuttu ve kapıyı açtı. "Yirmi dakika içinde döneceğim."

Daniel onu şiddetle öptü, sonra dudaklarını ovuşturarak bıraktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Harper'ın bir milyarderle alışverişe çıkmaktan endişe duyduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Gap'ten alışveriş yapmaktan veya temel tasarımcı markalarında harika fırsatlar bulabileceğiniz Ross Outlet mağazalarındaki rafları karıştırmaktan duyduğu heyecandan etkileneceğini hayal bile edemezdi.

Hatta, muhtemelen tüm tasarımcı mağazalarına girmek isterdi, ki bu onun için heyecan vericiydi, ama lanet olası şirketi satın alabilecek biriyle birlikte olduğunuzda bu biraz daha rahatsız ediciydi.

O varsayıyordu.

Harper, Daniel'in ne kadar zengin olduğunu Google'da aramayı düşündü ama vazgeçti.

Bunu düşünmek istemiyordu. Vücudu, bu sabah yaşadığı o enfes orgazmların etkisiyle hâlâ ağrıyordu. Daniel'i tüm vücudunda hissedebiliyor ve aptal gibi oturup gülümsemek istiyordu.

O kadar inanılmaz bir sevgiliydi ki. Ağzı, parmakları, gözleri, onun gözlerini nasıl kavradığı ve her zerresini nasıl içine çektiği.

Daniel pek sık gülümsemezdi ama gülümsediğinde neredeyse onu şaşkına çevirirdi. Yine de gözleri çok konuşkan ve duygusaldı. Söylemek istemediği şeyleri söylüyorlardı.

Onun kendisinden hoşlandığını hissetti.

Ondan çok hoşlanıyordu.

Kendi güvensizliklerini bir kenara bırakıp onunla alışverişe çıkıyordu çünkü bütün günü onunla geçirmek, onu özlemekten çok daha lezzetliydi.

Ve bunu yapacağını biliyordu.

Daniel ile Hawaii'de sadece kısa bir zaman geçirebilmişti ve ne kadar uzun süre kalmayı seçerlerse seçsinler, bu sürenin tadını çıkarmaya istekliydi.

Hızla yarı açılmış valizine koştu ve giyecek bir şeyler aradı. İçinden kısa bir şort, beyaz pamuklu askılı bir üst ve bir çift spor ayakkabı çıkardı.

Elbisesini çıkarıp aynanın karşısına geçti, makyajını tazeledi ve saçlarını kabarttı. Sonra diş fırçasını çıkarıp onlara günün ikinci fırçalamasını yaptı. Çünkü Daniel.

Vücuduna bakarken, adamın ağzının göğüslerinde bıraktığı hissi hatırladı. Eli sert meme ucuna gitti.

İnilti.

Sıktı.

Onu nasıl tekrar isteyebilirdi ki?

Bacaklarının arasında biriken sıcaklığı ve külotunun içine giren nemi hissetti.

"Aman Tanrım."

Diş fırçasını yere bırakıp tükürdü, sonra yatak odasına geri döndü ve kıyafetlerine bakarak durdu. Saate bakarken eli külotunun içine kaydı.

İçinde bu kadar büyük bir ihtiyaç varken Daniel'le bir gün geçirmesi mümkün değildi.

Öne eğildi, bir eli yatak başlığının üzerindeydi, diğer eliyle de klitorisini ovuyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

Kapıyı çal, kapıyı çal.

Aman Tanrım, hayır.

Harper sehpanın üzerindeki saate baktı ve zamanı gördü.

"Siktir, siktir, siktir."

Harper banyoya koştu ve bir havlu alıp vücuduna sardı. Altında sutyen ve külot olmasına rağmen.

Kapıya doğru koştu, birkaç nefes aldı, sonra kapıyı açtı.

"Hey, özür dilerim. Neredeyse hazırım."

Daniel tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Uzun boylu, iri, güçlü. Başında bir güneş gözlüğü vardı ve tıraş olmuştu. Geniş göğsüne tam oturan kısa kollu, soluk mavi bir gömlek ve bej bir şort giymiş olan Harper, neredeyse ona çarpıyordu.

Gözleri buluştu ve onun bildiğini biliyordu.

İçeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattı. Parmakları havluyu çekiştirdi ve havlu yere düştü.

"Seni ne alıkoydu?" diye sordu alçak sesle.

"Şey, şey, şey..."

"Şu anda ıslak mısın?" diye sordu kısık bir sesle. "Bana yalan söyleme."

Ateş vücudunun derinliklerine kadar yayıldı, yutkundu ve başını salladı.

Daniel onu yakındaki bir masaya kaldırdı ve gülünç bir ses çıkardı. Sonra külotu yırtıldı.

"Bana söylediğin için iyi kız," dedi ve yere düşüp bacaklarını açtı.

"Aman Tanrım," dedi yüksek sesle iç çekerek, adamın ağzı tüm vajinasını sararken. Parmakları onu takip etti ve gözleri, ağzının her dokunuşu, yalaması ve emmesiyle ona zevk verirken onun gözlerine kaydı.

Kendini tam bir seks manyağı gibi hissediyordu, bu adama uyuşturucu gibi ihtiyaç duyuyordu. Sanki vücudu yeni uyanmış ve ondan bir türlü doyamıyordu.

"Gözlerini bana dik," diye homurdandı, dili onun klitorisinde daireler çizerek dolaşırken.

"Siktir et, Daniel," diye soludu.

Gözlerini tutarken parmaklarını ona doğru uzattı. "Birlikteyken, kendine dokunmanı istemiyorum. Anlıyor musun?"

Başını salladı.

Ama ne oluyor?

"Seni memnun edeceğim, sadece kendimi. Orgazmların benim," dedi ve sonra dilinin klitorisine temasını hızlandırdı.

Parçalandı.

Şortunu çıkardı, prezervatifini taktı ve onu masadan kaldırıp döndürmeye başladı.

"Ellerini uzat," dedi, onu masanın üzerinden dürterek. "İşte bu kadar."

Girişinde onun penisini hissetti, sonra içine daldı.

"Seni sikeyim. Başka kimseyi değil," dedi, sahiplenici bir şekilde vurarak. "Sen bile."

Harper, baskın taleplerini sürdürürken çığlık attı. Tükenince, onu dikkatlice çekip kaldırdı. Onu yatak odasına taşıyıp yatağa yatırırken ağzı onun ağzındaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı.

"Söylediklerimde ciddiydim," dedi Daniel, parmaklarını hâlâ sert olan meme ucunda gezdirirken. "Beni delirtiyorsun Harper. Sana tamamen ihtiyacım var."

DANIEL arabanın kapısını açtı ve Harper Tesla Model X'in içine kayd.

Hiçbir şey söylemeden otelin otoparkından çıktı ve Waikiki'den geçerek büyük alışveriş merkezine doğru yola

koyuldular. İkinci kez seks yaptıklarından beri normalden daha sessizdi.

O da öyle yapmıştı.

Harper bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Alışveriş merkezinin hemen önündeki ışıklara çarptılar ve adam dönüp elini tuttu. "Bundan memnun musun?" diye sordu Daniel.

"Seninle alışverişe mi çıkıyoruz?"

"Hayır," diye cevapladı Daniel ve ne demek istediğini anladı.

Bakışlarını kaçırdı. "Yani, çok yoğun."

"Ben baskın bir adamım," diye cevapladı. "Ama sen bana bir şeyler yapıyorsun Harper. Bu benim için de yeni bir şey."

"Evet, ama bu benim bedenim," diye cevapladı ve Daniel'ın direksiyonu sıkıca kavrayan elini izledi. Işıklar yeşile döndü ve boştaki eli bacaklarının ortasına kayd.

"Orgazmların benim," dedi. "Seni ıslatıp beklemek istiyorsam, hemen orgazm olmanı istiyorsam, bunu yapmama izin vermen gerekiyor."

Külotu anında tekrar ıslandı ve deri koltukta kıpırdandı.

"Daniel, dur," dedi elini onun elinin üzerine koyarak. "Yapamam..."

"Olacaksın."

Elini çekti ve kısa süre sonra yer altı otoparkına park ettiler. Daniel ona döndü. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Orgazm, ama Harper bunu söylemeyecekti. Onun bedenine sahip değildi. O sahipti. Rahatlamaya ihtiyacı varsa, bunu kesinlikle kendisi yapardı. Dünyasındaki herkesin kontrolü onda olabilirdi, ama Daniel onun sahibi değildi.

"Hiç bir şey."

Kaşlarını kaldırdı ve gözleri adamın gözle görülür şekilde sertleşmiş penisine kaydı. Burada ihtiyacı olan tek kişi o değildi.

Harper ona baktı ve dudaklarını bir gülümsemeyle birbirine bastırdı, ama inatçı, yakışıklı adam sadece buz mavisi gözleriyle ona bilmiş bir şekilde bakmakla yetindi.

"Söyle, seni eve götüreyim. Sonra sıra sende. Ama Harper, sözlerin olmadan beklemek zorunda kalacaksın."

Hayır, pes etmeyecekti.

Onun gibi güçlü adamların, günlerini kıvranarak geçirecek olsa bile, sınırlara ihtiyacı vardı.

Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Hadi alışverişe gidelim."

İçindeki ihtiyaç duygusuna rağmen ve bu durum konsantre olmayı çok zorlaştırmasına rağmen, Harper son iki saat içinde birkaç şeyi başarıyla satın aldı.

Kate Spade marka bir elbise denerken elini bacaklarının arasına sokmak için bir an durmuştu, ama Daniel soyunma

odasının dışında duruyordu ve sanki biliyormuş gibi, "Harper," diye seslenmişti.

Sessiz bir çığlık atmış, sonra kapıyı açmıştı. Adam içeri girmiş ve ağzını almıştı.

"Al şunu," diye emretmişti hiç bakmadan.

ON ALTINCI BÖLÜM

Harper kartını bir kez daha okuturken Daniel kolunu tezgaha dayadı. Her alışverişte siyah Amex kartını vermemek için büyük bir irade gerekiyordu.

İkisi de alışverişe odaklanmıyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Bu bir irade savaşıydı ve Harper bunun farkında olmadığını sanıyorsa, kendini kandırıyordu.

Daniel bu oyunları her gün oynuyordu. Yine de çabası için ona on puan vermişti. Onun içindeki penisi için can attığını anlayabiliyordu ve bunu söylerken de bir pislik gibi davranmıyordu.

O da onu aynı derecede istiyordu.

Daniel, Harper'ın ne kadar cinsel içerikli olduğunu ve her dokunuşunun onu nasıl çıldırttığını seviyordu.

Yürüyen merdivene çıktılar ve adam elini sırtından aşağı doğru kaydırıp, onu kendine doğru çekerken poposuna koydu. Kadın ona baktığında, adam dudaklarını indirip nazikçe onun dudaklarına dokundu.

Sarsıntılı nefesleri doğrudan onun penisine gidiyordu.

"Eve gidelim mi?" diye sırıttı.

"Hayır," dedi inatla ve Daniel içinden küfredip sırıttı. Onun direncini seviyordu ama Daniel, kendi direncinin ne kadarını koruduğunu bilmiyordu.

Daha önce neden kendisini böyle hissettiren bir kadınla karşılaşmamıştı?

Ona sahip olma ihtiyacının, çok baskın bir adam olmasından kaynaklandığını söylemişti, bu doğruydu ama daha önce hiç bu kadar takıntılı hissetmemişti. Ya da hiç takıntılı hissetmemişti. Çok yeniydi.

Elini saçlarına götürdü ve Harper ona doğru eğildi.

Aman Tanrım, kendini harika hissediyordu.

Seks bir yana, Harper tam oturuyordu. Sanki  zel dikim bir takım elbise veya yarım milyon dolarlık bir saat deneyip, "Evet, bu m kemmел," diye düşünmek gibiydi. Harper ona, penisinin etrafına ve kollarına tam oturuyordu.

Daniel, bir kısmını tařıdđđ alışveriş poşetlerine baktı ve bir karar verdi. Harper, hatırlayacađđ bir parçası olmadan eve dönmeyecekti.

Onu sonsuza dek yanında tutamayabilirdi ama onun için bir anlamı vardı.

Sadece nedenini bilmiyordu.

Ya da onun kalbine nasıl girmişti

 kisi de günün sıcađđını ve yürüdükleri kilometreleri hissederek buz gibi içecekler aldılar. Harper, Neiman Marcus'un dışındaki basamaklara indi ve yanına oturdu.

"Gerçekten eğleniyor musun? Anlayamıyorum."

"Seni izliyorum, evet," diye dürüstçe cevapladı ve şişeyi dudaklarına götürdü.

"Burada olduğumuz süre içerisinde bir şey satın almak ister misiniz?"

Daniel önlerindeki dükkânlara baktı. "Evet. Ama yardımına ihtiyacım olacak."

"Film çekmek."

"Doğum günü hediyesi. Bir aile üyesi için. Bir kadın," dedi. "Bizim yaşlarımızda."

Harper gözlerini kıstı. "Yaşlı ya da genç fark etmez."

"Sanırım yirmi sekiz," dedi, uydurarak. "İki kez uzaklaştırılmış bir kuzenim, yani o—"

"Milyarder mi?" diye sordu Harper gülerek.

"Doğru." Aman Tanrım, bu çok kolay geldi.

"Kurumsal bir kadın mı?"

Omuzlarını silkti.

"Bir anne mi?"

"Hayır," dedi Daniel. "Sanırım bir öğretmen."

Aman Tanrım, sanki profesyonel bir yalancıydı.

"Pratik bir şey iyi olurdu," dedi Harper ayağa kalkarak.

Kahretsin. Konuyu oraya getirmek istemiyordu. Başka bir şeyin peşindeydi.

"Demek kocası öldü." Aman Tanrım, kendini gömüyordu. "Ona özel bir şey almayı düşündüm."

"Mücevher gibi mi?" Adam başını salladı, kadın da başını iki yana salladı. "Bu romantik görünüyor."

Romantik mi? Burada bunu mu yapıyordu?

Hayır. Hayııır, hayır, hayır. Sadece onu tedavi etmek istiyordu.

"Romantik olmayan takılar da olabilir. Kızlar bayılır buna," dedi Daniel, kendine daha derin bir çukur kazmadan önce onu alışveriş yapmak istediğı mağazaya götürürken. "Hadi."

Cartier'e girdiler ve müdür gelip onu şahsen selamladı, elini sıktı. Dufort ailesi, özellikle bu gibi lüks markalar sayesinde dünya çapında bir otel hanedanı olarak tanınıyordu.

"Aloha, Bay Dufort," dedi adam ve elini sıktı.

Harper ona baktı ve göz kırptı.

"Aloha."

"Bugün sadece etrafta dolaşacak mısın, yoksa sana gösterebileceğim bir şey var mı?"

"Hediye arıyorum," diye cevapladı Daniel, Harper'a bilerek bakarak ve adam başını sallayarak. Bu onun ilk rodeosu değildi.

"Kuzeni için," dedi Harper sohbele katılarak. "Öğretmen olduğu için çok gösterişli bir şey değil."

Daniel gülümsemesini bastırdı. Müdür profesyonel ifadesini koruyarak başını salladı.

"Uygun olabilecek nelerimiz var bir bakayım. Lütfen etrafa bakın, bir seçim yapayım." Adam ikisini yalnız bıraktı.

"Vay canına, onu kendin bulmana bile gerek yok."

Daniel homurdandı. Kendini Harper'la alışveriş yapmanın tadını çıkarırken buldu.

Ona sıırttı. "Ciddiyim ama. Hayatlarımız çok farklı."

"Evet." Gülümsemesi kayboldu. "Öyleler."

Sözleri göğsünde rahatsız edici bir şekilde oturuyordu. Hayatı boyunca servetinin onu diğerlerinden ayırdığını biliyordu ve bu ana kadar hiç umursamamıştı. Harper, onu birlikte yaşadıkları şeyin dışında asla birlikte olamayacağı biri olarak görüyordu ve belki de haklıydı. Ama bu, ondan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Ya onu istiyorsa?

Teorik olarak tabii.

Bir mağaza çalışanı onlara bir kadeh şampanya ikram etti, adam reddetti ve Harper kabul etti. "Roma'dayken." Flütünü kaldırarak sıırttı, sonra inledi. "Aman Tanrım, bu harika."

Muhtemelen Cristal'dı. Bugün çok para harcamasını ve iyi bir içki almasını bekliyorlardı.

"Böyle inlersen seni hemen eve sürüklerim, Harper," dedi ve kızın gözleri onun gözlerine kaydı.

Müdür iki tepsiyle geri dönerek o anı böldü.

"İşte başlıyoruz," dedi ve onları dolapların üzerine koydu. Harper eğilince, gözlerinin Noel'deki bir çocuk gibi parladığını görebiliyordu.

Daniel gülümsedi.

Onun için istediği şey buydu.

İlk tepside bir dizi gümüş takı vardı. Harper'ın kendi gümüş takılarına baktı. Bu adam ne yaptığını biliyordu.

Parıldayan elmaslarla çevrili bir bileziği aldı, sonra yerine koydu ve yerine üç halkası birbirine bağlı, yine elmaslardan oluşan bir yüzük taktı. Bir sonraki bilezik, ucunda bir tür düğme bulunan, sarmal bir modeldi.

Hemen vazgeçti. Açıkçası pek de hoşuna gitmedi.

"Bunlar muhteşem," dedi Harper ona bakarak. "Bir öğretmen için biraz fazla olabilirler."

"Herkes özel günlerde güzel şeyler giymeyi sever" dedi.

Harper omuz silkti. "Kuzeninden değil."

Kıskanıyor muydu?

Yaklaşp kolunu beline doladı ve kalçasına dayadı. Kadın ona baktı ve adam gerginliğin azaldığını gördü.

İlginç.

Bir sonraki tepside duran gümüş saate döndü. Kare kadranı elmaslarla çevriliydi ve siyah kolları vardı.

"Sen saat takmıyorsun ki," dedi ve saati elinden aldı.

"Hayır," dedi omuz silkerek. "Eskiden öyleydim."

"Bu mükemmel bir seçim efendim," dedi müdür ve ona parçanın tüm istatistiklerini verdi. "Panthere De Cartier koleksiyonumuzdan."

Daniel, fiyatın belirtilmeyeceğini biliyordu, bu yüzden onun işçilik ve benzeri konularda konuşmasına izin verdi.

"Belki Bay Dufort'a da deneyebilirsin, o da görebilir. Kuzeni için," diye önerdi müdür.

Harper başını sallayıp lafını geri aldı.

"Elbette." Bunu ince bileğine taktı ve Daniel bunu onun için aldığını hemen anladı.

Muhteşem görünüyordu.

"Pratik," dedi Harper bileğini çevirerek. "Çok rahat."

Gülümsedi.

"Bütün o elmaslarla sigortalatması gerekecek," dedi Harper ona bakarak. "Ya da, bilirsin, eğer karşılayamıyorsa sen yaptırabilirsin."

Bok.

Bunu hiç düşünmemişti.

Bu, dünyalarının ne kadar farklı olduğunun bir başka örneği idi.

"Ben hallederim," dedi Daniel. "Üzerinde çok güzel duruyor."

"Bence bayılacak." Harper konuşurken gözlerini ondan ayırmadı.

Müdür boğazını temizledi.

"İkinize de kararınızı vermeniz için bir dakika vereceğim," dedi ve onları yalnız bıraktı. Daniel, bu adamın bugünkü

performansından dolayı iyi bir ikramiye almasını sağlayacaktı.

"Bayıldın mı?" diye sordu, saçlarına doğru eğilerek. Bunu zaten anlayabiliyordu ama emin olmak istiyordu.

"Evet, muhteşem. Zamansız bir parça," dedi Harper, yüzüğü ileri geri çevirirken. Daniel, elmasların ışıktaki parıltı için parıldadığını biliyordu. Onu iyi tanımıyor olabilirdi ama Daniel, aldatmacasını öğrendiğinde çok kızacağını hissetti.

Ama onu affedecekti.

Bu sadece küçük bir beyaz yalandı.

"Güzel. O zaman bu işi bitirip otele dönelim," dedi ve sihirli bir şekilde müdür belirip siyah kredi kartını aldı.

Çantayı ona uzattı ve diğer tüm eşyaları gibi sallamasını söyledi ama Harper çantayı göğsüne bastırdı.

"Ne kadar olduğunu söyledi mi?" diye sordu ve adam ona baktı.

"Hayır. Bu bir hediye. Önemli değil."

"Ona sigorta yaptırdığından emin ol. Öğretmen maaşıyla karşılanabilir olmayabilir," dedi ve arabaya doğru yürürken kolunu onun koluna doladı.

O, onun için fazlasıyla iyiydi.

Ve yine de onları eve getirdiğinde, onun şortunu yırttığını ve onu sertçe becerdiğini biliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Harper gözlerini açtı ve yanındaki güçlü, bronzlaşmış sırtı inceledi. Öğleden sonra boyunca Altitude şezlonglarında uzanmış, kokteyller içmiş ve akşam yemeği için tadım tabaklarından atıştırmışlardı.

Daha sonra Daniel, bacaklarının arasındaki sıcak ve işkence verici ağrıyı dindirmişti.

Harper'ın çantaları haliya değmeden Daniel onu ayaklarından kaldırıp yatak odasına taşıdı. Daniel'in kıyafetlerini çıkarmasını izlemiş ve aynısını yapmak için acele etmişti. Daniel, çıplak vücudunu kendisine doğru çekip aç bir adam gibi öpmüştü.

Ön sevişme olmamıştı. Üzerine atlayıp bacaklarını kendine dolamıştı. Parmakları onun vajinasının etrafında daireler çizmişti ve sonra kendini onun içinde bulmuştu.

İnleyip çığlık atmışlardı, sonra birdenbire donup kalmışlardı, o ise onun içindeyken.

"Bok."

"Bok."

Prezervatif yok.

"Hap kullanıyorum" dedi.

"Temizim," diye ekledi ve başını salladı. "Kahretsin, özür dilerim Harper. Seni çok istiyordum."

"Tamam, sadece hareket et, olur mu?" diye cevapladı, kollarından çekerek.

"Aman Tanrım." diye inledi ve kısa süre sonra ikisi de ihtiyaç duydukları rahatlamayla nefes nefese kaldılar.

Güneş batıyordu ve gökyüzü pembe ve mavi tonlarının karışımıydı. Harper, çiftlerin tembelce sarılıp öpüştüğü bu romantik atmosferin tadını çıkarıyordu.

Bir aşk romanı yazarı olarak, bir gün bunlar hakkında yazacağını bilerek, tüm küçük ayrıntıları aklında tutuyordu.

Daniel uzanıp elini kaldırdı ve eklemlerini öptü. Kadın, bu sevgi dolu hareket karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Birilerinin bizi görmesinden endişelenmiyor musun?" diye sordu, etrafındaki tüm personele ve misafirlere bakarak. Ne de olsa tanınmış bir milyarderdi.

"Hayır," diye cevapladı ama gözlerini kırıştırdı ve kadın onun bir şey sakladığı hissine kapıldı.

ERTESİ SABAH, Daniel'ın yatağında uyandı. Geceyi birlikte geçirip geçirmeyecekleri konusunda hiçbir konuşma yapmamışlardı. Daniel, uyuyana kadar onu sıkıca tutmuştu.

Harper, sarılma konusunda ne kadar iyi olduğunu görünce gülümsemişti.

Bugün saat 10:00'da BookFlix ile buluşacaklardı ve hazırlanması gerekiyordu. Sırtını öptü ve adam kıpırdandı.

"Duş alacağım," dedi yataktan kalkarken. "Toplantıda görüşürüz."

"Dur. Gitmeden önce seni tatmam gerek," diye homurdandı ve anında ıslanmış olduğunu hissetti.

"Zaman yok," dedi ve hızla uzaklaştı.

"Harper," diye uyardı ama kadın ona bir öpücük yollayıp yatak odasından geri geri çıktı.

"Saat onda aşağıda görüşürüz."

Son gördüğü şey Daniel'in saçlarını eliyle silmesiydi, sinirli görünüyordu.

Harper, çatı katındaki süitine doğru koridorda koşarken, tüm tatil aşklarının bu kadar yoğun olup olmadığını merak etti.

BİR SAAT SONRA HARPER, üzerinde iş elbisesi ile oturma odasında duruyordu. Dizüstü bilgisayarını çantasıyla birlikte koltuğa koydu ve dudaklarına dudak parlatıcısı sürdü.

Tık, tık.

Kapıyı açtığı anda Daniel'in beyaz bir gömlek ve uzun siyah bir pantolonla karşısında durduğunu gördü. Aman Tanrım, çok yakışıklı ve tam anlamıyla güçlü bir CEO gibi görünüyordu.

"Ben sanıyordum ki..." dedi, ama adam içeri girip kapıyı kapattı.

"Çok seksi görünüyorsun," dedi Daniel, gözleri onun vücudunda gezinirken.

Yutkundu.

"Aşağıda buluşacağımızı sanıyordum?" diye sordu Harper, ama gözlerindeki ateşi görebiliyordu. "Daniel?"

Geri çekilirken ona doğru birkaç adım daha attı. "Hayır. Aşağıda buluşacağımızı söylemiştin. Başka planlarım var."

"Ne için?" Ama biliyordu.

Bacakları kanepenin arkasına çarpana kadar onu takip etmeye devam etti. "Bu sabah sana dokunamadığım halde amının bana çığlık attığını bilmek istiyorum. Islak olacağını ve hâlâ sana zevk verebileceğimi bilmek istiyorum."

Yutkundu.

Neyden bahsediyordu? Toplantıda olacaklardı.

"Daniel," dedi elini göğsüne koyarak. "Bu toplantı sırasında odaklanmam gerek."

"Olacaksın," dedi. "Ama aynı zamanda zevk de alacaksın. Benim zevkim."

Harper ne demek istediğinden emin değildi ama eğer onu kızdırıp sonra gitmeyi planlıyorsa, o da bunu kafasından atıp odaklanacaktı.

Daniel elini eteğinin altına soktu. "Külotunu çıkar ve sehpaye otur," diye talimat verdi. "Sana bir şeyim var."

Aman Tanrım.

Tereddüt etti.

"Harper," diye homurdandı, elini pantolonunun içinden sert penisine doğru aşağı yukarı gezdirerek. Çenesini avucuna alıp kararlı ama arzuyla dolu bir şekilde, "Şimdi," dedi.

Lanet olsun ona. Şimdi sırlıskılandı ve meme uçları cehennem gibi sertleşmişti, bu yüzden eğer onu çabucak boşaltabilirse, buna değeceğini düşündü.

Sadece birkaç dakika geç kalmaları gerekecekti.

Elbisesini kaldırıp masaya oturdu, külotunu çıkardı.

"Ayakkabıları bırak. Ayakların iki yanımda olsun," diye emretti ve onun önüne oturdu.

"Daniel, eğer boşalmamı sağlamazsan yemin ederim," dedi, söyleneni yaparken bile. Artık amının ona gösterilmesi konusunda kendini daha az savunmasız hissediyordu.

"Aferin kızım," dedi, gözleri onun gözlerine takılırken ıslaklığına dokunarak. "Şimdi," dedi Daniel cebinden bir şey çıkarırken. "Bunlar senin için."

Elinde bir ipe bağlı iki yuvarlak top vardı.

Gözleri büyüdü.

Peki bunlarla ne yapmayı planlıyordu?

"Arkana yaslan." Eli karnına gitti ve onu dürttü. "Bunları içine sokacağım ve bugün zevk almayı hak ettiğini düşünürsem, onları açacağım."

"Dan...Aman Tanrım." dedi, adamın vajinasının girişindeki katı nesneleri ovuştururken.

"İçeri girerken rahatlayın," dedi ve bastırdı. Bir "pop" sesiyle içeri girdiler ve Harper gerilerek bir çığlık attı.

"Aman Tanrım, Daniel, yapamazsın—"

"Evet, yapabilirim. Yaptım da," dedi Daniel, üzerine eğilip açık ağzını yalayarak. "Nasıl bir his?"

Yalan söylemek istiyordu ama yapamıyordu. "Lanet olsun sana, çok güzel, çok güzel."

Isınan gözleri onun gözlerine kenetlendi, parmakları klitorisini sardı ve o dokunuşuyla kavislendi, vücudu titriyordu.

"Gelme. Henüz değil."

Lanet olsun ona.

Sonra ayağa kalkıp elini uzattı. Harper şaşkınlıkla elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Aniden içinde bir titreşim başladı. Bağırırken bacakları büküldü, ama Daniel onu yakaladı.

Aman Tanrım.

"Daniel, İsa, içimde bunlar varken odaklanamıyorum."

Göğsünü avuçladı ve ağzını kendi ağzına alıp onu derin bir şekilde öptü. İçindeki titreşimler dönerken, kadın onun içinde eridi.

"Söylediğim gibi yapıp onları orada bırakacak mısın?" diye sordu, bir eliyle çenesini parmaklarının arasına alırken diğer eliyle ıslak amını itti.

Yutkundu ve başını salladı.

Titreşim kapandı. Daniel eğilip külotunu tekrar yukarı çekti. Sonra ikisi de birbirlerine bakarak durdular.

Bir yanı ona deli olduğunu söylemek isterken, diğer yanı bu yaramaz oyunu seviyordu. Hatta rahatlama ihtiyacıyla aklını kaçırmış gibi hissediyordu.

"İyi kız."

Harper alt dudağını ısırdı, Daniel ona baktı, derin bir nefes aldı ve kapıya doğru yürüdü.

"Toplantı sırasında—" diye başladı Daniel.

"Söylemene gerek yok," diye sözünü kesti Harper. Ona profesyonel davranmasını ve birlikte yattıklarını kimseye söylememesini söyleyecekti.

Bir kısmı, bunu söylemek zorunda olduğunu düşünmesinden bile rahatsızdı.

"Benim için değil. Senin için, Harper."

Kaşlarını çattı.

"Saçmalık. İsteyeceğiniz son şey, bir medya şirketinin kiminle yattığınızı bilmesidir."

Daniel omuz silkti. "Belki, ama aynı zamanda sana saygı duymalarını da istiyorum, çünkü bu senin kariyerinde önemli bir an."

"O zaman şu lanet oyuncağınla güzelce oynamak isteyebilirsin," dedi kaşını kaldırarak.

"Sen halledersin." dedi göz kırparak ve kapıdan çıktı.

Harper başını salladı. Sersemlemiş gibi hissediyordu ama hemen toparlandı ve saat onda alt kattaydı, Akino onu karşıladı ve konferans salonuna doğru yönlendirdi.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde BookFlix ekibiyle birçok kez görüntülü konferans yoluyla görüşmüştü, yani yabancı değillerdi ama karnında hala birkaç kelebek uçuşuyordu.

Vajinasının içinde bir seks oyuncacı olması sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olmuyordu, ya da Daniel'le bir toplantıda oturup onu bir iş ortağıymış gibi davranması da.

Lanet olası seksi oyuncacı açabilecek yeteneğe sahip biri değil.

Her şey yolunda gitmeli.

Tamaaaamen iyi.

Bu onun hayatı nasıldı?

Harper, Kristen'ın duşunu bitirdikten sonra ondan görüntülü bir arama almıştı.

"Hey, Kris!" demişti Harper. "Makyajımı yaparken seninle konuşabilmem için seni tezgahıma dayayacağım."

"Hey, kızım," dedi Kristen. "Vay canına, bronzluğuna bak. Bugün için heyecanlı mısın?"

Harper kendine eleştirel bir bakış attı. Yarı Hawaiili olduğu için altın tenine sahip olmanın ne kadar şanslı olduğunu biliyordu ama Kristen haklıydı. Şimdi gerçekten bronzlaşmış görünüyordu.

"Evet. Heyecanlı ve gergin," diye yanıtladı. "Umarım onları otel sahnelerinin bazılarında ayrılmaya ikna edebilirim. Karakter gelişimi için gerçekten çok önemliler."

Kristen başını salladı ve Harper'ın günlük enerji içeceği olduğunu anladığı kırmızı sıvıdan bir bardak kaldırdı.

"Bunu sen başarırsın bebeğim. Kolay kolay yenilmezsin. Ama onlar televizyon uzmanları, bu yüzden belki bir orta yol buluruz," dedi. "Bunun seni bu harika fırsatın tadını çıkaramayacak kadar strese sokmasına izin verme."

Kris haklıydı. İnce detaylar yüzünden o kadar strese girebiliyordu ki gülleri koklamak için durmuyordu.

Şu anda elinde 1.90 boyunda büyük bir dikkat dağıtıcı vardı ve Harper onun o kadar da endişelenmediğini fark etti.

"Doğru," diye mırıldandı.

"Peki kasırga korkutucu muydu?"

Harper başını salladı. "Evet, biraz. Koridorda uyumak zorunda kaldık."

Kristen nefes nefese kaldı. "Öf, yabancılarla mı?"

Evet öyle.

Başını salladı ve güldü.

"Aman Tanrım, nefret mi ettin?" diye sordu Kristen. "Uyudun mu?"

Kızardı. "İyiydi."

"Harper Kāne. Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu gözlerini kısarak.

Lanet olası en iyi arkadaşlar, her şeyi görüyorlardı.

"Sadece tavsiyeni dinliyorum." Kıkırdadı.

"Hayıııı? Bana her şeyi anlat!" diye bağırdı Kristen.

Harper o kadar genişçe sırttı ki, maskara sürmeye çalışırken aynada kendine bile güldü. "Dur yoksa bitirdiğimde palyaço gibi görüneceğim."

"Dök kızım."

Harper saçlarını çekip taramaya başladı. "Kimseye söyleme."

"Kime söyleyeceğim? Muhasebeden Frank'e mi?"

Harper kahkahayı bastı.

"Frank bile değil," dedi, Frank'in kim olduğunu merak ederek, tabii muhasebedeki adam hariç. "Daniel Dufort ile tanıştım ve... sanırım birlikte uyuyorduk."

"Tahmin mi ediyorsun? Ya ettin ya da etmedin," diye sordu Kristen. "Bir dakika, Daniel Dufort kim?"

Ah, doğru.

Gezegendeki herkes onun kim olduğunu bilmiyordu.

"Dufort Otelleri. Milyarder." Harper, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz bile, dudaklarının tadından nefret ediyordu. Zengin olmasında bir sakınca görmüyordu ama onu banka hesabıyla tanımlamak yanlış geliyordu.

"New York'lu aile mi?" diye sordu Kristen, açıkça Google'da arama yaparken. "Vay canına, kızım, öyle, aman Tanrım. Seninle çok gurur duyuyorum."

Harper gülümseyerek başını salladı. "Bu aptalca bir şey."

"Neden? Zengin, yakışıklı ve başarılı." Kristen omuz silkti. "Bunun yerine bir barmen seçebilirdin."

"Bu arada. Jeremy nasıl?" diye sordu, Kris'in yaklaşık altı aydır görüştüğü adam hakkında.

"Sorma bile. Tek yaptığı çalışmak, spor salonuna gitmek ve ara sıra seks yapmak için uğramak. Bu bir ilişki değil. Bunu biliyorum."

Harper durdu ve ekrandaki arkadaşına baktı. "Güzel, bebeğim. Daha iyisini hak ediyorsun."

"İkimiz de öyle yapıyoruz," dedi Kristen.

"Birkaç ay sonra birlikte Hawaii'ye dönsek nasıl olur? O zamana kadar maaşımı almış olurum, turistik şeyler yaparız ve yakışıklı Amerikalı oğlanlarla flört ederiz."

"Erkekler, canım. Erkekler." Kristen göz kırptı.

Güldü ve dudak parlatıcısını sürdü. "Zaman doldu, kanka. Uçmam gerek. Bana şans dile."

"Şans!"

Harper telefonu kapattığında, Kris bir an durup konuşmalarını düşündü. Kris için Daniel, onunla flört eden, yüzü olmayan bir adamdı.

Ona karşı böyle hissetmiyordu. İçinin derinliklerindeyken, sanki her zerresine sahipmiş gibi hissediyordu. Elbette, gündelik seks konusunda pek deneyimli değildi, ama Daniel'ın ona bakışından, hiçbir şeymiş gibi gelmiyordu. Baskın ve sahiplenici olduğunu kabul etmişti ve öyleydi de. Belki de kadın olayı fazla abartıyordu.

Bu, ona zarar verecek türden aptalca bir düşünceydi.

Şimdi kapının diğer tarafında, bu güçlü adamla ve iş ortağı BookFlix'le bir toplantıya girmek üzereydi.

İkisi de önemli.

Ancak tatilinin sonunda hayatında yalnızca biri kalacaktı.

Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Akino kapıyı açıp gelişini haber verirken, "Bayan Kāne," dedi.

"Harper," dedi Denise, odanın daha derinlerine bakabilmeden önce öne çıkıp elini sıkarak. "Seninle şahsen tanışmak çok güzel.

"Merhaba Denise. Tekrar teşekkür ederim. Bu büyük bir ayrıcalık," dedi Harper, kanal yöneticisine milyonuncu kez teşekkür ederek.

Denise onu el sallayarak uzaklaştırdı. "Thomas, Marissa ve Kas'ı tanıyorsun," dedi ve ekibini işaret etti.

"Evet, merhaba," dedi Harper, masaya yaklaşıp hepsinin elini sıkarak. Hepsi video konferanslardan ve e-postalardan tanıdık yüzlerdi.

Ama dikkatini çeken, odanın sonunda yüzü yere dönük, gözleri tenine işleyen kişiydi.

"Bay Dufort'la tanıştınız mı?" diye sordu Denise.

Harper kızardı. "Evet."

"Bayan Kāne ve ben tanışıyoruz, teşekkürler Denise," dedi Daniel ve ayağa kalkıp elini eline aldı, başparmağıyla bileğini belli etmeden okşadı. "Harper, ben pazarlama ekibimizden Harry. Bugünden sonra bu projedeki birincil irtibat kişiniz o olacak."

Elbette, çünkü New York'a ve onun dahil olmadığı tüm hayatına dönüyordu.

"Merhaba," dedi Harry'e.

"Tanıştığımıza memnun oldum Harper," dedi Harry elini uzatarak. "Bu arada kitaplarını çok seviyorum. Büyük bir hayranınım."

Harper sıırttı. Bunu duymaktan asla bıkmazdı.

"Çok teşekkür ederim."

Herkes kitaplarına olan sevgisini dile getirirken, gözleri Daniel'e kaydı. Daniel gururlu görünüyordu ki bu onu şaşırtmıştı. Yazarlığı veya kitapları hakkında pek konuşmamışlardı ki bu alışılmadık bir durumdu, çünkü çoğu insan bir yazarla tanıştığında binlerce soru sorardı.

Dizüstü bilgisayarını açıp yukarı baktı. Karanlık ve yoğun gözler onu izliyordu. Harper boğazını temizledi ve dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Kas, bizi kovmak ister misin?" dedi Denise, sandalyesine yaslanarak.

"Evet," dedi minyon sarışın, Daniel'a utangaç bir gülümsemeyle. Daniel tepki vermeyince kadın boğazını temizleyip devam etti.

Harper bu etkileşimi izlerken, Daniel'ın hayatının her gününün böyle olduğunu fark etti. Kadınlar, onun konumu, parası ve gücü uğruna kendilerini ona gizlice -ya da daha az gizlice- sunuyorlardı.

Sanki bilmiyormuş gibi değildi ama bunu hareket halinde izlemek bambaşka bir şeydi. Özellikle de Daniel'ın parmakları birkaç dakika önce onun içindeyken.

Kas, günlerini anlatmaya başlayınca Harper'ın gözleri klavyesine kaydı.

Acaba Daniel'ın onunla ilgilenmesinin sebebi bu muydu? Harper tam tersini yapmıştı. O sadece bir meydan okuma mıydı? Erkeklerin avlanmayı sevdiğini söylerler. Mesele bu muydu?

BookFlix'teki kadına baktı. Kas çok güzeldi ve onun yaşlarındaydı. Eğlence sektöründe etkili bir rolde yükselen bir yıldızdı. Amerikalıydı. Bir rock yıldızı fiziği ve tüm erkeklerin bayıldığı, dalgalı, seksi sarı saçları vardı.

"Bu nasıl bir şey Harper?" diye sordu Kas.

Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey duymamıştı.

Harper gülümsedi ve duvardaki ekrana, üzerine yansıtılan ajandaya baktı. Hızla okudu ve başını salladı.

"Harika. Gerçekten harika," dedi, Daniel'ın gözlerinden kaçınarak. Daniel'ın ona baktığını ve seks toplarının kalınlığını hissedebiliyordu.

Şu an beyrinde her şey o kadar karmaşık ve çelişkiliydi ki.

"O zaman hemen çekim yerine geçelim, böylece Bay Dufort da işine geri dönebilir," dedi Kas, Colgate reklamlarına yakışır bir gülümsemeyle.

Daniel başını salladı.

"Sabahım açık ve Harper bu projeye tam anlamıyla bağlı, bu yüzden benim adıma acele etmene gerek yok," dedi ve sonra gözlerine baktı. Gözleri, ne düşünüyorsan bırak, diyen bir yoğunluk taşıyordu.

Ona hafifçe gülümsedi ve not defterine yazmaya başladığında hafif bir titreşim başladı.

Bok.

Vücudu aydınlandı ve sandalyede kıpırdandı. Ağzının kenarını ısırđı ve not defterinde bir şeye dokunmaya çalıştı. "Dfsp dpriek spriek psida" yazıyordu. Yani tekrar bakmak faydalı olurdu.

"Marissa," dedi Denise ve Harper gereksiz yere sıçradı.

Herkes ona baktı, sonra devam etti.

Daniel gözleriyle ona gülümsedi.

Kahretsin.

"Elbette birinci kitaba bakıyoruz. Yüksek Riskler. Yedi bölüm olacak," dedi Marissa bir slayt göstererek. "Nisan'dan Mayıs ortasına kadar çekimler için üç sahil yerini ve birkaç bar ve restoranı ayarladık."

Harper, Daniel'a tekrar baktı ve bakışlarının onu delip geçtiğini fark etti. Çenesi kasıldı ve sandalyesinde kıpırdandı. Bu, onun için de, Harper için olduğu kadar zordu.

Titreşim vajinasının içini masajlarken ağlama ihtiyacı hissetti. Harper'ın ağzı aralandı ve bakışlarını kaçırdı.

Aman Tanrım.

Thomas, "Hawaii Film Stüdyosu ihtiyacımız olan bazı sahneler için şimdiden rezerve edildi," dedi. "Ama son iki veya üçünü henüz kararlaştırdık. Bunları yeniden düşünmemiz gerekebilir."

Titreşim sonunda kesildi.

Harper öksürdü. "Şey, şey, uçak sahnesini kaldırmamamız çok önemli. Gerçekten çok önemli. Başka hiçbir yerde işe yaramaz, mantıklı da olmaz."

Bu onun canını sıkan noktalardan biriydi ve Daniel'in oyuncağı o anda kapatmasından dolayı minnettardı.

Denise öne eğildi. "Anlıyoruz Harper, ama burada bunun için bir film seti yok ve Los Angeles'ta bir yer bulmamız veya özel jet kiralamamız gerekirse, bütçeyi zorlayacak. Konuşmaya devam edelim ve neler olacağını görelim."

Bu, bunun olmayacağını şifresiydi ve bunu size son dakikada söyleyeceğiz.

Harper dişlerini gıcırdatıp başını salladı. Sorun yaratan dramatik yazar olmak istemiyordu ama okuyucularına karşı, hikâyenin bütünlüğünün, özünün mümkün olduğunca doğru kalmasını sağlamakla yükümlüydü.

"Çözümün ne olacağını duymayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Marissa, "Otele gelince, Harry ve ben önümüzdeki birkaç gün boyunca en iyi aydınlatmaya sahip en iyi odaları bulup rezervasyon yaptırmak için çalışacağız" dedi.

"Hadi, işin halkla ilişkiler boyutunu konuşalım, Bay Dufort," dedi Denise. "Endişeleriniz neler? Ya da operasyonel endişeleriniz."

Daniel, bir santim öne eğilen Harry'ye döndü. Harper, genç yöneticinin liderliği ele geçirmesine izin vermesinden hoşlanmıştı.

"Operasyonel olarak hiçbir şey görmüyoruz. Ekibinizin tarihleri erkenden belirlemesi harika, böylece prodüksiyon sırasında konuklarımız en az kesintiye uğrayacak," dedi Harry. "Lobideki sahnelerin öğlen ile öğleden sonra üç arasında çekilmesi gerekecek, ki bu bizim en sakın zamanımız."

Herkes başını sallayıp not aldı.

Harper, Daniel'a baktığında onu izlerken buldu. Gözleri, tanımlayamadığı bir duyguyla parlıyordu.

Sonra göz kırptı ve gitti.

"Bay Dufort, halkla ilişkiler bölümünü siz mi takip etmek istediniz?" dedi Harry.

"Hiçbir endişem yok. Dufort Otelleri pazarlama departmanı, sözleşmemiz gereği BookFlix ile ortaklaşa bunu tanıtacak, ancak medya lansmanı için Dufort Waikiki'yi de mekan olarak sunmak istiyorum."

Harper'ın gözleri büyüdü.

"Şükran Günü hafta sonu olacağının farkında mısın?" diye sordu Denise, Harper kadar şaşırmış bir şekilde.

"Evet," dedi. "Waikiki hareketli olacak ve eminim oyuncular ve medya etkinlik için Hawaii'de birkaç gün geçirmeyi sorun etmeyecektir."

Harper gülümsemesini gizledi.

Daniel akıllıca davrandı. Medya mekanı olarak Dufort Waikiki'yi önererek, medyanın otellerine odaklanmasını sağladı.

"Sanırım bununla başa çıkabiliriz," diye yanıtladı Denise. "Harper, yıl sonundan önce Hawaii'ye döneceksin gibi görünüyor."

Ah.

Daniel'ı bu sürenin ötesinde birlikte görmek aklına gelmemişti. Bu, duygularını kontrol altında tutması gerektiğini ve bunun sadece bir tatil aşkı olduğunu sert bir şekilde hatırlatıyordu.

Gerçekten çok ateşli.

Daniel'e hâlâ göz ucuyla bakan Kat'e baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Daniel yakında New York'a dönecek ve zengin Manhattanlı kadınlardan oluşan kokteyliyle uyuyacaktı.

Bu da iyiydi. Tamamen iyiydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daniel, çatı katının verandasından sahile bakıyordu. Dizüstü bilgisayarını önünde açtı ama hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Bunun yerine, Harper'ı kafasında canlandırarak şimdiye kadarki zamanının bir filmi yönetiyordu. Harper şu anda BookFlix'teydi, adanın farklı noktalarına arabayla gidip, yaklaşan kitabının çekimleri için oraları inceliyordu.

Onunla gitmek için bir sebep bulmaya çalışmış ama bulamamıştı. Bunu düşünmüş olmaktan bile nefret ediyordu. Ne zamandan beri muhtaç bir sevgili olmuştu ki?

Seks. İşte buydu. Harper inanılmaz bir sevgiliydi. Tek yapması gereken, aletini birkaç kez daha içine sokmaktı.

İçindeki seks toplarını düşününce sertleşti ve acaba kendine dokunmuş mu diye merak etti.

Daniel telefonunu açtı.

Daha yakın olsaydın oyuncağı açardım. Uslu durmaya dikkat et.

Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

Genç BookFlix kadınları onunla flört etmeye çalıştıklarında yüzünden bir gölgenin nasıl geçtiğini.

O bu saçmalıklara alışmıştı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ondan nefret mi ediyordu? Hayır, ona saygısızlık ediyordu.

Bu kadınlar onun ne yapacağını sanıyordu? Masanın üzerinden atlayıp onlara açmalarını mı söyleyecekti, o da onlara para atıp amlarını mı yalayacaktı?

Kaba mı? Evet. Ama hadi canım.

Bunu düşündükçe, Harper'ı izlerken ne kadar öfkelenildiğini daha çok hatırladı; Harper açıkça üzgündü. Onu odadan dışarı sürükleyip ona... ne söylemek istemişti?

Onun ne bilmesini istiyordu?

Onun için önemli miydi?

Adada kaldıkları iki hafta boyunca ona bağlı kalacağını mı? Başka bir kadına asla dokunmayacağını mı? Ta ki New York'a dönene kadar.

Çünkü öyle yapacaktı.

Sağ?

Eh, Nadia Mackenzie değil. İstemediği bir kadına, sanki lanet olası bir orospuymuş gibi penisini sokmayacaktı. Onu, Harper'ın kını açıktayken içine girdiği yatağında düşünmek midesini bulandırıyordu.

Harper'la ten tene temas tam tersiydi. Daha önce hiçbir kadınla böyle bir şey yapmamıştı ve seks, işleri bambaşka bir boyuta taşımıştı.

Ve sadece fiziksel olarak değil.

Bir şekilde, bu durum onu ona yeni bir düzeyde daha yakın hissettirmişti. Ona içimi dökmek, bir hayat yaratmanın riskini bilmek hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Ve tamamen çılgınca.

"Kahretsin," dedi Daniel ve dizüstü bilgisayarını sertçe kapattı.

Ya onu hamile bırakırsa? Harper'ın çocuğuyla dolu şişkin halinin görüntüleri onu ele geçiriyordu. Çok güzel görünürdü.

Daniel ayağa kalktı ve verandaya doğru yürüdü, elini saçlarının üzerinden geçirdi.

İsa.

Bu kadına karşı güçlü hisler besliyordu. Güçlü hisler. Bunun sadece şehvetten ibaret olmadığını kabul etme zamanı gelmişti.

Ve bu tam bir karmaşa değil miydi?

Böyle bir durumla karşılaşıldığında, ailesi gasp edilirken ve medeni durumu pazarlık konusu yapılırken bir kadın onun dünyasına girer.

Gerçekten muhteşem.

Daniel başını salladı.

Harper erkeklere pek güvenmiyordu ve hiç de Harper'ın tipi değildi. Bağlılığın şart olmadığı bir tatil aşkı mı? Elbette. Ama hayat arkadaşı olarak mı? Hayır.

Peki istediği bu muydu?

Harper'a bağlanmayı mı düşünüyordu? Yoksa bu hisler birkaç gün içinde kaybolacak mıydı? Daniel'in hiçbir fikri

yoktu. Ertesi gün kimseyi istememişti, hele ki böyle hissetmeyi hiç istememişti.

Aslında şu anda asansörle yukarı çıkıyorum. Harper cevap olarak mesaj attı.

Daniel düşüncelerini bir kenara bırakıp gülümsedi. Onu sadece birkaç dakika içinde kollarına alacaktı.

Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Şu anda.

Asansör tam çınladığında koridorda ilerledi ve Harper dışarı çıktı. Adam yanına gelip onu öperken, Harper ona utangaç bir gülümsemeyle baktı.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

"Güzel." Başını salladı ve kapıyı açmak için uzaklaştı.

Daniel, onun aralarına koymaya çalıştığı mesafeyi hemen hissetti ve kaşlarını çatı.

"Aman Tanrım! Ne yaptın?" diye sordu Harper, içeri girerken. Daniel omuz silkip ellerini ceplerine soktu. Etraflarında hayal edebileceğiniz her renk gül ve vazolara sığabilecek kadar çok gül vardı. Odası da öyle.

"Sen delirdin mi?" dedi çantalarını ve dizüstü bilgisayarını bırakıp ona dönerek.

Evet.

Uzanıp onu göğsüne çekti. "Şu anda, evet."

"Çok güzeller, teşekkür ederim," dedi ve adam ağzını onun dudaklarına bıraktı.

"Sana ihtiyacım var Harper. Hemen şimdi." dedi. "Toplar hâlâ içinde mi?"

Gözleri düştü.

"Harper." Onları çıkarmış mıydı? Çıkarmış olsaydı hayal kırıklığına uğrardı ama gerçek şu ki, onun bedeni üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. "Geldin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Daniel elini tutup onu yatak odasına götürdü, orada elbisesini çıkardı. Cihazı açtı ve zevk tüm vücudunu kapladı.

"Aman Tanrım, Daniel."

"Bırak da seninle ilgileneyim," dedi ve bacaklarını aralayınca ıslandığını fark etti. "İyi bir kız oldun."

Dizlerinin üzerine çöküp klitorisini yaladı, üzerine çökmesini engellemek için bacaklarını tuttu. Cihaz içinde titreşirken ve özsuları akmaya başlarken, tadına bakmaya devam etti.

"Ah, senin amın bunu seviyor, Harper." Elini uzatıp meme ucunu sıktı.

"Aman Tanrım Tanrım Tanrım," diye söze başladı ama adam onun sözünü bitirmesine izin vermiyordu.

Durdu ve onu yere çekti. Sonra ayağa kalktı ve penisini ağzına doğru götürdü. "Beni em, sonra seni serbest bırakayım."

"Bana işkence ediyorsun." diye bağırdı Harper ama adamın talimatlarını yerine getirdi.

Ağız onun penisine değıyordu, ateş gibiydi. Sert ve hızlı emiyordu. Hevesli ve muhtaçtı.

Siktir. Ergenlik çağındaki bir çocuk gibi boşalacaktı.

Daniel saçlarını kavradı ve ağızına doğru pompaladı, çekip göğüslerinin üzerine boşaldı.

Harper inledi. "Daniel, lütfen."

Harper'ı ayağı kaldırıp yatağı yatırdı ve bacaklarını açtı. "Yanılmışım. Bence çok yaramaz bir kızsın ve şimdi boşalmanı istiyorum."

Onun için ağılıyordu, inliyordu. Kıvranıyordu.

Onun tatlılığını içine çekerek amını yaladı ve kordonu çekti. Önce bir, sonra iki titreşen top fırladı. Daniel onları yatağı fırlattı ve muhtaç tanrıçasına baktı.

"Hadi bebeğim, hadi gel." Ağız onun vajinasını kapladı ve klitorisini emdi ve ısırdı.

Harper adını haykırdı, ellerinin altında arzuyla titreyen bedeniyle. Daniel, ona verdiği zevkten dolayı gururla çığılık atmak istiyordu.

Ve bir daha kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

Kendini ona ait hissediyordu.

Üç duş başlığından çıplak bedenlerinin üzerinden su akıyordu. "Konuş benimle." dedi Daniel.

"Hakkında mı?" dedi Harper

Ona baktı. "Bugün ne düşündüğünü gördüm."

"Ne düşünüyordum Daniel?" dedi, Daniel'ın onu memnun etmesinden sonra eski küstahlığına geri dönmüştü. "Ah, ne kadar da güçlü bir zihin okuyucu."

"Kas. BookFlix'teki kız,"

Harper'ın çenesi gerildi.

"Ah, doğru ya," dedi yüzünü buruşturarak. "Sanırım normal hayatının nasıl olduğuna dair bir fikir edindim, ha? Burada, New York'ta, hayal edebileceğim her yerde."

Yalan söylemeyecekti. "Evet."

"Kaç kadınla yattın?" diye sordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, Harper, bana bunu sorma," dedi ürpererek. "Ben sana bunu sormazdım."

Ama aniden bilmek istedi. Bir, belki de iki olduğundan şüpheleniyordu.

Harper'ın gözleri onunkileri buldu. "Beş."

Ah.

Bu beş adam kimdi? Hepsi erkek miydi?

Daniel başını salladı.

"Tanrım, özür dilerim, umursamamalıydım bile. Bu..."

"Bu ne?" diye sordu Daniel, söyleyeceklerini bitirmesi için onu zorlayarak.

İkisi de bunun ne olduğunu biliyordu. Ya da değildi. Adam tam bir pislik gibi davranıp onu bunu söylemeye zorluyordu. Özellikle de söyleyemediği zamanlarda.

"Hiç bir şey."

"Boş ver Harper, bu önemsiz bir şey değil ve sen bunu biliyorsun." Daniel homurdandı ve çenesini avuçladı.

Gözleri aniden ona döndü. "O zaman sen söyle!"

"Bilmiyorum ama beni korkutuyor."

Harper uzun bir süre ona baktı ve sonra başını onun göğsüne yasladı.

Uzun süre orada kaldılar, ikisi de içinde bulundukları durumun gerçekliğini sindirmeye çalıştılar ama ikisi de daha fazla ses çıkarmaya yanaşmadı.

Henüz değil.

Sahip oldukları şeyi yok etmek istemeyen, hayatın ve şeytanlarının buna izin vermeyeceğini bilen ikili,

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi akşam, Harper BookFlix'le işini bitirdikten sonra Daniel kapısını çaldı.

"Hazır?"

"Evet. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Onu bir randevuya çıkarıyordu. Gerçek bir randevuya. Bu, aralarında geçici bir ilişki olabilir, ama Daniel hiçbir zaman bir kadına karşı böyle hissetmemişti ve bir daha da hissetmeyebilir.

Josh Hawke'tan hâlâ haber alamamıştı. Bu öğleden sonra Fletcher ve Olivia ile halkla ilişkiler konularını tartıştıkları bir görüntülü görüşmede bir saat geçirmişti ve biraz tedirgin hissediyordu.

Düzeltme; çok sinirliyim.

Daniel bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, hatta kendine bile itiraf edemiyordu ama bu durumdan tek başına çıkabileceğine olan güveni azalıyordu.

Teknik olarak Harper'la hiçbir ilgisi olmasa da, Harper konusunda suçluluk duymaya başlamıştı. Ve yanlış bir şey yapmıyordu. Ama New York'a döndüğünde nişanlandığını duyup ona yalan söylediğini düşünürse, bu onu üzerdi. Ve bu durum ona hiç iyi gelmezdi.

Onun incinmesini hiç istemezdi.

Onunla geçirdiği zaman arttıkça, bu daha da önemli hale geliyordu.

Harper daha 3nemliydi.

Daniel onda çok Şey seviyordu. Vücudunu ve orgazm olurken adını haykırışını seviyordu. Yemeğiyle oynamasını ve yemeden 3nce tabağında düzenlemesini seviyordu. Her sabah bacaklarına yaydığı tropikal vanilya kokusunu seviyordu.

Daniel, dünyasında sürekli bir kadının olmasının rahatsız edici olacağını düşünüyordu.

Harper bu sabah banyosunda birkaç eşya unutmuştu ve sinirlenmek yerine dişlerini fırçalayıp onlara bakmış, oldukları yerde kalmalarını dilemişti. Çünkü bu, Harper'ın da onlarla olacağı anlamına geliyordu.

Sonra aynaya bakıp uzaylı istilasının izlerini aramıŐti. Çünkü bu o değildi. Asla.

Ve yine de Harper'la birlikteydi.

Daniel onu bir randevuya davet etmişti. Onunla geçirdiği her anın tadını çıkarmayı ve ona ne kadar değer verdiğini g3stermeyi planlıyordu.

Daniel, bir kadını 3zel hissettirecek kaynaklara sahipti ve bu gece tam da bunu yapmak için tüm gücünü kullanıyordu. Kadının bundan hoŐlanacaęını umuyordu.

"Hayır. Sana s3ylemiŐtim, sürpriz olacak," dedi. "Ceketin var mı?"

"Sadece küçük bir hırka."

Daniel minik giysiye baktı, başını salladı ve elini tuttu. "Benimle gel."

"Hawaii'deyiz. Ceket giymeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

O da bunun için yapardı.

Gardırobunun içinden siyah bir Hugo Boss bomber ceket çıkardı. Kolunun altına sıkıştırdığı lacivert Ralph Lauren ceketini kaldırıp hangisinin onu daha az boğacağını düşündü.

"Bu," dedi, lacivert olanı kolundan alırken. "İhtiyacım olmayacak ama."

Eğilip onu öptü. "Hadi gidelim."

Asansörle aşağı inmek yerine en üst katın düğmesine bastı ve kadın ona sorgulayan gözlerle baktı. Adam, yüzündeki gülümsemeyi yok etmek için öne doğru baktı.

Tanıdık bar ve havuz alanı görüş alanına girdi ve Daniel, Harper'ın ne düşündüğünü anladı ve yanıldığını anladı. Elini tuttu ve onu başka bir kapıya, bir dizi merdivenden yukarı ve çatıdaki başka bir alana götürdü.

Çorak ve kirliydi.

Daniel hemen saatine baktı.

"Bu çok romantik görünüyor. Yapmamalıydın," diye takıldı Harper.

"Senin için sadece en iyisi." Daniel dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve sırtıttı. Sonra sesi duydu.

Kes, kes, kes.

Dudaklarına doğru nefes nefese kaldı ve adam daha da geniş bir şekilde sııttı.

Helikopter, ikisi de eşyalarını sıkı sıkı tutarken iniş yaptı. Harper'ın saçları yüzünü kesiyordu. Sirtına bastırdı ve helikopterin gövdesine çarptılar. Birkaç saniye içinde kemerlerini bağladılar ve iletişim kurabilmeleri için kulaklıklarını taktılar.

"Aman Tanrım, helikopterlere bayılıyorum," dedi Harper elini tutarak. Daniel elini sıktı. "Nereye gidiyoruz? Söyle bana!"

Ona sadece göz kırptığında inledi.

Bir saat sonra Maui'deki Four Seasons Resort'un helikopter pistine indiler.

Adaya yaklaştıklarında Harper'ın burnu pencereye yapışmıştı ve kulaklıktan onun konuşmalarını dinliyor, onu bu kadar mutlu ettiği için çok gururlu hissediyordu.

Yönetici onları karşıladı, Daniel'in kim olduğunu tam olarak bilerek elini sıktı ve onları özel bir plaj yemek alanına götürdü. Üç personel kenarlarda durup onları gizlice oturttu, onlara plumeria çiçeklerinden yapılmış çelenkler verdi ve bir kadeh şampanya doldurdu.

Harper, "Bu inanılmaz" dedi.

"Mutlu musunuz?" diye sordu, mumları yanarken.

Güneş tam önlerinde, turuncu ve pembe tonlarında bir sis halinde batıyordu; sanki bir kartpostaldan fırlamış gibiydi.

Teşekkürler Doğa Ana. Daniel gün batımını planlayamamıştı ama burası Hawaii'ydi ve neredeyse her zaman güzel, yakıcı bir gökyüzüyle karşılaşmanız garantiydi.

"Berbat," diye yanıtladı Harper, ona aşık olan bir kadın gibi bakarak. Nefret ettiğini söylese yalan söylemiş olurdu. "Hayatımın en kötü randevusuydu."

"Güzel," dedi ve söylemeye hazır olmadığı bir şeyi söylemeden önce elini tuttu.

Muhtemelen her zaman.

Sonraki birkaç saat boyunca, dört çeşit yemek servis edilirken birbirleriyle sohbet edip şakalaştılar, ardından kumlara doğru yöneldiler.

Harper ayakkabılarını çıkarıp dalgaların arasında yürüdü, pembe yazlık elbisesini topuz halinde uyluğunun altına kadar çekerek fit ve seksi bacaklarını sergiledi. Saçları rüzgarda uçuşuyordu.

Daniel geriye doğru yürüyerek ona bakıyordu ve kadın ona gülümsüyordu.

"Düşündüğümden daha iyisin."

"Ben sadece sana iyi davranıyorum," diye cevap verdi ve bu çoğunlukla doğrudu.

"Saçmalık. Kardeşlerinden bahsetme tarzından, onları sevdiğin anlaşılıyor."

"Evet, ama onlara iyi davranmıyorum. Onlar küçük pislikler," dedi sırtarak.

"Bu küçük pislikler sizin şirketinizin yöneticileridir."

Omuz silkti. "Bu benim kadar onların da meselesi."

"Nasıllar?" diye sordu ve Daniel okyanusa baktı. Cevap vermek istiyordu ama bir yandan da sınırlarını koruması gerekiyordu. Harper, Hawaii'deydi.

Başka hiçbir yerde.

Böyle olması gerekiyordu.

"Sinir bozucu," dedi ve yürümeyi bıraktı, bu yüzden kadın ona çarptı. Adam kadının ağzını tuttu ve ağgözlülükle öptü.

"Burası çok güzel," dedi. "Teşekkür ederim."

"Güzel olan tek şey sensin," diye cevapladı Daniel.

"Hey, büyüü bırak. Kesin bir şey olduğumu biliyorsun."

Daniel güldü ve onu ayaklarından yerden kesti, çıkardığı o küçük çığlık hoşuna gitti ve onu kumların üzerine taşıdı. Onu çimenli bir yere bıraktı ve önünde çömeldi.

"Harper. Sana bir şey söylemem gerek," dedi Daniel ciddileşerek.

Yüzü düştü. "Ne?"

"Bunun için şimdiden özür dilerim, lütfen bana kızmayın."

"Özür dilemek...ne?"

"Kuzenim yok," dedi Daniel, sonra omuz silkti. "Ama var. Sam. Yirmi üç yaşında bir borsacı."

Alışverişe çıktıklarında Sam'i unutmuştu. Daniel yine de elini havaya kaldırdı...

"Bir borsa simsarı mı? Ah, o hediye mi?" dedi Harper, noktalar sonunda birleşince ve sonra kaşlarını çattı.

Pantolonunun cebine uzanıp Cartier saatini çıkarırken, küçük yalanını affetmesini umuyordu. Gözleri yüzüyle bileği arasında gidip gelerek saati nazikçe ona taktı.

Harper ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Sigortalı," dedi Daniel, elini tutarak. "Senin için aldım Harper. Senin. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamak için. Kötü bir kelime oyunu, kasıtlı değil."

Harper'ın ıslak gözleri onunkilerle buluştu.

Kalbi güm güm atıyordu.

"Almayacağını söyleme, çünkü alırsan çöpe atarım."

Onun da bildiği gibi nefes nefese kalmıştı.

"Daniel," diye fısıldadı hırıltıyla.

Ciddiydi; eğer bu kadın bunu giymiyorsa, o da istemiyordu.

Harper elini onun elinden çekip çekinerek dokundu, kolunun üzerinde gezdirdi.

"Bu sadece bir hediye," dedi ve onun önünde çömelirken diğer ayağının üzerinde kaydı.

"Büyük bir hediye," dedi, yanındaki kuma çökerken.

"Sana çok seveceğin bir şey almak istedim. Uzun süre dayanacak."

Çünkü bu olamaz.

Sonra onun gözlerinde ya ların biriktiğini gördü.

"Seni ağlatmak için değildi, kahretsin," dedi Daniel, onu kollarına çekerek.

Ona sarılıp g ğ nden özür diledi. " z r dilerim. Çok naziksin. Teşekkür ederim." Burnunu  ekti. "Sonsuza dek seveceğim."

Çenesini tuttu.

Kelimeler dilinin ucundaydı.

Siktir et. Bunu söyleyecekti.

"Harper, eğer yapabilseydim seni sonsuza dek severdim."

Büyük ve iri bir gözyaşı yanağından aşağı doğru s z ld .

YİRMİ BÖLÜM

Harper yataktan kalkıp banyoya girdi. Saatin kaç olduğunu ya da çantasının nerede olduğunu bilmiyordu.

Daniel'in çatı katındaki evine döndüklerinde -sırayla birbirlerinin odalarında kalıyorlardı- hemen yatağa girmişlerdi.

Daniel sessizce uyurken, ayaklarının ucuna basarak mutfağa gidip bir şişe su aradı. İçtiği tüm bu şampanya onu susuz bırakıyordu. Alkolsüz birkaç gün geçirmeye kararlıydı.

Neyse ki bugün öğle yemeğinden sonra BookFlix ile görüşecekti ve yarın sabah ekip Kaliforniya'daki evlerine uçacaktı. Bu da Daniel çalışmıyorsa onunla daha fazla vakit geçirebileceği anlamına geliyordu.

Saat kaç oldu yahu?

Daniel'in telefonunu masanın üzerinde gördü ve yanına gitti. Tek bir düğmeye bastığında ekranı aydınlanıp saati gösteriyordu. Tek istediği, uyumak için ne kadar zamanı kaldığını bilmek ya da onu uyandırıp bedeninin tadını daha fazla çıkarmak mıydı? Tıpkı Daniel gibi, o da doyamıyordu.

Harper, iPhone'un yan tarafındaki düğmeye bastığında saatin sabahın beşi olduğunu gördü.

Bir de kısa mesajı vardı.

Ona bakmamak için elinden geleni yaptı ama bir kelime ekrandan fırlayıp tam göğsüne çarptı.

Sonra kalbi.

Daniel'in babası Johnathan Dufort'tandı.

Nişan duyurunuzun geçici olarak 25 Şubat'ta yapılması planlanıyor.

Nişan mı? Ne oluyor yahu? Daniel nişanlanmış mıydı?

Boğazında bir bulantı hissetti ve koşarak banyoya gitti, tuvalete tam zamanında yetişti. Kustu.

Daniel nişanlı mıydı?

Çatı katındaki yatağı ve diğer tüm yüzeyleri başka bir kadının nişanlısıyla paylaşıyordu.

Sözleri birdenbire geri döndü.

"Harper, eğer yapabilseydim seni sonsuza dek severdim."

Dün gece bunları anlamamıştı ama şimdi her şey çok mantıklı geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Daniel arkasından ve elini sırtında hissetti. Harper ağzını sildi, sifonu çekti ve ayağa kalktı. Titriyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu, uyanmak için yüzünü ovuşturarak.

Loş ışıktaki onu zar zor seçebiliyordu ama gördüğü en yakışıklı adam olduğunu biliyordu.

Ve ona yalan söylemişti.

Kalbini açmıştı -yine bir aptal gibi- ve onu içeri almıştı. Sadece kandırılmak için.

Tekrar.

Göğsü öfke ve acıyla sıkışırken hırıltılı nefes almaya başladı. "Gitmem gerek. Eşyalarım nerede?" Işıkları sertçe açtı, ikisi de gözlerini kırpıştırıp kıstılar, ama Harper beklemedi.

Sutyenini, elbisesini, ayakkabılarını, çantalarını, telefonunu bulmak için odadan odaya koştu.

"Harper. Dur," diye emretti. "Neler oluyor?"

Ona doğru döndü. "Hayır, Daniel. Dur artık. Dur artık bunların hepsini!"

Yüzündeki bütün bembeyazlıkla ona baktı.

"Bu ne demek oluyor?" Sesi karanlıktı.

Oturma odasını işaret etti. "Sanki bilmiyorsun. Git telefonuna bak."

Daniel odadan çıkarken o giyindi. Daniel bir daha geri dönmedi. Harper, yüzünü ovuşturarak telefona bakarken yanından geçti.

"Bir daha benimle iletişime geçme," dedi soğuk bir şekilde, sonra kapıyı çarpıp çıkmayı dileyerek dışarı çıktı.

Ne yazık ki aptal otel odaları buna izin vermiyordu, bu yüzden çantasını gereksiz yere çantaya vurdu ve gözyaşlarına boğuldu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Harper dışarı fırladıktan sonra Daniel yaklaşık bir saat boyunca telefonuna bakarak oturdu.

Daha önce hiç deneyimlemediği bir öfke kanında dolaşıyordu ama yapabildiği tek şey oturup bakmaktı.

Harper'ı kaybetmişti.

Onu asla affetmeyeceğini biliyordu ve ona neler olduğunu anlatamazdı. Mackenzie gaspında neler olduğunu kimseye anlatamazdı. Bu yüzden durumu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

SONUNDA, DANIEL başını kanepeye yaslayarak uyuyakalmıştı. Şimdi başı zonkluyor ve boğazı kuruyordu.

Ne rezalet.

Harper'ın yaptıkları onu incittiği için senatörden daha çok nefret ediyordu. Şantajın da, gaspın da canı cehenneme.

Harper'ın ona açıklama yapmasına izin vermemesine kızıyordu ve hiçbir şey söylemediği için de kendine kızıyordu. Ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Milyar dolarlık bir şirketin CEO'su ve sahibiydi ve onlardan haraç alınıyordu. Hawaii'de tanıştığı bir kızla paylaşabileceği bir şey değildi bu. İster kabul etsin ister etmesin, Harper'ın tek yaptığı buydu.

Duygularını bir kenara bırakıp sorumluluk sahibi olmaya başlamalıydı. Dünya çapında, bu organizasyonu yönetmesi ve başarılı olmasını sağlaması için ona güvenen binlerce çalışanı vardı. Black Hawke Security onlar için bir açık bulmazsa, Daniel Senatör'ün kızıyla evlenecekti.

Harper hayatına geri dönecekti. Ondan nefret edecekti. Birbirlerini özleyecek, sonra da unutacaklardı.

Sağ?

Ama hissettiği şey bu değildi. Onu incitmişti. Ve bu onu incitmişti. Ama Daniel, kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Tabii Mackenzie hariç.

Kahretsin!

Harper'la konuşmadan adalardan ayrılamazdı. Dufort Hanedanlığı'nı riske atmadan, ona gerçeği olabildiğince anlatmalıydı.

Harper'ı yeterince iyi tanıyordu ve onun çok üzüleceğini ve kendisiyle konuşmayacağını biliyordu. Ama Daniel, ona ulaşmak için kötü taktikler kullanmaktan da geri kalmıyordu.

DANIEL saat dörtten birkaç dakika önce konferans salonuna girdi.

"Herkes iyi günler," dedi, BookFlix'teki tüm yüzlere başını sallayarak. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bayan Kāne, biraz konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Harper ona dik dik baktı ve hafifçe pembeleşen gözlerini fark etti. Çenesini sıktı, lanet olası duvara yumruk atmak istiyordu.

"Aslında, tam da bitirme aşamasındayız. Daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bu da kabaca "ölü bedeninin üzerinden geç, pislik herif" anlamına geliyor. Bu bakışı daha önce de görmüştü.

"Hayır. Bu acil," dedi CEO sesiyle.

Harper ona dik dik baktı. Etraflarındaki oda sessizliğe büründü. Yutkundu ve ayağa kalktı. "Pekala. Müsaadenizle," dedi dizüstü bilgisayarını ve çantasını alarak.

"Hadi bitirelim. Uçaktaki son parçaları da bitirebiliriz," dedi Denise ve kadına gülümsedi.

Harper, onu yan odaya götürüp kapıyı kilitlerken ona dik dik baktı.

"Ne istiyorsun?" diye tısladı ona dönerek.

"Açıklamak için beş dakika istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Sen bir erkeksin. Yalancı bir pisliksin. Bilinecek başka bir şey yok." Harper gitmeye yeltendi.

Kolundan tutup onu durdurdu.

"Cidden mi?" diye tısladı, koluna bakarak.

"Beş lanet dakika, Harper." Kolunu bıraktı ve öfkesinin altında yatan acıyı gördü.

"Nişanlı değilim," dedi Daniel, doğrudan konuya girerek. "Nişanlı olmadım, şu anda da değilim. Daha önce de değildim. Yeterince açık mı? Karım yok. Nişanlım yok."

Doğruydu.

Daniel o anda nişanlı değildi ve Tanrı'dan da nişanlı olmasını umuyordu.

"Koca olabilecek biri olduğumu sanmıyorum. Aslında olmadığımı biliyorum," dedi.

"Öyleyse sevgili baban neden öyle düşünüyor? Mesajı gördüm Daniel," diye çıkıştı Harper.

Daniel gerçekten yalan söylemek istiyordu; onun acısını hafifletecek ve her şeyin eskisi gibi olmasını sağlayacak bir şeyler söylemek istiyordu.

Ama yapamadı.

Ve Harper'a gerçeğin tamamını söyleyemedi, bu da onu zor bir durumda bıraktı. Bu yüzden gerçeğe olabildiğince yakın bir orta yol buldu.

"Babam New York'ta bir kadınla evlenmemi istiyor," dedi ona bir adım daha yaklaşarak. "Bu bir iş kararı. Aşkla alakası yok. Ona karşı hiçbir ilgim yok ve kesinlikle onunla evlenmek istemiyorum."

Harper ona baktı ve buzun biraz eridiğini gördü. Gözleri, Harper'ın yüzünde gezindi ve sonunda onunla buluştu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Yapabileceğimi sanıyordum ama..."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Gerçekten Harper'ın kendine gelip ona sarılacağını mı düşünüyordu? Hayır.

Tamam, evet.

Ama buraya gelmesinin sebebi bu değildi. Ona verdiği acıyı hafifletmek istemişti ve gerçeğin bir kısmını öğrendiğinde ondan biraz daha az nefret edeceğini umuyordu.

"Benim için önemliydi, biliyordun. Yemin ederim seninle tanıştığım gün bekardım. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Harper başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Göğsü sıkıştı ve bir tür panik başladı. Onu yukarı sürükleyip bir daha asla bırakmamak istiyordu.

Lanet olsun.

Onun bu kadar önemli olması hiç beklenmiyordu.

Şu anda onu kollarına alıp Harper'a onun sevmek ve hayatını birlikte geçirmek istediği kadın olduğunu söyleme isteğiyle savaşıyordu.

Daniel başını salladı.

Yapamadı.

Dufort Hanedanlığı'nın korunması her şeyden önce gelmeliydi. Babası, ailesi ve onlar için çalışan binlerce insan için. Geleceği için.

Zaten aşktan ne anlardı ki? Harper kadar o da aşka yemin etmişti. İkisi de aşka güvenmiyor ya da evlenmek istemiyordu.

İkincisi ve sağlayacağı vize olmadan Harper asla Amerika'da yaşayamazdı. Bu da, sıradan bir ilişki yaşayıp işlerin nasıl gittiğini göremeyecekleri anlamına geliyordu.

Yeni Zelanda ile New York arasında uzun mesafeli bir ilişki, maddi imkânları olsa bile, bir insanın ulaşabileceği en uzak mesafeydi. Çok uzun bir mesafeydi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Merhaba gerçeklik.

Ona hüznle gülümsedi.

O da aynısını yaptı.

"Üzgünüm," dedi Daniel.

"Biliyorum." Sonra Harper onu şaşırttı ve kollarına atıldı.

Batan bir gemideymiş gibi birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Ve öyle hissettiriyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra Harper'ın gözyaşları neredeyse kurumuştı. Daniel'ı, henüz bir haftadır tanıdığı biri için olması gerekenden daha fazla özlüyordu. Mesajlarını kontrol edip kendine yalan söylemekle çok fazla zaman harcıyordu.

BookFlix ekibi dün öğleden sonra ayrılmıştı, bu yüzden Kristen'la görüntülü konuşup gözyaşlarına boğularak her şeyi anlattı.

Harper uçuşunu değiştirip eve dönmeyi planlamıştı ama Kris onu vazgeçirmişti, kız arkadaşım, ona Hawaii'de olduğunu hatırlatmıştı.

Her şeye rağmen Harper gülümsemişti.

"Evet. Haklısın."

"Aptal bir çocuğun her şeyi mahvetmesine izin verme. Bu, kariyerinde heyecan verici bir an," demişti Kristen. "Şu anda kaç yazarın senin yerinde olmak istediğini biliyor musun?"

Harper alçakgönüllülükle başını salladı.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Çok. Ama ikisi farklı şeylerdi. Kariyerine minnettar olmak bir şeydi. Yanlış adama -tekrar- aşık olmak bambaşka bir şeydi. Belli ki, sıradan ilişkiler için yaratılmamıştı. Sırtını ona saran bir ağaca muhtemelen aşık olurdu.

"Tatil listeni çıkar ve odaklan," diye talimat verdi Kristen. "Özür dilemesi güzel, belki de bu kızla evleniyordur, belki de

evlenmiyordur, ama tüm bu zengin işi meselelerine takılıp kalmak istemezsin."

Harper homurdandı. "Zengin işi mi?"

Kristen omuz silkmmişti. "Evet, bilirsin, servetlerini inşa etmek için birbirleriyle evleniyorlar. Çok ürkütücü. Arada aşk yok."

Harper, Daniel'in babasının evliliğin devam etmesini istediğini söylediğini hatırlayınca gözleri donuklaştı. Bu şeylere zorlanmak nasıl bir histi acaba?

Bir an ona acıdı. Sonra içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti.

"Biliyorsun Kris, bu kadar incinmiş ve üzgün olmaya hakkım yok. Bana hiçbir şey vaat etmedi," dedi Harper kaşlarını çatarak. "Ben de hiçbir şey istemedim. Bir tatil aşkına kapıldık ve işler gerçekten yoğunlaştı."

"Peki, ne diyorsun?"

Harper içini çekti.

"Belki de aşırı tepki verdim. Nişanlı olsaydı, tam bir pislik olurdu, ama ona açıklama fırsatı verdiğimde ve bana nişanlı olmadığını ve nişanlı olmadığını söylediğinde, konuyu kapatabilirdim," dedi. "Yani, babası onu zorlamaya çalışıyor. Bu onun suçu değil."

"Ancak-"

Harper sözünü kesti. "Tekrar atlayacağımı söylemiyorum ama bu kadar sinirlenmeme gerek yok. Biliyor musun? New

York'ta olup bitenler beni ilgilendirmez. Daniel kimseyi aldatmadı, hele ki beni."

Kristen omuz silkip başını salladı. "Bunların hepsi doğru."

"Artık hayata öfkeyle dolaşmak istemiyorum. David'le yeterince yaptım bunu."

Kendine karşı dürüst olsaydı, Daniel'la geçirdiği zaman, hayatında yaşadığı en romantik ve en harika gün ve gecelerdi. Daniel komik, saygılı, koruyucu ve son derece sahipleniciydi. Seks ise baş döndürücüydü.

Harper bir gün daha pişman olmayacaktı.

Tek pişmanlığı Daniel'in hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adam olmamasıydı.

Ve onun hakkında böyle hissettiğinin farkında bile değildi. Ya da belki de hissediyordu ama görmezden gelmeye çalışıyordu.

Nasıl bakarsa baksın, yolları her zaman ayrılacaktı.

Harper dudaklarını büzdü.

"Gerçek hayatta muhtemelen tam bir baş belası olduğunu biliyorsun," dedi hafifçe gülerek. "Muhtemelen klozet kapağını açık bırakıp diş macunu tüpünü buruşturuyordur."

Kristen başını salladı ve yüzündeki acımayı gizlemeyi başaramadı. "Bebeklerim, bunun gerçekten gerçek olacağını mı düşünüyordunuz?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır," diye cevapladı Harper, daha hızlı konuşarak. "Bu şeylerin içindeyken ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu bilirsin. Seks beynini karıştırır. Hele ki bu kadar güzelse."

"Tamam tatlım, bu konuda kendini daha iyi hissettiğine sevindim."

Bir süre daha konuştular, Kristen annesini aramasını hatırlattı. Görünüşe göre Harper cevap vermeyince zavallı Kris'e mesaj atmıştı.

Şu anda onunla konuşmak istemiyordu. Kadın, birinin kalbi kırılmış gibi davrandığında kemik arayan bir köpek gibiydi. Ayrıca Harper, annesinin Daniel hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu.

SABAH, HARPER'ın Waikiki'den gününbirlik ayrılacağı bir grup ada turuna katılmaya karar vermesiyle, erken saatlerde arayıp Circle Island Tour'un son koltuğunu kaptı. Tur sabah 8:00'de kalkıyordu.

Kot pantolon, Converse spor ayakkabı, kısa siyah bir sütyen ve beyaz bol bir gömlek giymiş olan Harper, otobüslerini bekleyen bir avuç turistle birlikte otelin dışında duruyordu.

Saçlarını at kuyruğu yaptı, başına bir şapka ve gözlük taktı.

"Bu ember Turu mu?" diye sordu yanındaki adam. Yüzünü ovuşturuyordu ve kadın, koyu renk gözlük takan iki arkadaşını fark etti. Belli ki hepsi geç saatlere kadar dışarıda kalmıştı.

"Evet," dedi sırtarak. "Başın mı ağrıyor?"

"En kötüsü, biri Tylenol almayı unutmuş," dedi arkadaşına dik dik bakarak.

Harper küçük bir kahkaha attı.

"Al," dedi, her zaman yanında taşıdığı küçük şişeyi çıkarırken. Hayatı boyunca çektiği regl sancıları gibi, sen de evden onsuz çıkmazdın.

Üç adam da ona sanki Rahibe Teresa'ymış gibi baktılar ve bu da onun daha çok gülmesine sebep oldu.

Su şişeleri açıldı ve kapsülleri içerek iç çektiler.

"Hayat kurtarıcın," dedi ilk adam. "Ben Cooper. Bu da Graydon ve Luke."

Yaşına yakın görünüyorlardı ve çok eğlenceliydiler. Küstah ama eğlenceliydiler. "Hey. Ben Harper."

"Tek başına mısın? Hawaii'de mi?" diye sordu Cooper.

Harper başını salladı. "Sanırım öyle. Buraya iş için gelmiştim ve... bir arkadaşım. O da, neyse, gitti."

Cooper ona sırttı. "Ayrılalım mı?"

Başını iki yana sallayıp elini uzattı. "Hayır. Öyle değil."

"Pekala, Harper," dedi Cooper, şakacı bir tavırla kolunu onun omzuna atarak. "Bizimle kal, biz de sana bakarız."

"Ve eğer adamın tekmelenmesi gerekiyorsa onun kışına tekmeyi bas," dedi Graydon başını sallayarak.

Harper güldü. "Teşekkürler çocuklar."

"Çek elini Coop. Eminim Harper, sıkıcı, yaşlı bir sinir bilimciden çok Los Angeles'lı bir bilgisayar bilimcisiyle ilgileniyordur," dedi Luke, ona göz kırparak.

"Aman Tanrım. Bu çok uzun bir gün olacak." Güldü ve üçü de sırttı.

Otobüs geldiğinde, hepsi bindi ve üç adam, kadının yanına kimin oturacağına karar vermek için taş-kağıt-makas oynarken, kadın utançla başını salladı. Bu noktada, diğer yolcuların dikkatini çekmişlerdi.

Cooper kazandı ve arkadaşlarına kuşu uzattı, yanındaki koltuğa çöktü ve sonra ona göz kırptı.

On dakika sonra üçü de uykuya dalmıştı.

Macadamia çiftliğine vardıklarında uyandılar ve Harper gezinirken ve birkaç turistik eşya satın alırken onlar da kahvelerini yudumluyorlardı.

Ardından kano gezisinin ardından kuzey kıyısındaki Haleiwa'da öğle yemeği için mola verdiler ve sahilde birkaç kaplumbağa gördüler. Adanın diğer tarafına dönerken bir durak daha vardı.

Dole Plantasyonu.

Turun ardından dışarıda oturup buz gibi ananaslı krema içtiler.

"Aman Tanrım, hava çok sıcak," dedi Luke bacaklarını uzatarak.

Graydon, "Bence akşamdan kalma olduğunuzda daha da kötü oluyor," dedi.

Harper başını salladı. "Katılıyorum."

"Peki, burada ne işin var?" diye sordu Cooper.

Harper, Yeni Zelandalı olduğunu ve yazar olduğunu daha önce paylaşmıştı. Sadece kadın edebiyatı hakkında yazmıştı, çünkü erkeklere ateşli aşk romanları yazdığını söylemek genellikle yanlış bir izlenim verirdi.

İnsanların aşk romanı yazarlarının gerçek karakterleri olduğunu düşünmeleri onu eğlendiriyordu, ama hiç kimse Stephen King'i baltalı katil olmakla suçlamıyordu.

"Sadece kitapla ilgili şeyler," diye yanıtladı. "Ya siz?"

Cooper, Luke'un önceki sözleriyle alay ederek, "Sıkıcı eski nörobilim alanında doktoramı yeni tamamladım," dedi. "Hepimiz Harvard'da tanıştık."

"Biz buradaki Brainiac'tan daha erken mezun olduk," dedi Graydon, Cooper'ı dürterek.

"Ne okudun?" diye sordu ona.

"Mimarlık üzerine yüksek lisans yaptım" diye cevap verdi.

"Bu harika."

"Hmmm," dedi Graydon omuz silkerek. "Babam öyle düşünmüyor. O bir emlak yatırımcısı ve benim onunla çalışmamı istiyordu, lafın gelişi, süslü tasarım işleri yapmamı değil."

"Ah," dedi Harper. "Bu biraz cahilce değil mi? Tasarım olmadan, sadece bir çatı ve duvarlar."

"Kesinlikle," dedi Graydon. "Ama evet, ben diplomamı alırken buna göz yumdu, ama şimdi göreceğiz."

Harper kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden onun kararı?"

Luke öne eğildi. "Bu ikisi vakıf bebekleri. Hayatları kendilerine ait değil."

"Kapa çeneni," dedi Cooper, ona bir şey fırlatarak. "Sokakta yaşamak pek mümkün değil, zengin çocuk."

Luke güldü.

"Şimdi bize şu aptaldan bahset," dedi Cooper, konuyu değiştirerek. Harper irkildi.

"Dostum," diye homurdandı Luke, Cooper'a.

"Hayır. Öyle değil," dedi Harper, ama nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ne söyleyebileceğini de.

"O senin erkek arkadaşın mıydı?" diye sordu Graydon.

Harper başını salladı. Yapmak isteyeceği son şey, adada bir adamla birlikte olduğunu ve... onun kolay bir kız olduğunu düşünmelerini istemediğini söylemekti.

"İşler yolunda gitmedi," dedi. "Önemli değil. Hayat böyle, değil mi?"

Üçü de başlarını sallayıp ona kendi ilişkilerindeki başarısızlıkların hikâyelerini anlattılar. Bunların çoğu çok komikti ve onu güldürdü.

"Şaka yapmıyorum. Aslında ben eve gelmeden önce daireme taşındı," dedi Luke. "Anahtarı ona daha bir gün önce vermiştim."

Harper ananaslı kremasını bitirip masaya bıraktı. "Vay canına, bu biraz psikopatça."

Cooper omuz silkerek, "Ona onun deli olduğunu söylemiştik ama o, onun göğüslerine takıntılıydı." dedi.

Harper, Hawaii'ye aitmiş gibi görünen sarışına döndü. "Cidden, erkeklerde mesele bu mu? Göğüsler falan mı? Sohbet etmekle veya birinin diş macunu tüpünü doğru şekilde sıkmasıyla ilgilenmiyor musun?"

"Şey," dedi Cooper, yardım için arkadaşlarına bakarak. "Sanırım diş macunu önemli. Nasıl yapıyorsun?"

Hafifçe güldü. "Elbette doğru şekilde, ama örnek olarak söylemiştim. Beni boşver. Ben sadece erkeklerden uzak duruyorum. Siz üçünüz hariç tabii."

Graydon ayağa fırladı ve hepsini şaşırttı.

"Hey. Yarın Sevgililer Günü. Seni partiye götürüp seninle buluşabiliriz. Üçümüz de - eski sevgilin umrumda değil."

Aman Tanrım.

Sevgililer Günü olduğunu nasıl unutmuştu? Yılın en kötü günü. Öf.

Dur. Hangi parti?

Üç adamın da başlarını sallayıp birbirlerine beşlik çaktıklarını gördü.

"Hâlâ Hawaii'de mi? Otelde mi? Onu kesinlikle kışkandıracağız," dedi Cooper.

Harper başını salladı. "Öyle değil. Ne partisi?"

"Dufort Sevgililer Günü partisi. Asansörlerdeki tabelaları görmedin mi?"

Harper başını salladı.

"Kırmızı, siyah ve beyaz kıyafet kuralı," dedi Luke. "Çatı katındaki Altitude barında geçerli."

"Emin değilim..."

"Gidiyorsunuz. Kesin," dedi Graydon, boş bardakları basketbol topuymuş gibi çöp kutusuna fırlatırken. "Ve evet!" dedi sonuncusu da yetişince.

Harper başını sallayıp güldü.

Onu güldürüyorlardı. Komik ve iyi arkadaşlıklar. Şimdiye kadar, şakalaşmalarına rağmen hiçbir arkadaşlık sınırını aşmamıştı ve onu savunma istekleri hoşuna gidiyordu. Son birkaç gününü acı ve üzüntü içinde geçirmişken, bu durum ona kendini güvende hissettiriyordu.

Belki eğlenceli olabilir.

Etkinliğin Daniel'ın tarzı olması pek olası değildi, bu yüzden Hawaii'de olsa bile onun katılacağını düşünemiyordu. Bildiği kadarıyla, New York'a geri dönmüştü.

Harper başını salladı.

"Tamam, gidiyorum."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josh Hawke, "Bunu yaparsak geri dönüş olmaz" dedi.

Daniel parmaklarını masaya vurdu. Sonunda, onlardan bazı bilgiler içeren bir geri dönüş almıştı. Ne yazık ki haberler pek iyi değildi. Şantaj konusunda işe yarayacak hiçbir şeyleri yoktu.

Yani işi bir üst seviyeye taşıyorlardı.

"Hayır, yok," dedi Daniel.

Josh haklıydı. Bir senatörün ofisine telgraf çekmek büyük bir işti. Ama yine de, bir otel hanedanının CEO'sunu kızınızla evlenmeye zorlamak büyük bir işti ve Daniel merhametli veya kanunlara uyan bir ruh halinde değildi.

Bu sabah gördüklerinden sonra asla.

Sabahın erken saatlerinde Waikiki boyunca koşuya çıkmış, akvaryumun yanından geçip Diamond Head'e kadar gitmişti -sadece girişe, tepeye değil- ve geri dönmüştü. Serinlemek için son birkaç bloğu yürümüştü. Otelin girişine yaklaştığında Daniel, bir kadınla birlikte duran bir adam görmüştü. Kolunu kadının omzuna atmış, ona sıırıyordu.

Kadın gülüyordu.

Onun kadını.

Harper şapka ve güneş gözlüğü takmış olabilirdi ama onun vücudunu tanıyordu. Hem içini hem dışını.

Her bir santimini.

Daniel yumruklarını sıkmış, adamı izlerken kanı kaynıyordu ve iki arkadaşı Harper'ın dikkatini çekmek için yarışlıyordu.

Üç gün olmuştu.

Üç lanet gün.

Ona hiçbir şey borçlu olduğu söylenemezdi. Harper inanılmaz güzeldi, ne olacağını sanıyordu? Hawaii'de onun için ağlayarak dolaşacağını mı?

Lanet olsun. Evet, öyleydi.

Aman Tanrım, tam bir pislikti.

Tatilinin tadını çıkarmaya ve istediği kişiyle birlikte olmaya hakkı vardı.

Daniel'ın bundan pek de memnun olması gerekmiyordu ve zaten mutlu da değildi. Beş kez telefonunu eline alıp ona mesaj atmıştı. Peki ne demişti?

Üzgünüm, sanırım sana aşık oldum. Ama evet, zaten seninle olamam.

Bu yüzden ilk önce boks torbasına sert bir yumruk attı ve Josh'a mesaj atarak konuşmaları gerektiğini söyledi.

Kanıt bulamazsa, ortada bir suç var demektir ve bu kadınla evlenmediği sürece, Dufort Hanedanlığı mali açıdan tehlikede demektir. Yönetim kurulu üyelerini kaybedeceklerdir. Hisseleri düşecek ve bu da mülklerini satmaları anlamına gelebilir.

Buna izin vermezdi.

Yani Nadia Mackenzie ile beş yıl evli kalacaktı. Sonra özgür olacaktı.

Ama Harper'ı kaybedecekti.

Hayır, Harper'ı çoktan kaybetmişti. Değil mi?

Peki istediği bu muydu? Harper. Hayatında. New York'ta.

İsa.

Ciddi miydi onunla?

Ya da daha iyi soru şuydu: Onsuz yaşayabilir miydi? Başka erkeklerle, kollarını ona dolayarak, ağızlarını ona sürerek yaşayabilir miydi?

Siktir. Birine yumruk atması gerekiyordu.

"Söylentiler var. Başkanlığa adaylığını koyuyor," dedi Josh. "Kanıt bulmamız zaman alabilir ama bence bu şantaj kampanyasının finansmanını sağlamakla ilgili."

Ve evet, bunu yapabilirdi, ama yalnızca ödeme yaparlarsa.

Daniel, "Yani Dufort Otelleri'nin ödeme yapmasını ve düğünü gerçekleştirmemesini bekliyor" dedi.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Josh. "Emin değilim ama sanırım Senatör, evlilik fikrine o kadar karşı çıkacağınızı ve parayı ödeyeceğinizi düşünüyor."

Orospu çocuğu.

"Hadi devam edelim," dedi Daniel. "Bu pisliğe karşı biraz bilgiye ihtiyacım var. Ama siktir et Josh, yakalanma."

Sessizlik oldu ve sessizce kendini tekmeledi. Adamı gücendirmiş olması pek olası değildi, ama söylediği şey tam bir pislikti. Sonuçta özel güvenlik şirketi sahibi en iyilerden biriydi.

"İyiyiz Dufort," dedi Josh, sonra daha da kasvetli bir şekilde ekledi, "Mackenzie suçluysa, bunu yanına kar bırakmayacağım. Ayrıca asla başkanım da olmayacak."

Daniel, vücudunda bir ürperti hissetti. Josh bir şeye karar verirse, güçlü senatör gibi birinin bile şansı olmayacağını hissediyordu.

"Anladım."

"İstediğin kadar çabuk olmayabilir. Uzun bir nişan veya benzeri bir şey iste."

Daniel, durumun gerçekliği karşısında başını iki yana salladı. "Evet. Kahretsin."

"Bir şey öğrendiğimizde seninle iletişime geçeceğim."

Telefon görüşmesi sonlandırıldı ve Daniel sandalyesine yaslanıp ellerini saçlarından geçirdi.

"Siktir!!!!" diye bağırdı ve yumruğunu masaya vurdu.

Zaman tükeniyordu.

Mackenzie'nin nişan bildirimini göndermesine çok az kalmıştı. Bu da avukatlarının hazırladığı evlilik öncesi anlaşmayı onaylaması gerektiği anlamına geliyordu.

Adamın numarasını çevirdi.

"Merhaba Daniel," dedi Duke Johnson cevap verirken.

"Değişiklikleri gönderiyorum," diye homurdandı. "Nadia'nın Dufort adını kullanamayacağına dair bir madde ekle. O zaman onaylanır."

"Anladım," diye yanıtladı. "Sabah, Hawaii saatiyle sana getiririm."

Daniel aramayı sonlandırdı ve telefonu masaya fırlattı, yine küfretti.

Siktiğimin Mackenzie'si.

Dufort'lara kimse bulaşamazdı; onlar güçlü bir aileydi.

Senatörlerin ve valilerin çoğu, bir şekilde, kendi ceplerindeydi. Yozlaşmış bir aile değillerdi, ancak otel inşa etmek veya ilerlemeyi kısıtlayan yasaları değiştirmek istediğinizde yasaların geçmesine yardımcı oluyorlardı. İş dünyası ve siyaset böyle yürütülüyordu.

Dünyadaki diğer ülkelerden farklı değildi. Daniel, kararlarını etkilemek için birçok kez dünya liderleri, başbakanlar ve kraliyet ailesiyle yemek yemişti.

Şimdi bu pislik, kayıp bir belge yüzünden onları zor durumda bırakmıştı.

Kahretsin.

Daha doğrusu çalıntı bir belge. Nasıl oldu da ortadan kayboldu?

Olmadı.

Birisi aldı. İçeride birileri olmalıydı. Bunu yapmak için Mackenzie'ye erişimi veya bağlantısı olan kim olabilirdi? Paraya muhtaç biri mi? Genellikle insanları kötü şeyler yapmaya iten şey paraydı.

Telefonunun bir tuşuna bastı ve numara çevrildi.

"Daniel."

"Hunter," dedi kardeşine. "Yardıma ihtiyacım var dostum."

"İyi misin?" diye sordu Hunter ve Daniel, kardeşinin sesini duyunca sakinleşti.

"Bir açıyla çalışıyorum ama işleri hızlandırmam gerek. Mücadele etmeden pes etmeyeceğim."

"Artık zamanı geldi."

Daniel, durumu ona bildirdi ve etrafta araştırma yapmasını, maddi sıkıntıları olan veya Dufort Hanedanlığı'yla sorunu olan kişileri bulmasını istedi.

"Finans veya hukuk ekibinin alanlarına ve dosyalarına erişimleri olması gerekecek."

"Bildiğim kadarıyla, bu kasalara yalnızca Brent, Suzanne ve adlarında Dufort geçen herkes erişebiliyor," dedi Hunter. "Etrafta araştırma yapıp bulabildiğim her şeyi bulmaya çalışacağım."

"Kodlar dağıtılıyor. Sadece dikkatli olun. Kimseyi endişelendirmek istemiyorum. Bu zaten hassas bir durum."

"Elbette," dedi Hunter. "Bunu çözeceğiz. O pisliğin kızıyla evlenemezsin."

Hayır. Kesinlikle öyle değildi.

Daniel aramayı sonlandırdı ve yatak odasına yürüdü.

New York'a dönmeliydi. İşler boka sarıyordu. Hawaii'de planladığı toplantıların hiçbiri bu kadar önemli değildi ve açıkçası, Harper'ın ne yaptığını merak ederek dikkati dağılmıştı.

Gitmesi lazım.

İsteyeceği son şey Harper ve onun azgın genç erkeklerden oluşan haremine rastlamaktı. Muhtemelen içlerinden birinin kafasını koparacaktı.

Ya da onu kaçırıp evine götürebilir.

İsa.

Gerçekten Hawaii'den ayrılabilir ve onu bir daha göremeyebilir miydi?

Cevap hayırdı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Harper doğrulup ılık attı.

Gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındığında Hawaii'deki otel süitinde olduğunu gördü.

Yavaş yavaş yolunu bulmaya başladı.

Vay canına, bu da neydi böyle?

Bir kabus.

Daniel Hakkında.

Eve uçmuştu ve uçağı düşmüştü. Özel jeti. Özel jeti mi vardı yoksa ticari uçak mı kullanıyordu, onu bile bilmiyordu. Ama alevleri ve yüzünün adını haykırdığını net bir şekilde görebiliyordu.

Harper ter içindeydi.

Uzanıp kutudan bir avuç mendil çıkardı ve yüzünü ve göğsünü sildi. Duş alması gerekiyordu.

Birden kapısının alındığını duydu.

"Harper! Aç şunu! Harper!"

Daniel?

Kapıya doğru koşup kapıyı açtı.

"Neler oluyor?" diye sordu, gözleri kocaman açılmış bir şekilde orada sadece boksör şortuyla duran adama bakarak.

Odasına girdi, kollarından tuttu ve sanki uçak kazasında ölen kendisiymiş gibi ona baktı.

"İyi misin?"

Harper, onun geniş, kaslı göğsüne ve altı paket karın kaslarına baktı ve başını salladı.

"Yukarı gel, güneş ışığım," dedi çenesini tutarak. "Ne oldu?"

Başını sallayıp uzaklaştı.

"Kâbus gördüm. Koridorun ucundan beni duydun mu?"

Daniel, çiftlik sürgülü kapısına doğru yürüdü ve onları kapattı. "Bunları açık bırakmışsın. Sabahın bu saatinde ses yayılıyor."

Harper duvardaki saate baktı. Saat daha sabahın 3'üydü.

"Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Özür dileme. Lanet olsun, Harper. Endişelenmiştim. Sanki biri seni öldürmeye çalışıyormuş gibi çılglık atıyordun."

Üzerindeki zar zor görünen geceliğe baktı ve sonra ona döndü.

"Bunu yapma," dedi Daniel başını sallayarak. "Senin her yerini gördüm. Her yerine dokundum."

Harper kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, sığağa rağmen üzerine ince bir örtü çekti. Daniel kaşlarını çatarak karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Bana rüyanın ne hakkında olduğunu anlatmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedi.

"Bir bardak su ister misin?"

Kadın başını salladı ve adam bir dakika sonra buzdolabından soğuk bir bardakla geri döndü. Bu sefer yanına oturdu. Kadının bardağı içmesini ve yanındaki küçük masaya koymasını izledi.

"Sana sarılabilir miyim lütfen? Kalbim hala hızla çarpıyor," dedi elini yüzüne sürerken.

Harper, yarın bundan dolayı kendinden nefret edeceğine söz vererek kendini onun kollarına attı. Şimdilik tek ihtiyacı olan şey Daniel'ın kollarıydı.

Saçlarına inleyip başını öptü. İkisi de bir şey söylemedi ve kadın uyuklamaya başladı. Kısa süre sonra adamın onları kanepede yeniden düzenlediğini, uzandıklarını ve onu kollarına aldığını hissetti.

Harper bir sonraki seferinde Hawaii güneşinin sıcaklığının üzerine çökmesiyle uyandı.

Daniel gitmişti.

Sevgililer Günü'nüz kutlu olsun.

BİRKAÇ SAAT SONRA Harper, onlara taktığı lakapla "üç arkadaş"larla geri döndü. Bu akşamki Sevgililer Günü partisi için Waikiki'de kıyafet alışverişine çıkmışlardı.

Fuayede onlarla karşılaştığında, ona kalp şeklinde çikolatalar ve güzel bir kırmızı gül buketi hediye ederek sürpriz yapmışlardı. Ve yanağına üç öpücük kondurmuşlardı.

Kızarmıştı.

"Teşekkür ederim. Aman Tanrım, hepiniz çok tatlısınız." Sonra hediyeleri bir resepsiyon görevlisine verdi, görevli de onları süitine götürüp alışverişe gitmelerini sağladı.

Şimdi, üç uzun adamla Kalakaua Caddesi'nde yürürken Harper, sanki yanında kişisel bir koruma ekibi varmış gibi hissediyordu.

"Sana birkaç randevu ayarlamamız gerek," dedi Harper. "Bütün akşam benimle takılamazsın."

"Ah, merak etme, 2506 numaralı odadaki sarışına göz koydum," dedi Luke sırtarak. "Orada olacağını söylemişti."

Harper gülümsedi.

"Peki ya sen?" dedi Cooper'ı dürterek.

"Hayır, gözüm sadece sende, canım," dedi kolunu onun omzuna atarak. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu ve Harper, ona aşık olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Harper ona baktı ve o da göz kırptı, ama bu sefer bakışlarında bir sıcaklık vardı çünkü gözleri uzun süre orada kalmıştı. Onu cesaretlendirmek istemiyordu. Dün gece Daniel'ın kollarında olduktan sonra artık kendine yalan söyleyemezdi.

Daniel Dufort'a aşıktı.

Haklı veya haksız.

Hiçbir şey değişmedi. Birkaç gün içinde eve dönecekti. Adam hâlâ New York'a dönüyor ve belki de babasının onun

için ayarladığı kadınla evlenecekti, ama kadın böyle hissediyordu ve onu atlatması zaman alacaktı.

İşin tuhaf yanı, Harper'ın Daniel'ın öylece yatıp manipüle edilmeyi kabulleneceğini hayal bile edememesiydi. Ailesinin ayrıldığını gördükten sonra evlilik hakkındaki hislerini ona söylemişti. Belki de Kristen haklıydı. Zengin insanlar iş bağlantıları ve çıkarları için evlenirdi.

Belki de maddi olarak onun için bir çıkarı vardı.

Bu düşünce onu daha da üzdü.

Aralarındaki bağ Daniel için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? "Harper, eğer yapabilseydim seni sonsuza dek severdim." Bu kadar büyük bir güce sahip bir adam için, bunu başkalarına kolayca veriyor gibiydi.

Ya da onun için söylediği kadar önemli değildi.

Yapması gereken en doğru şey onu serbest bırakmak ve uzun süre başka bir şeye bulaşmamaktı. Bekar kalmalı ve sadece kariyerine odaklanmalıydı.

Harper, Cooper'ı severdi.

Farklı koşullar altında, Daniel'la tanışmamış olsaydı, ona karşı hisler besleyebilirdi. Cooper küstah ve çok çekiciydi. En az 1.88 boyunda ve çok yapılı bir adamdı. Muhteşem sarı saçlarıyla Cooper, zengin bir yerli gibi görünüyordu, ancak onu henüz sörf tahtasında görmemişti.

Ama Daniel'le tanışmıştı ve kalbi ona aitti.

Şimdilik.

Adamların siyah beyaz Hawaii gömlekleri bulduğu Volcom mağazasına uğradılar. Her biri bir tane aldı.

"Harpster, sana kırmızı bir elbise bulmamız gerek," dedi Luke. "O zaman partinin temasına uygun bir elbise giyeriz."

Harpster mı?

Cooper'la göz göze geldiler ve güldüler.

"Tamam, peki. Beni takip edin." Güldü ve onları Macy's'e götürdü. Orada koyu kırmızı bir Tommy Bahama askılı elbisesi buldu.

Graydon, soyunma odasından çıktığında ıslık çaldı. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, başını sallıyordu. Cooper koluna yumruk attı ve Graydon sendelerken güldü, sonra dengesini sağladı.

"Ama şu sırt kısmı. Aman Tanrım," dedi Cooper ve dönüp aynadaki elbisenin neredeyse hiç görünmeyen, alçak sırt kısmına baktı. Külot çizgisinin hemen üzerinde bitiyordu.

"Çok mu fazla?" diye sordu ve üç adam da başlarını gür bir hayırla salladılar.

Kıkırdadı. Egosuna çok iyi geliyorlardı.

Harper elbisenin parasını ödedi ve üçü birlikte yolun karşısına geçip sahilde oturup kumların üzerinde öğle yemeği yediler.

Cooper, çöpünü Luke'a uzatırken, "Partiden önce biraz antrenman yapacağız," dedi. Luke da çöpü çöp kutusuna attı. "Geri mi döneceksin, yoksa burada mı kalacaksın?"

Harper etrafına bakındı ve sakinliğin kemiklerine işlediğini hissetti.

"Ben burada kalıp biraz daha dolaşacağım," dedi. "Saat 17:00'de fuayede görüşürüz."

Graydon ayağa kalkıp Luke'a şakacı yumruklar savururken, Cooper eğilip yanağını öptü. Kız kızarınca, ona bir kez daha göz kırptı. "Görüşürüz Kiwi."

"Tamam aşkım."

Harper, onların uzaklaşmasını izlerken yanağının içini ısırdı. Cooper'a arkadaşlarının önünde hiçbir şey söylemek istemiyordu ama bu gece onu kenara çekip arkadaşlıklarını başka bir boyuta taşımak istemediğini söyleyecekti.

Onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyordu ve Cooper'a karşı da zaafı vardı ama onu kandırmak istemiyordu.

Harper ayakkabılarını çıkarıp çantasını yastık olarak kullandı ve sıcak kumun üzerine uzandı. Parlak mavi gökyüzüne bakıp hayatını düşündü.

Hikayelerinin televizyon dizisi olarak medya lansmanı için yılın ilerleyen zamanlarında buraya geri dönecekti. Ya da Kristen'la birlikte Yeni Zelanda'nın kışından uzaklaşmak için yıl ortasında kız kıza bir hafta sonu geçirselerdi daha erken de gelebilirdi.

O zamana kadar hayatı değişmek üzereydi.

Kitapları, BookFlix sayesinde dünya çapında ilgi odağı olacaktı. Ve bu, yazar olarak da geçerliydi.

Harper bunun günlük hayatını nasıl etkileyeceğini bilmiyordu ama heyecanlıydı.

Ya da en azından Daniel için bu kadar üzülmeyi bıraktığında öyle olacaktı.

Kim mesaj atmadı ki.

Veya çağrıldı.

Ya da bir not bile bırakmış.

Bu sabah Harper uykuya daldıktan sonra ortadan kaybolmuştu.

Ve bu canımı acıttı.

GECEİN GEÇ SAATLERİNDE, HARPER her şeyi göz önünde bulundurarak kendini oldukça iyi hissederek fuayeye çıktı. Çatı katındaki devasa spa küvetinde uzun süre ıslanmış ve yeni Michael Kors siyah topuklu ayakkabılarını kırmızı elbisesiyle kombinlemişti.

Daniel'in çıktığı kadınlarıinki gibi Manolo Blahnik değillerdi ama yine de bu gece burada olacağından şüpheliydi. Olsaydı bile, saatini taktığını görürdü.

Cartier.

Başını kaldırıp üç arkadaşını gördü. Onu henüz fark etmemişlerdi. Hepsinin uyumlu gömleklerini nasıl farklı şekilde giydiklerine sırttı. Cooper, güzel kalçasını saran

mavi bir kot pantolon giymişti. Graydon, uzun siyah bir şort ve Luke, ten rengi bir kargo şort.

Luke'un deyimiyle, bir grup vakıf bebeği için çok eğlenceli ve çok gerçekçiydiler.

Önce Cooper döndü ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Harper kızardı.

"Kesinlikle evet," dedi Graydon ve öne geçip odanın karşısına geçip eğilip yanağını öptü. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi, Luke ve Cooper da ona katılırken. "Siz de kendinizi oldukça iyi temizliyorsunuz."

Cooper kolunu ona uzattı. "Gelin hanımefendi, bizi lezzetli içecekler bekliyor."

Dördü birlikte Sevgililer Günü temasına uygun olarak her şeyin kırmızı, siyah ve beyazla süslendiği Altitude'a doğru asansörle çıktılar.

İçeri girerken kendilerine kırmızı ve beyaz kolyeler ve kırmızı bir kokteyl verildi.

Harper, Cooper'ın elini onun beline koymasıyla gülümsedi. Rahatlamaya ve biraz eğlenmeye hazırды.

Kahretsin, bunu hak etmişti.

Bir masa bulup yerleştiler. Köşede küçük bir grup kurulmuş, cover şarkılar söylüyordu ve güneş gökyüzünde alçalmaya başlıyordu. Harper, Hawaii'de günün bu saatini

çok severdi. Güneş batarken ılık tropikal havada sakin ve nefis bir mutluluk vardı.

Sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordum.

Ve belki de öyle olurdu, eğer bir gün bir erkekle farklı olasılıklara açılırsa.

Bugün değil ama bir gün.

Cooper'a baktı, Cooper Luke'un söylediği bir şeye gülüyordu. Belki de onun için doğru kişiydi? Ya da belki de değildi.

Bu gece sadece eğlenmek istiyordu.

Parti kısa sürede kızıştı, güneş çoktan battı ve grubun önünde bir dans pisti belirdi. Grayson, Harper'ı dans pistine çekti ve kısa süre sonra hep birlikte dans etmeye başladılar.

Bir an için tüm endişeleri yok oldu ve müziğin, kokteyllerin ve tropikal sıcaklığın onu yutmasına izin verdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Daniel telefonunu cebine geri koydu ve viskisini dudaklarına götürdü. Müziğe rağmen, buz küplerinin bardağa çarptığını duyabiliyordu. Birini ağzına atıp çıtırdattı.

Bu gece hava sıcaktı. Şubat ortasında normalde olacağından daha sıcaktı ve bu, onun hâlâ Hawaii'de olduğunun acı bir hatırlatıcısıydı.

Öğleden sonra uçağı uçuşa hazırlamış mıydı?

Evet.

Uçmuş muydu?

HAYIR.

Daniel nedenini biliyordu. Harper'ı bütün gece o rahatsız kanepede kucağında tuttuktan sonra, güneş doğarken gizlice odasından çıkmıştı.

Ayrılmak bana yanlış geldi.

Sonra Harry, Sevgililer Günü partisine katılıp katılmayacağını sormuş ve Daniel katılacağını söylemişti. Sadece bölge ekibiyle vakit geçireceğini düşünüyordu ama bu bir yalandı.

Açıkça.

Takımıyla birlikte Mai Tai keyfi mi yapıyordu? Yoksa gölgelerde aylak aylak dolaşıp viski mi içiyordu?

Daniel hafif bir inilti çıkardı.

Harper ona normalde asla yapmayacağı şeyler düşündürüyor, hissettiriyor ve yaptırıyordu. Çok sinir bozucuydu. Ona kızmak istiyordu ama aslında kendine kızılıyordu.

Kendini ona bu kadar kaptırmamalıydı.

Şu anda, ona aşık olduğu belli olan bir adam tarafından dans pistinde döndürölüyordu. O hissi bilirsin dostum.

Bir saatten fazla süredir onları izliyordu ve adamın suratında aşık bir köpek yavrusu ifadesi vardı.

Harper'ın vücudunu ve tepkilerini bilmeseydi, Daniel muhtemelen çatıya çıkıp adama sağlam bir yumruk atardı.

Ama Daniel onu tanıyordu. Vücudunu tanıyordu. Nasıl tepki verdiğini biliyor ve dokunuşuna yaslanıyordu.

Harper'ın iç savaşını izledi. Bu adamdan oldukça hoşlanıyordu. Yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, kaslı ve çekiciydi. Parası vardı. Daniel bunu giyim tarzından ve duruşundan anlıyordu.

Ama bedeni gerildi. Gözleri yere kaydı. Dudakları birbirine bastırıldı.

Daniel yüzünden.

Kendini suçlu hissetti mi? Evet.

Ve hayır.

Onun mutlu olmasını istiyordu. Yanında. Kolunda. Yatağında. Lanet olası evinde.

Ne oluyor be?

Şimdi onu New York'ta mı yaşamaya zorladı?

Lanet olsun. Eve uçmalıydı.

"İşte buradasın," dedi Akino, yanından geçerken onu fark ederek. "Gitmiş olabileceğini düşündük."

Yapmalıydım.

Daniel boğazını temizledi ve duvardan kalktı. "Neredeyse kalkıyordum. Yarın öğleden sonra gitmiş olacağım."

Akino ona bilmiş bir şekilde başını salladı.

İkisi de Akino'nun onu son birkaç gündür Harper'la gördüğünü biliyordu ve onun burada durup onu bir sapık gibi izlediği çok açıktı.

"Ekip burada," dedi başparmağını omzunun üzerinden atarak. "Hızlıca bir merhaba demek istiyorsan, başka şeylere dön."

Diğer şeyler.

ABD senatörünün konuşmasını yasadışı olarak dinlemek gibi mi?

Bir milyar dolardan fazla paraya mal olabilecek bir belgeyi çalmak için şantaj yapılabilecek kişileri bulmak için çalışanlarını sorgulamak gibi mi?

Sanki bu sorunu çözmeye çalışarak, sevmediği, hatta aşık olmadığı bir kadınla evlenmek zorunda kalmamasını mı sağlamaya çalışıyorsun?

Vücutundaki tüm içgüdülerle savaşıp viskisini kafasına dikip Harper'ın kalçalarına ellerini koyan adama yumruk atmak gibi mi? Piç kurusu ona sanki kendisininmiş gibi sırtıyordu.

O kesinlikle öyle değildi.

Harper...

Onun olamazdı.

"Elbette," dedi bunun yerine.

"Farklı bir şey ister misin?" diye sordu Akino, artık boş olan bardağına bakarak.

"Evet, neden olmasın. Bir double Mai Tai," dedi başını sallayarak, mesai dışı Dufort personelinin yanına geldiklerinde. "İyi akşamlar millet."

Onu, "Bay Dufort, merhaba efendim" ve yeni ekip üyelerinin utangaç gülümsemeleriyle karşıladılar.

"Harika bir etkinlik düzenlediniz. Tebrikler," dedi etrafına bakınarak; Harper'ın kapladığı birkaç santimlik alan hariç her yere. "Özellikle gün batımı, hoş bir dokunuştı."

Herkes onun bu iğrenç şakasına gülüp, yanlarına gelen Akino'nun elinden içkiyi aldı.

"Sizi Hawaii'de tekrar ağırlamak harikaydı efendim. Umarım yılın ilerleyen zamanlarında Bayan Kāne'nin şovunun medya lansmanında tekrar görüşürüz."

Daniel hayatında ilk kez birkaç ay sonra hayatının nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Doğduğu günden, ya da en azından hatırlayabildiği andan itibaren üniversiteye gideceğini, Harvard'a gireceğini biliyordu. Dufort Hanedanlığı'nın CEO'su olacağını biliyordu. Hayat yolunu ve kendisinden beklenenleri biliyordu.

Bazı çocukların buna içerleyerek veya isyan ederek büyümesinin aksine, Daniel bunun kaderi olduğunu hissediyordu. Yaptığı işi seviyordu. Babasının yarattığı şeyle gurur duyuyor ve ailesinin ve Dufort Hotels'in tüm çalışanlarının onun liderliğinde gelişmeye devam etmesini sağlamak için güçlü bir sorumluluk duygusu hissediyordu.

Ve iki yıl sonra da öyle oldular.

Rakamlar yükseliyordu ve ironik bir şekilde borçları azalıyordu. Şu anda uğraştıkları küçük bir gasp meselesi hariç. Nadia ile evlenmezse, Dufort yüklü miktarda para ödeyecekti.

Tüm organizasyonu rayından çıkaracağı için bu bir seçenek değildi.

Daniel başını salladı ve ekibinin sorularını yanıtladı. Ekip, onu yanlarında görmekten heyecan duyuyordu. Fotoğraf çekip sosyal medya hesaplarında paylaştılar.

Birkaç flörtöz bakış atsa da, onları savuşturdu. Daniel, şirketinde patronla yatarak veya genç çalışanları istismar ederek yükselebileceğini düşünen herkese karşı katı bir yaklaşım sergilerdi. Hatta CEO olduğunda, çalışanlar arasında hiçbir ilişkinin olmayacağını açıkça belirten yeni bir

şirket politikası uygulamaya koymuştu. İster on beş dakika ister daha uzun olsun.

Başka bir deyişle, meslektaşlarınızla sevişmeyin.

Harper sadece elli adım uzakta olduğundan, onun görmesini istediği son şey, genç bir Hawaiili çalışanının onunla flört etmesiydi.

Dün gece onu kollarında tutmak farklı hissettirmişti. Harper'la ilk tanıştığında saf bir şehvet hissetmişti ve evet, o bir meydan okumaydı. Erkekler fetih severdi ve Daniel bir alfabeydi. Daniel'in ona olan ilgisizliği, göz alıcı güzelliğiyle birlikte, bir afrodizyak etkisi yaratmıştı. Sonra, konuşmaya ve birlikte vakit geçirmeye başladıklarında, bir şeyler değişmişti.

Her öpücükte. Her sevişmelerinde, ona giderek daha fazla bağımlı hale geldiğini hissediyordu.

O lanet olası kasırga ile Cartier saatini bileğine taktığı an arasında bir yerde, o, onun kalbine girmişti.

Babası ve o lanet mesaj yüzünden, her şey çok erken bitmişti. Lanet olsun. Daniel bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğunu bilmiyordu ama zamanı değiştirebilseydi, telefonunu binanın yan tarafından aşağı fırlatırdı.

Gerçek şu ki, Harper'a aşık oluyordu.

Hatta belki de ona aşıktı.

Hâlâ Hawaii topraklarında duruyor olması bunu açıkça gösteriyordu. Onu terk edemeyecek gibi görünüyordu, ama

yine de yarın öğleden sonra gitmesi gerektiğini biliyordu.

Göğsü sıkıştı.

Gözlerini kaldırdı ve Harper'ın kendisine baktığını gördü. Çok hızlıydı. Sonra dans ettiği adama gülümsedi ve adam onu döndürdü.

Hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Daniel, onun o derin mavi gözlerindeki duyguyu fark etmemişti.

Acı, üzüntü, umut ve hayal kırıklığı.

Daniel acıyı dindirebilirdi. Bunu yapacaktı. Yapmak zorundaydı. İkisi için de.

Ayrıca, bir başka adamın kız arkadaşına bir dakika daha dokunmasını izlemek zorunda kalırsa, birine yumruk atacaktı.

"Affedersiniz," dedi Akino'ya ve bardağını masaya koydu.

Akino gözlerini takip etti. "Bir sonraki ziyaretinde görüşürüz Daniel," dedi adam, ilk kez adını kullanarak.

Daniel omzuna vurdu. "İyi çalışmalara devam et, Akino."

Sonra kızını almaya gitti.

Çünkü onunla sevişiyordu.

HARPER HİÇ BU KADAR DANS ETMEMİŞTİ. Kadınların Daniel'a bayılmasını izlemekten veya sürekli onun bakışlarını üzerinde yakalamaktan daha kolaydı.

Geceyi kanepede onunla geçirdikten sonra ona merhaba deme ya da mesaj atma zahmetine bile girmemişti.

Ve Cooper, Graydon ve Luke varken, ona bir tanrıçaymış gibi davranırken neden onu düşünmeye zahmet ediyordu ki? Özellikle de gecenin çoğunu bir tür sınır koymaya çalışarak geçirdiği Cooper'ı.

Daha yavaş bir şarkı çalmaya başladı ve diğerleri gidince Cooper dans pistinde kaldı ve onu yakın bir dansa çekti.

"Hey." Gülümsedi ve bu yakışıklı adamın hayatında birçok kalp kırdığına bahse girmişti. Adam onu güvenle kollarının arasına aldı ve dans pistinde gezdirdi.

"Hey, geri döndüm," diye cevap verdi gözlerini indirerek.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Cooper, gözlerini yakalamak için başını hafifçe eğerek.

"Teşekkür ederim." Harper gülümsedi. "Harikaydınız. Harikaydınız. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Şarkıya uyarak sallanırken eli onun sırtının alt kısmında duruyordu ve başparmağı da düşüncesizce çıplak sırtında geziniyordu.

Harper rahatlamıştı ama tamamen değil. Gözleri havuz suyunda parıldayan kırmızı süslemelere ve peri ışıklarına kaydı. Kalbini başkasına kaptırmıyaydı, gerçekten romantik bir an yaşanabilirdi.

Bir anlığına öfkelenirdi. Cooper'ı seviyordu. Onu gülümsetiyordu. Kollarına sığıyordu ve Cooper ona kendini

özel hissettirmenin bir yolunu buluyordu. Sanki onun için her şeyi yapacakmış gibi.

Cooper sizi asla hayal kırıklığına uğratmayacak adamdı. Onunla evlenir, harika bir seks hayatınız olur ve hiçbir şeyden mahrum kalmadan birlikte yaşanırdınız.

O bunu istiyordu.

"Tamamen özverili olmadı. Sanırım bunu biliyorsun." dedi Cooper, gözleri ciddileşerek.

Harper başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Biliyorum."

"Bu gece burada olacak, değil mi?" diye sordu Cooper.

Harper tereddüt etti, sonra yalan söylemek istemediğine karar verdi. Cooper'a değil.

"Evet." Başını salladı ve ona doğru yaklaştı, başını göğsüne yasladı. Cooper kollarını ona doladı. "Özür dilerim."

Başının tepesini öptü.

"Üzülecek bir şey yok, güzelim. Ne istediğine karar vermelisin. Sanırım seni istediğimi biliyorsun. Öylece pes etmeyeceğim; bu benim doğamda yok."

Başını kaldırdı ve Cooper'ın gözlerindeki kararlılığı gördü.

"Gelecek haftaya kadar buradayız, ama zamana ihtiyacın varsa sorun değil. Yeni Zelanda o kadar da uzakta değil."

Harper'ın gözleri nemlendi.

Bu adam onun için savaşıyordu. Bunu ne zaman bir erkek yapmıştı ki? Hele ki Daniel Dufort. Gizlice girip kalbini

çalmış, sonra da işler zorlaşınca çekip gitmişti.

Cooper gibi o da neden onun için savaşmasın ki?

Harper cevabı biliyordu. O, onun önceliği değildi. Daniel'ın sorumlulukları ve beklentileri vardı. Onun dünyasında yeri yoktu.

O asla bunu yapmazdı.

"Sözünüzü kesebilir miyim?"

Cooper hareketsizleşti ve Harper, Daniel Dufort'un güçlü gözlerine bakarken döndü.

Kalbi güm güm atıyordu.

Cooper, baştan aşağı siyahlar giymiş adama bakarken kollarını bıraktı. Şortu, sanki kendisi için yaratılmış gibi -ve muhtemelen öyleydiler- geniş bacaklarına tam oturmuştu; siyah gömlek ise iri ve kaslı göğsünü gizlemeye hiç yaramıyordu. Bu gece yüzünde hafif bir sakal vardı ve bu ona yakışıyordu.

Üzerine dikilen buz mavisi gözlerini görmezden gelmeye çalıştı.

Aman Tanrım, çok yakışıklıydı.

Daniel, sanki tek önemli şey oymuş gibi ona bakarken aralarında tanıdık bir sıcaklık alevlendi. Keşke bu doğru olsaydı.

Cooper uzaklaşmadı. Vücuduna yaslanmış, bir tepki bekliyordu. Seçim onundu.

Gözlerini özür dilercesine kaldırdı, adam başını sallayıp yanağını öptü. "Söylediklerimi hatırla."

Cooper uzaklaşırken iki adam birbirlerine saygılı bir şekilde başlarını salladılar.

Daniel tereddüt etmedi. Onu öyle bir sahiplenicilikle güçlü kollarına çekti ki, nefesi kesildi. İkisi de iri adamlardı ama Daniel daha iri, daha uzundu ve enerjisi çok daha baskındı.

Harper başının döndüğünü hissetti.

Biraz daha hareketli bir şarkı çalıyordu ama onlar yavaş dans etmeye devam ediyorlardı.

"Yarın gidiyorum," dedi Daniel sonunda ve başını salladı. "Aman Tanrım, Harper, buna dayanamıyorum."

Gözyaşlarını gizlemek için başını göğsüne yasladı. Burnundan çıkan koku onu ele veriyordu ama Daniel hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, parmakları tenine saplandı.

"Yapabilir miyiz-"

Daha güçlü bir kadın muhtemelen hayır derdi. Ama öyle yapmadı. Harper cümlesini bitirmeden önce tereddüt etmeden başını salladı.

Daniel onu bırakıp üç arkadaşına baktı. "Veda etmek ister misiniz?"

Harper, Graydon, Cooper ve Luke'un yere, duvarlara ve gökyüzüne baktıklarını, gördükleri her neyse onunla

ilgilkeniyormuş gibi davrandıklarını izledi; oysa onların Harper'ı izledikleri belliydi.

"Bana bir dakika ver," dedi. "Çantamı almam gerek."

Daniel başını salladı ve ellerini şortunun içine soktu.

Harper arkadaşlarının yanına yürüdü ve onlara şöyle baktı: Biliyorum, burada hata yapıyorum, bunun farkındayım ama hepimiz mantıklı bir yetişkin kararı aldığımı varsayıp yarın bununla ilgilenebilir miyiz?

"Yani..." diye başladı.

"Git," dedi Graydon, onun işini kolaylaştırarak.

"Yarın Tylenol'le burada olacağız," dedi Luke, tanıştıkları ilk günü kastederek. Ona minnettar bir gülümsemeye baktı, çantasını aldı ve sonra Cooper'a döndü.

"Yalan söylemeyeceğim, bu çok zorlu bir rekabet," dedi Daniel'e doğru bir bakış attıktan sonra. "Daniel Dufort olduğunu söylemedin."

Harper ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı. İkisi arasında kararsız kalmak istemiyordu.

"Bunu yapmalıyım. Veda etmek için," dedi ve çantasıyla karnına vurdu. "Hadi, Yeni Zelanda'da yaşıyorum Coop. Burada seninle dans etmek için can atan bir düzine Amerikalı kız var. Git ve o seksi gözlerinle içlerinden birinin ayaklarını yerden kes."

Eğilip ona göz kırptı. "Hayır. Yarın görüşürüz. Seni dondurma yemeye plaja götüreceğim. İhtiyacın olacağını

hissediyorum."

Lanet olsun ona.

Cooper'a yanağından bir öpücük kondurdu ve ona dik dik bakan Daniel'in yanına geri döndü.

"İki saniye daha olsaydı Harper, yaptıklarımın sorumluluğunu almazdım," diye homurdandı Daniel ve kolunu onun beline doladı.

Asansöre binerken Harper içini çekti. Hayat nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti? İki harika adam ve ikisini de yanında tutamıyordu.

Tam olarak değil.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Daniel kapıyı açık tuttu ve Harper'ı çatı katı süitine kadar takip etti. Tropikal sıcakta ve tükettiği onca alkolden sonra serin klima ona ferahlık veriyordu.

"İçmek?"

"Su lütfen," diye cevapladı, sürgülü kapıları açıp tekrar dışarı, sığa çıktı.

Daniel gülümsedi ve başını salladı.

Harper, birlikte oldukları süre boyunca sürekli klimayı kapatıyordu. Manhattan'dan geldiği için hâlâ sıcaklık değişimine alışmaya çalışıyordu, oysa Harper Yeni Zelanda'daki yaz tatilinden gelmişti.

Ona hiçbir şey söylememiştir.

Harper sığa severdi. Kışın New York'tan nefret edeceğini hissetmişti. Ona soğuk bir bardak su uzatıp sordu.

"Kardan hoşlanır mısın?" Bardağı köprük kemiğinin üzerinde gezdirdi ve arkasında ıslak bir iz bıraktı.

Aletinin sertleşmesiyle "Harper. Beni sik."

Tepkisini duymazdan gelerek başını kaldırdı. "Kar seven var mı?"

Daniel sahile doğru baktı. "Evet. Bir sürü insan var. Bazıları için bu en kötü tatil türü olurdu."

"Bunlar delirmiş olmalı."

"Sen de öyle mi? Karı sever misin?"

"Bilmiyorum. Beyaz şeylerin arasında hiç vakit geçirmediim. Hiç görmedim."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Harper başını salladı.

"Yeni Zelanda'da kar var, biliyorum. Harika kayak merkezleri," dedi kaşlarını çatarak.

"Evet, bir sürü var. Sadece onlardan uzak duruyorum. Benim için çok soğuklar." diye güldü Harper. "Kışın ısınmak için Pasifik Adalarından birine gidiyorum."

Daniel elini veranda korkuluğuna koydu ve ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Şu anda New York'tan nefret edersin."

Harper ona doğru yaklaştı, onu göğsüne doğru çekti, diğer eli de kalçasına indi. Tanrım, kendini mükemmel hissediyordu.

"Beyaz bir Noel'in romantik olacağını düşünüyorum," dedi ve Daniel gözlerini devirdi.

Kıkırdadığında, Daniel'ın aklına birden Central Park'ta paten kaydığı ve tüm o klişe çift hareketlerini yaptığı saçma sapan görüntüler geldi. Daniel, devasa Noel ağacını görünce yüzünün aydınlandığını ve etraflarına kar yağarken öpüşürken burnunun soğuktan pembeleştiğini görebiliyordu.

"Orada yaşasaydınız, kar küremek ve sürekli kayma endişesi yaşamak zorunda kalırdınız. Güzel şeyler düştükten sonra kirlenir," dedi.

"Ne zaman kar küredin?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak.
Asla.

"Konu bu değil. Bundan nefret edersin. Güzel yazlık elbiseler veya bronzluklar yok," dedi parmağını çıplak omzunda gezdirirken.

Gözleri tekrar kendisine dönene kadar onun gözlerini izledi.

"O zaman ne anlamı var?" diye sordu. "Neden buradayım Daniel?"

Güzel soru.

Neden?

Neden, Daniel?

Çünkü ondan uzak kalamazdı. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu ve gitmeden önce ona son bir kez daha ihtiyacı vardı.

İkisi de onun buraya bu yüzden geldiğini biliyordu.

Elini alnında gezdirdi, uzun, koyu renk saçlarını yüzünden geriye itti, sonra dudaklarını yavaşça onun dudaklarına indirdi.

Harper'ın isteksizliğini hissetti ve durdu.

"Seni incittiğim için nefret ediyorum. Seninle birlikte olamamaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti Daniel. "Gitmek zorunda olmamdan daha da çok nefret ediyorum."

Harper'ın gözleri yere düştü, sonra tekrar ona döndü. "Ben de aynısını hissediyorum ama bunun kaçınılmaz

olduğunu biliyorduk."

Öyle miydi?

Neden oldu?

Tanrım, hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bu kadın, inandığı her şeyi, iyi yapılandırılmış hayatını, artık anlamsız bir kaleydoskopla dönüştürmüştü. Her şeyi sorguluyordu.

Ama söyleyecekleri vardı ve bunları dile getirmesi gerekiyordu.

"Sana yalan söylediğime inandığını biliyorum. Keşke babamın mesajını görmeseydin de birlikte daha fazla vakit geçirebilseydik," dedi Daniel. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum Harper. Başka hiçbir kadınla bizim kadar vakit geçirmedi. Yatağım, kanepem, arabalarım, hepsi sensiz bomboş geliyor."

Yavaşça yutkunduğunu ve gözlerinin parlamaya başladığını gördü.

"Seni o adamla birlikte gördüm ve seni onun kollarından koparıp almak istedim," diye homurdandı Daniel, içinde günlerdir süregelen hayal kırıklığı artık yükseliyordu.

Ağzı aralandı.

"Onunla yattın mı?" Harper kollarından kurtulmaya çalıştı ama adam onu tuttu. "Cevap ver."

"Hayır! Lanet olsun sana Daniel. Bunu nasıl sorabilirsin?"

Nasıl sormazdı ki?

Kollarını daha sıkı kavradı. "Çünkü çığlık atıp dünyaya senin benim olduğunu söylemek istiyorum."

Bir damla gözyaşı, perişan yüzünden aşağı doğru kaydı.

"Bunu yapamazsın. Bana bunu yapamazsın," diye haykırdı. "Sen gidiyorsun. Ben gidiyorum. Böyle olması gerekiyor."

Onu duymuyordu. Anlamasını sağlamalıydı. Bilmesine ihtiyacı vardı.

"Ne dediğimi duymuyor musun?" Başını iki yana sallayarak ona bakmayı reddetti, ama adam devam etti. "Sana aşık oluyorum Harper."

Boğazından boğuk bir ses çıktı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akarken, Daniel ağzını onun ağzına yapıştırdı ve onu tamamen ele geçirdi.

Son bir kez daha.

Harper, ona teslim olarak karşılık verdi.

Daniel onu kucaklayıp yatak odasına taşıdı ve devasa yatağa yatırdı. Üzerine diz çökerken, saçları lüks çarşafların üzerine yayılarak ona güçlü bir tanrıça gibi görünmesini sağladı.

Öyle olmalı. Ona lanet olası bir büyü yapmış olmalı.

"Aman Tanrım," diye inledi.

Gözleri, vücudundan aşağı doğru kaymadan önce onun gözlerine takıldı, sonra omuzlarındaki kırmızı askıları iterek çıkardı ve uçuşan kumaş, çıplak göğüslerini hızla ortaya

çıkardı. "Bu gece giymek için çok edepsiz bir elbiseydi. Seni gördüğüm anda üstündekini çıkarmak istedim."

İnledi.

Eğilip pembe meme ucunu dişleriyle çekiştirdi, sonra oturup gömleğini yırttı. Düğmeler uçuştı.

"Daniel." Harper şaşkınlıkla yarı güldü.

"Sadece bir gömlek," dedi ve elbisesini aşağı çekti.

İsa.

"Ne oluyor yahu?" Gözleri onunkilere kaydı. Bakışlarına karşılık verdi, hem şehvetli hem de masum görünüyordu. "Külotun nerede?"

Harper alt dudağını ısırdı. "Kumaşın altından belli oluyorlardı, bu yüzden..."

Homurdanarak bacaklarını kavradı ve onu yatağa çekti. Şortunu çıkarıp bir prezervatif alıp yatağa fırlattı. Bir dizini yatağın üzerinde, açık bacaklarının arasına koyup Harper'ın çıplaklığına baktı.

"Kollarını kaldır," dedi ve bileklerini başının üzerine kaldırdı. Sonra saatini taktığını fark etti. Adamın fark ettiği anı gördü ve içinde yoğun bir sahiplenme hissi belirdi. "Siktir."

Bekleyemedi.

"Daniel," diye yalvardı, aynı şeyi istiyordu.

"Zaten ıslandın, değil mi bebeğim?"

Başını salladı.

"Aman Tanrım." Parmakları onun içinden kaydı ve evet, sıırılsıklamdı. Penisi, daha önce hiç hissetmediğı ham bir ihtiyaçla seğıirdi. "İçinde olmaya ihtiyacım var. Evet. Sikişmeye. Hemen."

"Yap şunu." Başını öne eğdi.

Onu manevra edip tek hamlede içeri daldı. İkisi de aynı anda çığılık attı, Harper'ın kolları talimatını görmezden gelip pazılarını kavradı.

İtiş üstüne itişle daha da derine indi, olabildiğince çoğunu aldı. Daha önce deneyimlediğı hiçbir şeye benzemeyen haz ve hakimiyet onu ele geçirdi.

Harper, coşkuyla kıvranıyordu, vücudu onunla aynı hızda hareket ediyor, onu sıkıyordu, küçük tırnaklar ise derisine batıyordu.

Kolları belinin altına kaydı, onu yarı yarıya yukarı kaldırdı ve ağızları daha yakın oldu.

"Ben de," diye soludu Harper ve ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. "Ben de sana aşık oluyorum."

Horozu şişti ve ateş omurgasından yukarı doğru yükseldi.

"Harper, bok!" diye bağırdı ve içine doğru bağırdı. "Gel bebeğim. Şimdi. Gel, penisimin etrafına."

Bir araya geldiklerinde gözleri büyüdü ve çığılık attı.

Bir süre sonra, bacaklarının arasına girdi ve tadına baktı. Sabah olmadan bir ara, Harper onu ağızıyla penisinin

üzerinde uyandırdı ve cennette olduğunu sandı.

Belki de cennetten bile daha iyi.

Daniel daha sonra onu dizlerinin üzerine çevirip süslü yatak başlığını kavrayıp arkadan becermişti. Başparmağı kıcının üzerinde gezindiğinde, beşinci, belki de altıncı orgazmını haykırmıştı.

Şimdi çarşafların arasında yatıyorlardı, terleri tenlerinde parlıyordu ve fazlasıyla doymuşlardı.

En azından bedenleri öyleydi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi göğsüne doğru, parmaklarını kalçasında gezdirirken.

O da yapmadı.

Aralarındaki his o kadar güçlüydü ki. Elbette, böyle şeyler çok sık yaşanmazdı. İkisi de bundan vazgeçemezdi.

Sağ?

O onundu.

Kendisinin ona ait olduğunu hissediyordu.

"Uyu canım. Sabah konuşalım." Onu nazikçe öptü ve kollarına aldı.

Bu güzel karmaşa tam bir rezalet.

Mackenzie'lerde yaşanan tüm bu saçmalıklar yüzünden şu anda birine aşkını itiraf edecek durumda değildi.

Ama bu Harper'dı ve onsuz yaşayabileceğini sanmıyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Garson kapağı açıp yumurta, pastırma ve garnitürlerle dolu kahvaltıyı ortaya çıkardığında Harper, "Teşekkür ederim," dedi.

Tembel ve seksi bir sabahın ardından Daniel'in verandasında, güneşin altında yemek yiyorlardı. Daniel kendini çok yorgun hissediyordu.

Garsonlar gidince Daniel eğilip elini tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerine bastırdı. "Tamamen mahvolmuş gibisin, aşkım."

Harper hafifçe güldü.

Ancak Daniel'in gözlerinde hiç mizah yoktu. Karanlık ve arzu doluydular. Yine de. Burada bir şort ve sade bir tişörtle otururken bile güç saçıyordu. Her iki giysinin de haftalık gelirinden daha pahalı olması meselenin özü değildi.

Harper, kendi balonlarının içinde olduklarının farkındaydı ama yine de parlıyordu ve orada biraz daha kalmak istiyordu.

Ona aşkım demesi de yardımcı olmuyordu.

Yine de tamamen saf değildi. Daniel hiçbir zaman onunla birlikte olmak istediğini söylememiş veya birlikte olup olmadıklarını sormamıştı. Ona olan aşkını sanki müebbet hapis cezası ve acı kaynağıymış gibi ilan etmiş, ama ondan uzaklaşamamıştı.

Bir bakıma anlamıştı. Harper kalkıp kendi başına gidemiyordu. Öyleyse onu yargılamak kimin haddineydi?

Ve yine de hayat onları ayırmak üzereydi. Daniel bugün eve uçuyordu, o ise birkaç gün sonra ayrılacaktı.

Onların balonu patlamak üzereydi.

"Uçuşunuz saat kaçta?" diye sordu Harper, sakın olmaya çalışarak. "Sanırım kendi özel jetiniz var, değil mi?"

Daniel başını salladı. "Evet, Gulfstream Jet filomuz var."

Bir filo mu? Elbette. diye homurdandı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Yumurtayı ağzına tikiştirip başını salladı. "Hayır, özel jeti olan birini, hele ki filosu olan birini tanımıyorum. Önemli değil, sanırım gerçekten dünyalar kadar ayırırız. Bazen seni tanıdığımı sanıyorum, sonra tanımadığımı fark ediyorum."

Daniel uzun bir süre ona baktı.

"Hayır, sanırım istemezsin," dedi sonunda. "Günlük hayatımda beni seveceğini sanmıyorum. Çok daha az eğleneliyim."

Harper yutkundu ve çatal bıçak takımını tabağına koydu, kaşlarını çattı.

Lanet olsun ona.

Eğer burada oturup bir sonraki saatini ona New York'tan, kendisinden, hayatından ne kadar nefret edeceğini

anlatarak geçireceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Sanki bu durumdan bir çıkış yolu arıyordu.

Buna ihtiyacı yoktu.

Eğer onu istemiyorsa sorun yoktu. Gayet sorun.

Öf.

Dün geceki açıklamasının neden bir anlam ifade ettiğini düşünmüştü? Neden yüreğine bir parça umut sızmasına izin vermişti?

Yine aptaldı.

"Bunu yapmana gerek yok," diye mırıldandı ve adam çatalını ağızına götürerek durdu.

"Ne yap?"

"New York'u, seni veya karı sevmeyeceğimin tüm sebeplerini söyle bana. Anlıyorum. Senin bir hayatın var ve ben bunun bir parçası olmayacağım. Bunu istemiyorum, beklemiyorum da, o yüzden lütfen dur." Dedi ve peçetesini tabağa bıraktı, sonra ayağa kalktı. "Biliyor musun? Gitmeliyim."

Salak, salak, salak.

Daniel'i neden tekrar kalbine almıştı? Tanrım, Daniel'e onu sevdiğini bile söylemişti.

Salak!

Harper öfkesine rağmen, kendisiyle birlikte olmak için dağları yerinden oynatmaya fazlasıyla istekli görünen alt

kattaki adamı düşünmeden edemedi. Cooper, "Dünya küçük bir yer," demişti.

Harper başını salladı.

Bu Cooper'la ilgili değildi.

Daniel'le ilgili bile değildi.

Bir gün, bir yerlerde, onu her şeyden çok isteyecek bir adamın olacağına inanmak zorundaydı. Onu öncelik haline getirecek ve her türlü engele rağmen onu sevecek biri.

Artık o adamın Daniel Dufort olmadığını anlamıştı.

"Öyle değil... bak, işler hâlâ karmaşık Harper. Daha önce hiçbir kadınla çıkmadım, onları sevdiğimi söylemedim bile," dedi çatal bıçak takımlarını yere bırakarak. "Seninle olmayı düşündüğümde, kahretsin, evet, New York'tan nefret edeceğinden endişeleniyorum. Beni istemeyeceğinden."

Kadın telefonunu ve çantasını ararken, adam ayağa kalkıp onun etrafında dolaştı.

"Harper, dur. Hadi. Gitme. Birkaç saat içinde gidiyorum. Tanrım, seni Tanrı aşkına sevdiğimi söylemiştim. Tüm bunları kafamda toparlayıp bazı şeyleri yoluna koymam için bana zaman ver."

Ayakkabılarını bulup aldı.

"Aman Tanrım, durur musun? Uçuşumu başka bir güne erteleyeceğim. O zaman biraz vakit geçirip konuşabiliriz," dedi, ellerini arkadan omuzlarına koyarak.

Harper döndü.

"Bunun nasıl biteceğini biliyorum Daniel. Söyle bana, hayatındaki en önemli şey ben olur muyum? Evlenmeye hazır mısın?"

"Harper," diye homurdandı.

"Babana o kadınla evlenmeyeceğini söyledin mi?"

Daniel'in rengi soldu ve çenesi kasıldı.

İnanılmaz.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, Daniel bileklerini yakaladığında onu iterek.

Telefonu çalmaya başladı.

"SİKTİR. SİKTİR. NE istiyorsun Fletcher?" diye çıkıştı Daniel, ekrana yumruk atarak, aramayı reddetmek yerine açıkça cevap verdi.

"Yani gördün mü?"

"Neyi gördün?" diye sordu, kemiklerinde bir ürperti hissetti.

Harper donup kaldı ve ona baktı.

Fletcher konuşmaya başladığında, bir sonraki sözlerinin ne olacağını biliyordu. Zihni, kahretsin, söyleme, kahretsin, söyleme diye bağıırıyordu.

Ama artık çok geçti.

Hoparlörü kapatmaya çalışırken bile kelimeler akıyordu.

"Daniel, nişan duyurusu gece yarısı yayınlandı. Tüm haberlerde var. Olivia sana ulaşmaya çalışıyor."

Yüzündeki kan çekilirken, Harper'ın ağzının açık kaldığını gördü. "Seni sonra ararım," dedi Daniel, Harper'ın gözleri dolarken. Gözyaşları teker teker yanaklarından aşağı akıyordu.

Daniel, sanki dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissederek izliyordu.

Bitmişti.

Belki memleketinde bu saçmalıkları tersine çevirebilirdi ama kendi kalbi kırılırken, aynı şeyin karşısındaki kadının yüzünde de yansımasını gördü.

Sevdiği kadın.

Yine de denemek zorundaydı. "Lütfen Harper, tüm bunları açıklamam gerekiyor."

Başını salladı ve mide bulandırıcı bir ses çıkardı. Adam onu kollarına çekti, kadın da izin verdi. "Siktir et Harper, seni seviyorum. Başka hiçbir şeye inanmasan bile, lütfen seni çok sevdiğimi bil."

Kahretsin.

Harper haklıydı; ona verebileceğinden fazlasını hak ediyordu. Sonuçta, ona istediğini vermesi pek olası değildi. Ailesi, işi ve tüm bu siyasi saçmalıklar da dahil olmak üzere öncelikli birçok sorumluluğu vardı.

Harper Kāne, onu o aşık köpek yavrusu gibi bir kaideye koyacak bir adamı hak ediyordu.

Daniel o adam değildi.

Harper kucağından kurtulup gözlerini sildi. "Sanırım tebrikler," dedi, korkunç bir kahkaha atarak ve kusmak istedi. "Hoşça kal Daniel."

Ona baktı. Daha fazla gözyaşı dökülürken ona baktı, sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Sonunda Daniel, çatı katı süitinin kapısının kapandığını duydu. Girişe ulaşana kadar kadının izini takip etti.

Masanın üzerinde Cartier saati duruyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daniel, özel jetinin beyaz deri koltuğuna yaslandı ve parmak uçlarıyla kontrol paneline dokundu. Görüntülü görüşmeyi sonlandırıp, anlamsız bir film açıp viskiyle sarhoş olmak istiyordu.

Ama bu hiçbir şeyi çözmez.

Fletcher, Hunter ve Olivia, Mackenzie'nin bu saçma sapan ilişki hakkındaki basın açıklamasına medyanın vereceği tepkiyi tartışıyorlardı.

Daniel telefonunu açtı ve dişlerini gıcırdattı. Babasından hâlâ bir cevap yoktu.

Mürettebattan biri önüne bir kahve daha koydu, adam ona hızlı bir baş selamı verip sihirli kupaya uzandı. İştahı yoktu ve Harper'la kahvaltıdan beri, yani o zamandan beri tek lokma bile yememişti.

Harper.

Daniel başını çevirip pencereden dışarı baktı. Bulutlar birbiri ardına akıp geçiyordu.

Hiç böyle hissedeceğini beklemiyordu. Boş. Sersemlemiş. Sanki umurunda değilmiş gibi.

Ama yine de öyleydi. Ailesinin işini önemsiyordu. Çalışanlarını önemsiyordu. Ailesini önemsiyordu. Ve Harper'ı önemsiyordu.

Peki bunu nasıl düzeltecekti?

"Bay Dufort, ne yapmamı istersiniz? Her büyük ağ sizden veya kuruluştan yanıt bekliyor," dedi Olivia.

"Babamla konuşan oldu mu?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Fletcher. "Aramalarımıza cevap vermiyor."

Bok.

"Bu tam bir karmaşa," dedi Hunter.

"Biliyorum beyler, ısrar ediyorum ama ne kadar uzun süre cevap vermezsek, o kadar çok spekülasyon olacak," dedi Olivia. "Ya onaylarız ya da onaylamayız ve bunu bugün yapmamız gerekiyor."

Daniel sinirlendi.

"Cevap yok," diye homurdandı ve herkes konuşmaya başlayınca elini kaldırıp onları susturdu. "Hepiniz unuttuysanız, tartıştığımız konu benim kişisel itibarım ve Dufort Otelleri, bu yüzden medya ben inene kadar bekleyebilir. Olivia, bir şey söylemen gerekiyorsa, onlara söyle."

Daniel aramayı sonlandırdı ve alnını ovuşturdu.

Kendini hasta hissediyordu.

Kahve midesinin derinliklerinde beton gibi duruyordu ve tek yapmak istediği Harper'ı aramaktı. Ama cevap vermeyeceğini biliyordu.

Bunun yerine gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

BİR SAAT SONRA FLETCHER'IN ADI tekrar ekranda belirdi.

"Fletch," diye cevap verdi.

"Hunter ve ben İK ekibiyle bir ipucunu takip ediyoruz. İndiğinizde dairenizde buluşup detayları görüşeceğiz."

"Tamam," diye cevapladı Daniel.

Hunter, "Bunu durduracağız" diye ekledi.

"Bunu geri almaya yetecek kadar paran var mı?" diye sordu Daniel ve sessizlik oldu.

Hayır, öyle düşünmüyordu.

Daniel, iki haftadan kısa bir süre önce Nadia Mackenzie ile evlenme ihtimalini kabullenmişti. Mücadele etmeden pes etmeye niyeti yoktu, ama artık riskler değişmişti.

Artık aşkın nasıl bir his olduğunu ve ne kaybettiğini biliyordu.

Ve bu sadece bekar olmasından ibaret değildi.

Daniel artık, kalbini ve ruhunu avucunun içinde tutan, onu korumak, ona bakmak ve onunla sevişmek isteyen bir kadının yanında durmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

İyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve değer vermek, ölüm bizi ayırana dek. Bu sözler, hayatının büyük bir bölümünde ona bir ölüm fermanı gibi gelmişti.

Artık anlam kazanmaya başlıyorlardı.

"İnmeden önce biraz uyumam gerek," dedi. "İçeri girin, birkaç saat sonra görüşürüz. Lanet viskimin hepsini içmeyin."

Hunter sıırttı.

"Eve git artık," dedi Fletch ve görüşme sona erdi.

Allah'ım, umarım yardımcı olacak bir şeyleri vardır.

Bu arada, gerçekten biraz uykuya ihtiyacı vardı. Uçağın sonuna doğru ilerleyip yatak odasına gitti ve uzandı.

Duygular onu ele geçirince kaşlarını çatı.

Harper'ın da jette olmasını çok isterdi. Hayatlarının ne kadar farklı olduğuna dair bir sürü soru ve yorum yapardı.

Haklıydı.

Yaşam tarzı çoğu insandan çok farklıydı ama korkunç da değildi. Harper uyum sağlayamadı mı? Hatta, muazzam serveti yüzünden karısı olmak isteyen kadınlardan yıllarca kaçmıştı. Çoğu insan onun yaşadığı yaşam tarzını hayal ediyordu.

Ancak Harper'ın bundan pek hoşlanmadığı anlaşıyordu.

Hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacağını bilmiyor muydu? Elbette Daniel da çalışacağını biliyordu; Harper hayatında zaten belli bir başarıya ulaşmıştı ve onunla gerçekten gurur duyuyordu.

Seksi aşk romanları onun tarzı olmayabilir, ama insanlar tıpkı uyumak için bir otel odası istedikleri gibi onları da istiyordu. Öyleyse o kimdi ki yargılayacaktı?

Peki ya birlikte olmak? İkiisi için de kolay değildi. Vize olmadan Harper Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayamazdı. Onunla evlenmek zorunda kalacaktı.

Evlilik.

O lanet olası pis kelime.

Daniel derin bir iç çekti. Bunun bir önemi yoktu; onu asla affetmeyecekti. Yolları kesişirse, en fazla profesyonel bir ilişki umut edebilirdi.

Bunu hemen kabul edip, bu gasp olayını çözmeye ve Dufort Hotels'e, çalışanlarına ve ailesine karşı olan sorumluluğuna odaklansa daha iyi olur.

Evlilik ona göre değildi.

Harper, kendisini her şeyden önce tutacak birini hak ediyordu ama bunu başaramadı.

Daniel gözlerinin üzerine kolunu attı ve iç çekti, sonra gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı.

İnişten BİR SAAT ÖNCE, Daniel hızlıca durulanmak için duş'a girdi. Elini duvara yasladı ve bir sürü küfür savurdu.

Uyku da fayda etmemişti.

Rüyasında Harper'ın ellerini üzerinde görüp uyandığında onu arıyordu. Başını geriye atarak suyun koyu renk saçlarına akmasına izin verdi ve biraz şampuan ekledi. Saç kremi sürdüğünde dişlerini sıkıyordu.

Aşağı in, kahretsin.

Daniel penisine uzanıp inledi. Elinin onu sardığını ve onu derinden kavrarken ağzının nasıl sıcak hissettiğini çok iyi biliyordu. İsteksizce, pişmanlık ve arzu karışımı bir hisle kendini okşadı.

Onu bir daha asla kollarında hissedemeyecek miydi?

Gözleri birbirine kenetlenmişken, o zevk dalgasını hissedip, derinlere gömülmeyecek miydi hiç?

Klitorisi. Şişkin göğüsleri.

Daniel gözlerini sımsıkı yumdu ve elini bırakırken inledi.

"Siktir git, Dufort," diye homurdandı kendi kendine. "Bu kadını kaybedemezsin."

Harper şu anda ne yapıyordu? O âşık herifin ona elleri mi değmişti?

Dişlerini fırçaladı, mermer lavaboya tükürdü ve tısladı. Tezgaha yaslandı ve uzun, yavaş nefesler aldı.

Vız, vız.

Daniel, telefonunu kot pantolonunun cebinden çıkardı ve Josh'un numarasını gördü. Lanet olsun, adamın iyi bir haberi olmasını umuyordu. Mesajı açmak için ekranı kaydırды.

Dufort, müsait olduğunda güvenli bir hat üzerinden konuşalım.

Birkaç saat içinde New York'a döneceğim.

Tamam. Saat 22:00'de Central Park'taki Maine Anıtı'nın yanında buluşalım. Yalnız.

Ne kadar ürkütücü gelse de, Josh'un mesajı Daniel'ın moralini yükseltti. Gizli operasyon güvenlik ekibinin Mackenzie'yi durdurmaya yardımcı olabilecek bazı bilgilere sahip olması mümkündü. O zaman temizlemeleri gereken tek şey bir medya anlaşmazlığı olurdu, ancak ekibi bununla başa çıkabilecek kapasitedeydi.

Her halükarda, aceleci davranan senatördü. Onlara baskı yapmak için bariz bir girişimdi ve umarım bu girişim ona ters tepebilirdi.

Daniel, o pisliğin karşısına oturup ona başarısız olduğunu söylemek gibi büyük hayaller kuruyordu.

O zaman görüşürüz.

Telefonunu cebine koydu ve kışlık montunu ve atkısını koluna atarak ana kabine çıktı. Hawaii'de Harper'la birlikte giydiği şort ve tişörtler yoktu.

Vermesi gereken çok büyük kararlar vardı.

Bir seferde bir şey.

İlk Mackenzie.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Daniel, çantaları bagaja yüklenirken Mercedes Maybach'ın arkasında oturuyordu. Birkaç dakika sonra, Aşağı Manhattan Otoyolu'nda hızla evlerine doğru gidiyorlardı.

"İyi yolculuktu Bay Dufort?" diye sordu şoförü Jim, dikiz aynasına bakarak.

"Evet, teşekkür ederim Jim," dedi, beş yıldan uzun süredir yanında çalışan adama bakarak. "Soğuktan uzak olmak güzeldi."

Ve kollarımda benim için bir anlam ifade eden güzel bir kadın var, ama sen evli olduğun için her şeyi biliyorsun. Ve ben sana acıyordum. Şimdi yanılmış mıyım diye merak ediyorum.

"Yalan söylemeyeceğim efendim. Kıskanıyorum. Hava çok soğuk."

Daniel yukarı baktı.

"Jim?" diye sordu soru sorarcasına. "Kathy'nin hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kadın olduğunu nasıl anladın?"

Jim gülümsedi ve yüzü aydınlandı.

"Ah, bu çok kolay efendim. Onsuz nefes alamıyordum. Bir keresinde aptal olduğum için beni terk etmeye çalışmıştı. Cehennem gibiydi. Onsuz hayatımı düşünemiyordum."

Daniel pencereden dışarı baktı ve yavaşça başını salladı.

"Bileceksin," dedi Jim, Daniel'ı şaşırtarak. Normalde hemen söz almazdı. "Bunu söylerken yersiz davranmış olabilirim ve belki de her şeyi görüp duymadığımı düşünüyorsunuzdur, ama duyuyorum. Yüreğiniz büyük Bay Dufort. Bizim gibi insanlar, büyük şeyleri sever."

Bizim gibi insanlar mı?

"Ben sadece doğru olanı yapıyorum," diye cevapladı Daniel, gözleri arabanın içine doğru dönerken. "Ama sanırım bu kadar zamanım yok."

"Eğer gerçekten seninse, bunu bileceksin."

Daniel pencereden dışarı döndü ve nedenini bilmeden mırıldandı: "O, Senatör Mackenzie'nin kızı değil."

Basın bülteni yayınlanmıştı, bu yüzden Amerika'nın dört bir yanındaki insanlar tebrik mesajları gönderip telefon etmeye başlamıştı bile. Her biri onu giderek daha da hasta ediyordu.

"Böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, Bay Dufort. Böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

KAPICI çantalarını kapının içine bıraktı ve Daniel'e iyi akşamlar diledi.

"Teşekkür ederim," dedi ve meşhur Milyarderler Sokağı'ndaki 57. Cadde'deki dairesine girdi. Eldivenlerini çıkarıp paltosunu astı, tıpkı her kış gecesi gibi.

Ama öyle değildi. Aynı şeyi hissetmiyordu.

Geniş ve mimari açıdan şık tasarımıı daire, en üst katın tamamını kaplıyordu ve dört yatak odası, üç banyo, özel spor salonu, ofis, yemek odası, oturma odası ve şef mutfağından oluşuyordu. Dışarıda, iki takım lüks mobilyayla donatılmış geniş bir balkon, Central Park'a bakıyordu.

Oturma odasında oturan kardeşlerini selamladı. Devasa şömine kükreyerek, oturma takımının yumuşak, nötr renklerine sıcak bir ışık saçıyordu. Üstündeki tablo, gölgeler tuvale çarptığında hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Daniel oturdu, minderlerin içine gömüldü.

"İçecek mi?" diye sordu Fletcher, en iyi içkilerle dolu bir avuç kristal sürahinin durduğu bara doğru yürürken. "Bu arada-"

Olivia odaya girdi, ellerini sıktı, misafir tuvaletini kullandığını belli ediyordu.

"Bay Dufort," dedi,

Fletcher bardağı kaldırıp kadına işaret etti. "Olivia burada."

"Anlıyorum. Merhaba Olivia," diye cevapladı Daniel, koyu altın rengi sıvıyla dolu kristal bardağı kardeşinden alırken.

Evinde bir çalışanın bulunması alışılmadık, hatta duyulmamış bir şeydi. Ancak bunlar alışılmadık koşullardı ve Fletch'in bu gece Halkla İlişkiler Müdürlerini de yanlarında getirmesinin geçerli bir sebebi olduğuna inanıyordu.

Daniel, "Umarım buraya bir medya açıklaması yapmak için gelmediniz, çünkü çığır açıcı bir haberle aklımı başımdan almayacaksanız bunu yapmayacağım." dedi.

Olivia, Fletcher'ın yanına oturdu ve birbirlerine baktılar.

"Size göstereceğimiz şey oyunun kurallarını değiştirecek. Hoşunuza gitmeyecek," dedi Fletcher bir klasör çıkarırken.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Hunter, gözlerini kısarak.

Daniel dönüp Manhattan'ın ışıklarına baktı. Eve dönmenin kendisini farklı hissettireceğini sanmıştı ama öyle olmadı. Kendini önemli olandan çok uzakta hissediyordu.

Gözleri tekrar kardeşlerine kaydı.

Oyuna geri dön, Dufort. Bu ikisi önemli. İş önemli. Harper yoluna devam etti ve bu sefer seni asla affetmeyecek.

Şansını kaybetmişti. Kalıp onun için savaşmalıydı. Ama bunun yerine, gitmesine izin verdi.

"Dan," diye tekrarladı Hunter.

"Kahretsin," diye küfretti. "Hayır, almadım. Ne istersen al."

"Bunu düzelteceğiz," dedi Fletcher, dosyayı açıp Oliva'dan bir kağıt alırken. Hunter'a baktı. "Pizza sipariş et."

"Pepperoni?" diye sordu Hunter, telefonunu kaydırarak.

"Tabii, neyse," dedi Daniel. "Şimdi bana neyin var, göster bakalım."

Fletcher, sehpanın üzerindeki kitap ve mum yığnını kaldırıp birkaç kağıt koydu. Hunter siparişı tamamlayıp eğildi.

"Dikkatli bir gizli soruşturma sonucunda," diye sırttı Fletcher, Olivia'ya. Olivia kızarınca. Daniel bakışlarını iki yana salladı. "Suzanne Wrightson'ın sevgili babamın uzun zamandır sevgilisi olduğunu öğrendik."

İsa.

"Ya da en azından onlardan biri," dedi Hunter başını sallayarak.

Fletcher, "Görünüşe göre sevgililerine bile sadık değilmiş," diye ekledi.

Daniel kanepeye yaslandı, bileğini dizinin üzerine koydu ve kolunu minderlerin üzerine attı. "Ee? Bu pek de son dakika haberi sayılmaz."

Olivia öne doğru eğilip bir belge aldı. "Ancak bunun farklı olduğuna inanıyoruz. Yaklaşık on yıl önce ona bir miktar para ödedi ve Brooklyn'de güzel bir eve yerleşti."

Kağıdı elinden alıp taradı. "Kimin? Daha doğrusu, kimin adına?"

"Evet öyle. Kitabın adı Suzanne'in."

Daniel gazeteden başını kaldırıp kardeşlerine ve Olivia'ya baktı. "Pekala, burada neyi kaçırıyorum? Babam, eski sevgilisine ev veren ilk zengin adam değil."

Ne kadar mide bulandırıcı olsa da, bu bir gerçektir. Johnathan'ın, annelerinden boşanmadan önce bir iki sıkıntıdan kurtulmak için birkaç ev satın alıp hediye etmiş olmasına şaşırmazdı.

Olivia, "Suzanne'in eski bir iş arkadaşı durumdan haberdardı ve iki kadın iletişimini sürdürdü. Birkaç ay önce Suzanne diğer sevgilileri öğrendi. Johnathan Dufort'un hayatındaki tek diğer kadının kendisi olduğuna inanıyordu," dedi.

"Gerçekten mi? Bu... safça görünüyor," dedi Daniel, ama sonra başını salladı. "Ve o da sinirli mi?"

Olivia ve Fletcher ikisi de başlarını salladılar.

"Çok," diye ekledi Hunter.

"Küçümsenen bir kadın ve daha neler neler," dedi Olivia omuz silkerek.

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Hukuk departmanından Suzanne. Brent ile çalışıyor ve yasal belgelerin bulunduğu kilitli kasaya erişimi var."

Vay canına. Daniel önündeki kağıtlara baktı.

"Kanıtımız var mı?"

Fletcher telefonunu kaldırarak, "Kasaya girdiğine dair video görüntülerimiz var," dedi. "Ancak Suzanne'in işi gereği ara sıra bu görüntülere erişmesi gerekiyor. Maalesef, yakınlaştıran belgenin onun çektiği belge olduğunu kanıtlayacak teknolojimiz yok."

Hayır, ama Daniel bunu yapan birini tanıyordu ve bu gece onunla buluşacaktı.

"Dosyayı bana gönder," diye talimat verdi. "Eğer kanıtları elde edebilirsek, onu Mackenzie ile nasıl ilişkilendireceğiz? Sanırım bunu kastediyorsun."

Hunter başını salladı ve bardağının dibindeki viskiyi bir dikişte içti. "Evet."

"Henüz yapmadık ama yapacağız," dedi Fletch, sehpasının üzerine yayılmış belgeleri toplayarak.

Daniel ayağa kalktı, yerden tavana kadar cam pencerelere doğru yürüdü ve viskiyi döndürüp durdu.

Bir bağlantı olurdu.

Bu bilgiyi ortaya çıkarmakta iyi iş çıkarmışlardı, ama artık ağır silahları devreye sokmanın zamanı gelmişti. Bir saat sonra Josh'la görüşecekti ve ona ne haber verirse versin, Black Hawke Güvenlik'in bu konuyu kapatmasını sağlayacaktı.

"İnsan Kaynakları'ndan Suzanne'in işten çıkarılma belgelerini hazırlamalarını isteyin, ancak bunları yirmi dört saat boyunca saklayın," dedi sırtı odaya dönük bir şekilde.

İşten çıkarılması gerekiyordu, ancak ihtiyaç duydukları tüm bilgilere sahip olana kadar. Suzanne tüm bunların kurbanı olabilir, ancak yasaları çiğnemiş ve milyarlarca doları ve insanların geçim kaynaklarını riske atmıştı. Onun kahrolası hayatından bahsetmiyorum bile.

Babasına gelince...

"Johnathan ne biliyor?" diye sordu Daniel.

"Hiçbir şey. Henüz," diye yanıtladı Fletcher.

Daniel dönüp ellerinden birini cebine soktu, gözleri oturma odasındaki insanlara kaydı. Daniel'in yapmak üzere olduğu şey, hukukun inanılmaz derecede gri bir alanına adım atmaktı. "Dış" olarak da bilinir. Zengin ve güçlü bir adamdı. Yapacaklarının en ufak bir fısıltısı bile onu ve Dufort Hanedanlığı'nı mahvedebilirdi.

Bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Daha da önemlisi, kimin ne bildiğini tam olarak bilmesi gerekiyordu.

"Olivia," dedi dikkatini çekerek. "Bana ekibinde bu soruşturmaya dahil olan herkesin bir listesini gönder."

Daniel, kadının hemen Fletcher'a dönüp cevap vermesini izledi. Fletch onun menajeri olabilirdi ama Daniel bundan pek etkilenmemişti.

"Oliva," diye sordu ve kızın başı kocaman açılmış gözlerle ona doğru döndü. Adamın gözleri kısıldı. "Dufort Otelleri'nin genel müdürünün kim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır efendim," dedi hemen.

"Daniel," diye uyardı Fletcher ve Daniel ona bir bakış atarak onu susturdu. Kardeşlerine karşı nadiren otoriter davranırdı ve asla takımlarının önünde konuşmazdı, ama

Fletcher'ın tepkisinden pek etkilenmemişti. şu anda kardeş değillerdi, meslektaştılar.

"Başka kimin bildiğini söyle bana," dedi gözlerini Olivia'ya çevirerek.

Dudağını ısırdı, düşündü.

"Kimse. Durun bakalım, ekibimden biri özel bir proje üzerinde çalıştığımı biliyor ama hiçbir ayrıntıyı bilmiyor," dedi ve ekledi: "Tüm toplantılarım Fletch'in -pardon Bay Dufort'un- ofisinde yapıldı, bu yüzden olay gerektiği gibi kontrol altına alındı."

Fletch? Daniel, kardeşine kaşlarını kaldırdı, kardeşi de bakışlarını kaçırdı.

"yle kalsın," dedi Daniel, bardağını masaya bırakarak. "Bundan sonra, konuştuğumuz her şey son derece gizli. Bunu kendi güvenliğiniz için söylüyorum."

Fletcher öfkeyle kaşlarını çattı. "Bu gereksiz-"

Daniel'in sabrı tükendi.

"Hadi ama Fletcher, bahsettiğimiz şey tam bir ABD senatörü. Bu her neyse onu ortaya çıkardığımızda daha da pis işler çevireceğini düşünmüyor musun?"

Fletcher başını salladı.

"Babanın bir şeye bulaştığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Hunter.

"Belki. Belki de değil," dedi Daniel. "Ama Olivia, kesinlikle gizli. Eğer bu şirketin güvenliği için bir tehdit oluşturuyorsa,

istifa etme zamanı gelmiş olabilir."

"Kahretsin," diye küfretti Hunter.

"Aman Tanrım, Daniel," dedi Fletcher ayağa kalkıp volta atarken.

Evet, o.

Söylediklerinin çok büyük olduğunun farkındaydı ama hepsi babasının geri adım atmayacağını biliyordu. Dufort Hanedanlığı'nı kendi elleriyle kurmuştu ve Daniel bu yüzden ona çok saygı duyuyordu, ama öylece durup onu yok etmesine izin vermeyecekti.

Ya da onun lanet hayatı.

Babası, penisini pantolonunun içinde tutmayarak her şeyi mahvettiği için onu evlendirmeye razıydı. Tıpkı evliliğini mahvettiği ve neredeyse annelerini mahvettiği gibi. Daniel bitmişti. Babasına, CEO olan oğlunun ne kadar güçlü olduğunu gösterecekti.

"Dufort Otelleri'ni korumak benim görevim ve yaptığım da bu. Yerimde olsa yine aynısını yapardı. Ya da en azından yapmalı," dedi Daniel başını sallayarak.

Hunter başını sallayarak oturdu, ama küçük kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Pragmatikti ama aynı zamanda inanılmaz derecede sadıktı. Hepsi öyleydi; bunların hiçbirisi onların hoşuna gitmeyecekti.

Fletch tekrar oturdu ve kolunu Olivia'nın arkasındaki kanepenin arkasına attı. Olivia'nın gözleri kısa bir anlığına

ona kaydđ, sonra tekrar indirdi.

Ne oluyor be?

Fletcher, Olivia'ya baktđ, sonra tekrar Daniel'a d6nd6. "Bunu konuşmamız gerekiyor mu? Olivia'yđ kurtarabilirim."

Kapđ zili aldđ ve Hunter pizzayı almaya gitti.

"Hayır. Daha fazla bilgi edinene kadar buna ekleyecek pek bir şey yok. Olivia, medyayla ne durumdayız?" diye sordu Daniel, tekrar yerine otururken.

Bir dilim pizza alıp başparmağını yaladı. "Eğer nişanı onaylarsan, sicilinde her zaman bozulmuş bir nişan olur. Bunu sonsuza dek g6ndeme getirirler," dedi, bir ısırık alıp iştahla çiğnerken.

Acaba içlerinden bir şey yiyen var mıydđ?

Aman Tanrım, bu karmaşaya o kadar kapılmıştı ki onları b6t6n akşam alıştırmıştı. Yine de, onlar yetişkin insanlardđ.

"Bağlantılarımla konuşup onlara karşı tarafın acele ettiğini s6yleyebilirim. Sonra da hazır olduğunuzda 6zel teklifte bulunacağınıza dair s6z verebilirsiniz. Elbette bunu yapmayacağız, ama bu bize zaman kazandırır."

"İşe yarayacak mı?"

"Evet, ama sadece kısa bir s6re için. Bir g6n gibi. Bunun onlarla olan ilişkilerimize zarar vereceğini bilmelisin," diye ekledi Olivia.

"Bu ideal değil, ama buradaki riskleri değerlendirmemiz gerekiyor," dedi Fletcher. Sonuç olarak karar Daniel'ındđ,

ancak Fletcher, Dufort Hotels'in markalama sorumlusuydu, bu yüzden kararda onun da payı vardı.

Kardeşlerinin de hissedar olduğunu söylemeye gerek yok.

Hunter, "Yönetim kurulu üyeleri e-posta gönderiyor" diye ekledi

Daniel dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, birkaç e-posta aldım. Cevap vermeyeceğim, belli ki." Daniel viskisini tekrar yudumlarken düşündü. "Bozulan nişan. Önemsiyor muyuz? Marka itibarı açısından?"

"şirket öyle düşünmüyor. Açıkçası, bu sadece dedikodu," diye yanıtladı Fletcher. "Aşk hayatınız sürekli haberlerde yer alıyor, bu yüzden önemli bir konu, ama hisse senedi fiyatlarını her iki şekilde de yükseltmeyecek."

"Romeo, haberlerde sadece aşk hayatı yer almıyor," diye güldü Hunter.

Daniel sırttığında yüzünün çatladığını hissetti. Gülümsemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Fletch'in kardeşlerine karşılık vermediğini duyunca kaşlarını çattı. Başını kaldırıp baktığında, pizzasını yerken Hunter'a tavuğu uzatıyordu ama onda bir sorun vardı.

Olivia rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bay Dufort, benim için nişanlandığınız gün önemli. Siz ve müstakbel Bayan Dufort, yani nişanlınız, sahte de olsa, sürekli adı gečen eski nişanınızın bozulmasıyla bařa çıkmak zorunda kalacaksınız."

Hunter homurdandı. "Dan asla evlenmeyecek. Hiçbirimiz evlenmeyeceğiz."

Olivia ona sorgulayan bir bakış attı, sonra Fletcher'a baktı, Fletcher omuz silkti.

Bu ikisi arasında ne haltlar dönüyordu? Daniel bir süre onları izledi ama zihnindeki görüntü aklından çıkmıyordu.

Parmağında yüzük olan Harper, hayatının en mutlu günleri olması gereken günlerde New York medyasıyla uğraşıyordu. Daniel, onu kaybetmiş olmasına rağmen, kararını şekillendirmesine yardımcı olan ufak bir umut kırıntısının hâlâ içinde olduğunu fark etti.

"Onları oyalayın," diye talimat verdi.

"Evet efendim," dedi başını sallayarak ve ayağa kalktı.

"Seni eve bırakacağım," dedi Fletcher, telefonunu ve cüzdanını cebine koyarken. "Sonra görüşürüz."

Olivia'nın eşyalarını toplayıp çantasını koluna atmasını izledi. Olivia kibarca vedalaştıktan sonra Fletcher'a baktı. Fletcher elini neredeyse beline koydu. Olivia kendini durdurdu ve onu odadan çıkardı.

Kapının kapandığını duyunca Daniel bacaklarını uzatıp küçük kardeşine baktı. "Bana o ikisinin arasında neler döndüğünü anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedi Hunter, beni bu işin dışında tutarak.

Daniel başını salladı. "Siktir et, şu anda buna ayıracak vaktim yok."

Yönetici ekibinden herhangi birinin çalışanlarla romantik ilişki yaşaması (yani seks yapması) Dufort şirket politikasına aykırıydı.

Daniel, iki yıl önce CEO olduğunda yeni politikayı oluşturmuştu. İK ekibi, babalarının ve diğer liderlerin etik olmayan davranışlarını düzeltmek için onlarca yıl harcamıştı. Yeni istihdam yasalarıyla bu doğru bir karardı. Daniel, bu Mackenzie rezaleti sona erdiğinde Fletcher ile görüşecekti.

Umarım biter.

Daniel'in şu anda Josh Hawke ile buluşmak için Central Park'a gitmesi gerekiyordu.

"Eve git. Biraz uyu," dedi Hunter'a. "Yarının çok önemli bir gün olacağını düşünüyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

"Harper, aç kapıyı. İçeride olduğunu biliyorum!" diye ekledi ses, aralıksız kapı çalmaya.

Nasıl? Hangi odada olduğunu nasıl öğrendi?

"Harper Kāne, eğer açmazsan, bu kapıyı açması için hizmetçiye rüşvet vereceğime yemin ederim!" diye bağırdı Cooper.

Demek ki böyle biliyordu. Harper kaşlarını çatarak kapıyı açtı. "Hizmetçiye rüşvet mi verdin?" diye homurdandı, bir eli kalçasındaydı.

"Çatı katında mısın?" diye sordu Cooper kaşını kaldırarak.

Omuz silkti ve içeri girdi, adamın onu takip edeceğini biliyordu. "Biliyor musun, nerede kaldığımı söylediği için onu kovdurabilirim."

Cevap vermeyince arkasını döndü.

"Hayır, söylemeyeceksin, çünkü sana hangisi olduğunu söylemeyeceğim. Ve cinsiyetçi olma, bir erkek de olabilirdi."

Harper istemedi de olsa gülümsedi.

"Bak, ben buradayken daha mutlusun." Cooper sırtarak yaklaştı.

Harper başını salladı. Şu anda tek hissedebildiği kalbindeki acıydı. Daniel muhtemelen New York'a dönmüştü ve aralarındaki mesafe kara bir delik kadar büyüktü.

Harper bu sabah odasına döndüğünde saatlerce ağlamıştı. Yastığına bağıyor, sonra duşta dikiliyor ve

kendisi için yanlış olan bir adamla daha birlikte olduğu için kendini azarlıyordu.

"Bunu şu anda yapamam, Coop," dedi Harper ve dışarı çıkıp hasır kanepeye oturdu.

Cooper da onun karşısındaki sandalyede oturuyordu.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi ve kadın başını kaldırıp baktı. "Haberı gördüm. Piç herif."

Yüzünden bir sıcaklık okunuyordu. Harper, başa çıkmaya çalıştığı diğer tüm duygularla birlikte utanıyordu. Üç arkadaşının, kendisi bilmezken, bu diğer kadın hakkında bir şeyler bildiğini düşünmesinden nefret ediyordu.

"Daniel bana bekar olduğunu söyledi. Bana güvence verdi," diye tükürdü.

"Seni yargılamıyorum."

"Evet, öylesin. Beni Daniel'la gören bu oteldeki herkes gibi."

Cooper ayağa kalkıp yanına oturdu. Ona öyle yoğun bir bakış attı ki, neredeyse bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. "Hayır, yapmazlar. Çok sevimlisin," dedi. "Daniel Dufort gibi adamların bir itibarı var, bu yüzden kimse seni yargılamaz. Onu yargırlarlar."

Harper, onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyordu ama Daniel'den bu şekilde bahsetme biçiminde bir şeyler ters geliyordu.

Cooper'a Daniel'in babasının onu evliliğe zorladığını söyleyerek adını hemen temize çıkarabilirdi ama bunu paylaşmak ona düşmezdi.

Belki de aptaldı, belki de sadece aşıktı, ama bir bakıma Daniel'in gerçekten aldatmaya kalkıştığına inanmıyordu. Belki de evliliğin devam etmesine gerek olmadığını düşünüyordu?

O da kendisi kadar şaşkın ve öfkeli görünüyordu.

"Bana aptal olduğumu söyleyebilirsin. Nazik olmana gerek yok." Kaşlarını çattı.

Cooper başını salladı.

"İşte senin sorunun Harper. İyiliği hak ettiğine inanmıyorsun. İnandığında, doğru adam karşına çıkacaktır. Zaten ben iyi biri değilim. Bana güven."

Ona baktı ve gözlerini kırıştırdı.

Gerçekten buna inanmış mıydı? Cooper muhteşemdi. Harper, Daniel'la tanışmasaydı, ona hayran kalacağını biliyordu.

"Evet, öylesin Coop. Mükemmelsin. Seni istemeliyim. Ya da, bilirsin işte, senin gibi birini."

Uzun bir süre ona baktı ve gözlerinde büyüyen ateşi gördü.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

"Beni tanıımıyorsun Harp," dedi. "Şu anda kalbinin kırık olduğunu biliyorum ama birlikte geçireceğimiz sadece birkaç

gün kaldı. Günü benimle geçir. Çocuklar sahilde akşamdan kalmalıklarını atlatıyorlar, o yüzden takılalım. Sadece ikimiz."

Harper bakışlarını kaçırdı.

"Bilmiyorum Cooper."

Sadece bu düşünce bile Daniel'e ihanet ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Cooper'ın onu yanına oturttuğunu, kolunu kanepenin arkasına attığını görse çok öfkelenirdi. Oysa Daniel, gezegenin öbür ucunda bir senatörün kızıyla evlenmeye hazırlanıyordu.

Ona mesaj atmamıştı.

Onun gitmesini engellemeye çalışmamıştı.

Hiçbir şey yapmamıştı.

Daniel onu unutup New York'taki hayatına geri dönmüştü.

"Ayrıca," dedi çenesini çevirip ona göz kırparak. "Param var. Belki Dufort kadar değil ama bir iki çatı katı dairesi için para harcayabilirim."

Harper kaşlarını çatarak ona baktı ve elini savurdu. "Bırak artık, benim öyle olmadığımı biliyorsun. Aslında parası korkutucuydu."

"Korkutucu mu?" diye güldü Cooper.

Harper omuz silkti. Parası olanlara bunu açıklamak zordu ve Cooper'ın sandığından biraz daha fazlasına sahip olduğunu çok erken anlamıştı.

"Korkutucu," diye yanıtladı. "Milyarder yaşam tarzına nasıl uyum sağlayabilirim ki?"

Cooper kanepenin minderlerine yaslanıp başını salladı. "Bu adam tam bir pislik. Asla böyle hissetmemeliydin Harper. Henüz milyarder olmayabilirim ama sana zengin bir adamla nasıl birlikte olup bundan zevk alacağını göstereyim."

Henüz?

Harper aniden bir düzine soruyla doldu. Gözlerini ona dikti. "Tam olarak ne kadar zenginsin Cooper?"

Eğilip gülümsedi. "İşte, onunla aramdaki fark bu - asla söylemeyeceğim. Eski zengin, tatlım. Eski zengin."

Harper bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama ona gülmeden de edemedi. Daniel servetinden hiç bahsetmemişti ama Cooper bunu bilmiyordu.

Onun çekiciliği yüzünde bir gülümseme yaratıyordu, bu yüzden iç çekti ve en azından otelden çıkması gerektiğine karar verdi.

"Söz vermiyorum, Coop," dedi.

Ayağa kalkıp her zamanki gibi centilmen bir tavırla elini uzattı. Kadın elini tutup ayağa kaldırdı. "Seni almak için otuz dakikaya dönerim," diye mırıldandı ve parmaklarını dudaklarına götürdü. "Güzel giyin."

Sonra sola.

Harper iç çekti. Adada sadece iki günden biraz fazla kalmıştı. Daniel'la arasında olanları hiçbir şey değiştiremezdi.

Gitmişti.

Hawaii'ye bir erkekle tanışmak için gelmemiştir, ama gelmiştir. İki erkekle. İkisi de yakışıklı ve zengindi. Sanki romanlarından birinden fırlamış gibiydi.

Birine aşık olmuştu ve kalbini kırmıştı. Diğer sadece bir arkadaştı ama Daniel'e olan bakışlarının Cooper'la başka bir olasılık görmesini engelleyip engellemediğini merak ediyordu.

En azından bunu düşünmesi her ikisine de borcu muydu?

Kumda bir çizgi çekip Cooper'a sadece arkadaş olmak istediğini söyleyebilirdi ya da ona, ikisine de, aralarında daha fazla bir şey olup olmadığını görme fırsatı verebilirdi.

Kaybedecek neyi vardı ki?

Daniel'ı çoktan kaybetmişti ve Cooper'ın ona bir numara gibi hissettirdiğini inkar edemezdi. Hatta, hayatı boyunca bunu aramıştı.

Harper duşta durup ellerini vücudunda gezdirdi. Daniel'in dokunuşunun hatırası hâlâ tazeydi. Daniel Dufort gibi vücudunu yakan birini hayal edemiyordu ve artık geçmişinden bir hikaye olması, gözlerinden tekrar yaşlar akmasına neden oldu.

Onu nasıl unutacaktı acaba?

HARPER, randevuları için midi boy beyaz bir yazlık elbise giymişti. Nereye gittiklerini bilmediği için küçük beyaz çapraz çantasını yanına aldı ve son anda bej renkli güneş şapkasını başına geçirdi.

Cooper'ın onu almaya yaklaşmasıyla Harper'ın bu konuda daha fazla emin olmadığı ortaya çıktı, ama gitmeyi kabul etmişti ve ona karşı hisleri konusunda dürüst olacaktı.

Ayrıca, aralarında ufak bir şey olduğunu inkar edemezdi. Daniel'la daha önce tanışmış olsaydı, Cooper'a hayran kalacağını söylediğinde yalan söylememiştir.

Ama öyle yapmamıştı.

Daniel'e olan sevgisini bir gecede söndürecek değildi.

Planlar değişti. Aşağıda buluşalım. Cooper mesaj attı.

Harper oda kartını alıp çıktı.

Asansör çingirak sesiyle açıldığında, geniş fuayeye çıktı ve etrafına bakındı. Resepsiyon, kayıt yaptıran insanlarla doluydu ve valizleriyle dışarıda bekleyen üzgün bakışlı insanlar adadan ayrılanlardı. Yakında o da gidecekti.

Yavaşça lobiye doğru yürüdü ve oturdu.

"Harper!" diye seslendi Cooper ön kapıdan içeri girerken.

"Ah, merhaba," dedi ayağa fırlayarak. "Özür dilerim. Orada mı buluşuyorduk?"

Başını salladı ve sırttı.

Harper aniden farklı göründüğünü fark etti. Günlük tişörtleri gitmiş, yerine açık mavi kısa kollu bir gömlek ve uzun beyaz tatil tarzı şortlar giymişti. Taze, bronzlaşmış ve, eh, çok yakışıklı görünüyordu.

"Vay canına," dedi. "Talimatları nasıl uygulayacağını gerçekten çok iyi biliyorsun." Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve adam güldü. "Çok güzel görünüyorsun Harper. Hadi, gidelim."

Bu iltifat karşısında kızardı ve Daniel'in çalışanlarının onu başka bir adamla gördüklerinin farkındaydı. Sonra da aptal olduğu için kendine kızdı.

Artık umurunda değildi. Hayatına devam etmeliydi.

Cooper onu dışarıdaki siyah bir Audi A5 üstü açılır araca götürdü. Kapıyı açtı ve kadın içeri girip ona sorgulayıcı bir bakış attı. Göz kırpıp sürücü koltuğuna geçti.

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Cooper, güneş gözlüklerini takıp arabayı çalıştırıp otelin garaj yolundan çıkarken. "Çalışıyor mu?"

Biraz öyleydi.

"Belki," dedi sadece ve ikisi de Waikiki'den çıkarken sırtttılar.

Yirmi dakika sonra nereye gittiklerini sordu. Oahu'yu yeterince iyi tanıyordu ve adanın varlıklı bir bölgesi olan

doğuya doğru gittiklerini biliyordu.

"İstediğimiz yere gidebiliriz ama seni en sevdiğim plajlardan birine pikniğe götüreceğim."

"Bekle. Favori mi? Buraya kaç kere geldin?"

Omuz silkti. "Çok fazla. Ailemin burada bir evi var."

Şaşkınlıkla ona döndü. "Öyleyse neden otelde kalıyorsun?"

Omuz silkti. "Çocuklar istedi. Erkekler arası bir gezi. Önemli değil. Neyse, Waikiki'de olmak güzel."

Harper başını iki yana salladı. Sürprizlerle doluydu. Güzel sahil şeridinde ilerlerken birkaç fotoğraf çekti, sonra tekrar şoförüne odaklandı.

"Geride kalmaktan mı üzüldüler? Grayson ve Luke?"

"Evet, ama seninle evlenirsem beni affedeceklerini söylediler."

Şaşırان Harper, büyük bir kahkaha attı. "Bol şans. Ben asla evlenmeyeceğim."

Cooper ona baktı, sonra sahil parkının geniş otoparkına girerken tekrar yola baktı. "Hiç mi?"

Omuzlarını silkti. "Muhtemelen hayır."

İçini çekti. "Hadi gel."

Harper yine omuz silkip arabadan indi. "Vay canına, burası çok güzel."

Waikiki'deki popüler turistik plajdan daha rahat, huzurlu ve daha özel hissettiriyordu. Oturacak bir yer buldular ve Cooper bir battaniye serip yanlarına büyük bir piknik sepeti koydu. Cooper bir  i e  ampanya, kadehler, tropikal meyveler, peynirler ve etler çıkarırken, Cooper romantik olduğu için onunla dalga geçti.

"Hey, bütün günümü bunu bir araya getirmekle geçirdim," dedi.

"Yalancı," diye güldü. "Otel mi yaptı?"

"Bir beyefendi asla bir şey söylemez," dedi Cooper, ona altın köpüklü bir bardak uzatırken.

"Kadeh kaldırıyorum," dedi bacak bacak üstüne atıp ona dönerek. "Hawaii tatillerine, harika yeni arkadaşlıklara... ve bronzla maya."

Cooper irkildi. "Vay canına, berbat bir yazar olmalısın."

"Ne? Neden?" diye sordu,  a ırmı  ama gülerek.

"Bu gerçekten berbat bir kadeh kaldırma. Bir deneyeyim bakalım," dedi, kadın kadehini tekrar kaldırıp ona bakarken. "Tesadüfi buluşmalara, gün batımında yavaş danslara ve açık kalplere."

Harper gözlerini ona dikip Cooper'la geçirdiği son birkaç günü düşündü. Haklıydı, o romantik biriydi.

"Sen kazandın," dedi sessizce ve ikisi de birer yudum aldılar. Harper bakışlarını kaçırdı, henüz onunla daha fazla konuşmaya hazır değildi.

Yemeklerini atıştırıp aileleri ve büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında sohbet ettiler. Cooper, New Orleans'lıydı. Harvard'da okurken yıllarca Massachusetts'te yaşamış, tatillerde memleketine gitmiş veya Hawaii'de onlarla buluşmuştu.

Sinirbilim alanında doktorası olduğunu ve yaklaşık dokuz yıldır bu alanda çalıştığını anlattı.

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Açıkkçası emin değilim," dedi Cooper. "Bu tatil biraz rahatlamakla ilgiliydi, sonra New Orleans'a, eve gidip ailemle oturup bunu konuşacağım."

Harper başını salladı.

"Hayat planlarım hakkında başka biriyle konuşmayı hayal bile edemiyorum. Çok bağımsızım," dedi.

Harper'ın yapacağı son şey annesinden tavsiye almak olurdu. Annesini seviyordu ama o her zaman asgari ücretli bir işte çalışmıştı ve hayattan oldukça mutsuzdu. Bu yüzden dünyanın en iyi yaşam koçu olduğu söylenemezdi.

Cooper omuz silkti. "Luke geçen gün tam bir pislikti ama haklı. Hem Graydon hem de ben vakıf çocuğuyuz. Bununla birlikte avantajlar ve beklentiler de geliyor. Hayatımız boyunca kafamıza kazındı. Uzun zamandır evden uzaktayım ve şimdi ne istediğime karar vermem gerekiyor."

"Ve bir iş bul."

Güldü. "Evet. Belki."

Belki?

"Elbette doktora derecenizi ve neredeyse on yıllık eğitiminizi boşa harcamayacaksınız."

"Hayır. Asla boşa gitmeyecek. Ama sinirbilimci olmak istiyor muyum? Emin değilim," dedi Cooper.

"Doğru, ama paran var, bu yüzden hemen işe koşmana gerek yok."

"Anlıyorum. Beni tam bir pislik gibi gösteriyor," dedi.

"Hayır. Sanırım bu sadece farklı bir yaşam tarzı," dedi Harper. "Benim öyle bir lüksüm yok. Çalışmazsam faturalarım ödenmiyor."

"Yeni Zelanda'da kalmak istiyor musun?" diye sordu, dirseğinin üzerine yaslanıp uzun bacaklarını uzatarak.

Harper hâlâ bacak bacak üstüne atmış, son çilekleri çiğniyordu.

Yeni Zelanda'da kalmak istiyor muydu?

Emin değildi.

Babası Hawaiili olduğu için çifte vatandaşlığı nedeniyle son zamanlarda Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmayı düşünüyordu. Daniel yüzünden değil. BookFlix ile yaptığı sözleşme yüzünden de değil. David onu terk ettiğinden beri bunu yapma ihtiyacı hissediyordu. Bu, Kristen'ı ve diğer birçok arkadaşını terk etmek anlamına gelecekti, ama onun için daha fazlasının olduğunu biliyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevapladı.

Öğleden sonranın geç saatleriydi ve arkalarındaki güneş batmaya başlıyordu.

"Burada gün batımını göremeyiz," dedi Cooper, kızın gökyüzüne baktığını görünce arkasına bakarak. "Ama burayı seveceğini düşündüm. Sessiz."

"Mükemmel," dedi ve kalçasının üzerinde doğruldu.

"Al bakalım." Cooper, arkalarına yastık niyetine birkaç havlu koydu ve kollarını başının arkasına koyup onlara yaslandı. "Uzan."

Ona tereddütle baktı.

"Ben ısırmam Harper," dedi nazikçe. "Aslında, ilk adımı sen atmalısın. Eğer istiyorsan."

Harper nasıl tepki vereceğini bilemiyordu ama ona güvenebileceğini biliyordu. Cooper'la tanıştıkları andan itibaren hissettiklerini tek kelimeyle tarif edecek olsaydı, o da rahatlıktı.

Kararan gökyüzüne bakarak onun yanına uzandı, pazusunu yastık olarak kullandı.

"Yeni Zelanda'da gökyüzü farklı görünüyor," dedi. "Beni ziyarete gelir misin?"

"Hiç tereddüt etmeden" diye cevapladı

Harper gülümsedi.

İsteddiği buydu. Onu her şeyin önüne koyan, onunla birlikte olmak için her şeyi yapan biri. Onu öncelik haline getiren ve geri kalan her şeyi umursamayan biri. Yine de

birinin onu bu kadar isteyebileceğine veya isteyebileceğine inanmak çok zordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu ona dönerek. "Bu kadar kolay mı?"

"Kolay değil Harper, ama evet, yapardım," dedi Cooper, başını eğerek ona baktı. "Neden yapmayayım ki?"

Daniel ve Cooper'ın görüntüleri birleşince beyni tekledi. Bu iki adamın neredeyse iki haftadır yaşadığı hisler ve duygular beyninde yer kapmak için yarışlıyordu. Acaba yanlış adamı mı istiyordu?

Daniel sadece Cooper'a giden bir yol muydu?

Acaba o, onun sevmesi gereken adam mıydı?

Cooper'ın yeşil gözleri gözlerinin üzerinde, iri vücudu onunkine yaslanmışken, tıpkı bir sevgili gibi, zar zor düşünebiliyordu. Başının altındaki sert pazı da hiçbir işe yaramıyordu.

Daha önce hiçbir erkek onun için romantik bir piknik hazırlamak için elinden geleni yapmamıştı. Ya da onu etkilemek için lüks bir araba kiralamamıştı. Cooper arkadaşlarını bir kenara bırakıp onu her şeyden üstün tutmuştu. O sadece lafta kalmıyor, icraatlarıyla da bunu takip ediyordu.

O, onun için önemliydi.

O anki sevinç, Daniel'den gelen bir veda mesajına bile değmeyecek kadar üzgün olmanın verdiği üzüntüyle

savaşıyordu.

Artık yola devam etme zamanı gelmişti.

Cooper, gözlerinde artan bir yoğunlukla ona baktı. Harper, onun arzusunu, ihtiyacını ve ondan yayılan sıcaklığı fark etti. Birdenbire elini göğsüne koyup ona daha yakın olma arzusu duydu.

"Bana böyle bakmaya devam ederseniz, beni yalancı çıkaracaksınız Bayan Kāne," dedi dudaklarında hafif bir sırıtışla.

Güzel dudaklar.

Dün gecekinden farklı dudaklar.

Nazik dudaklar.

Dürüst dudaklar.

Harper aniden, bir kez daha, hiçbir soru sormadığını fark etti. Ayağa kalktı ve bu sefer elini onun göğsüne koydu.

Cooper başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Bekar mısın?"

Yere yığılıp inledi.

"Peki ya sen?"

Cooper ona baktı. "Evet Harper, bekarım. Hiçbir yerde gizli nişanlım, kız arkadaşım, sevgilim veya karım yok."

"Erkek arkadaş mı?" diye sordu, sonra tepkisine omuz silkti. "Ne? Ben sadece her şeyi anlatıyorum."

Bir dakika sonra sırtüstü yatıyordu ve üzerinde fark ettiğinden daha büyük bir Cooper vardı.

"Başka kimse yok. Nokta," dedi kalbi hızla çarparken. "Şimdi beni öpecek misin Harper Kāne, yoksa sözümü bozmamı mı sağlayacaksın?"

Başını salladı.

Bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapmak istiyordu. Cooper'ı öpmek istiyordu.

Ondan hoşlanıyordu ve aralarında bir kıvılcım olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Belki Daniel'la olduğu gibi değildi ama artık Daniel onun değildi ve o, bu muhteşem adamla birlikteydi.

Harper ağzına doğru hareket etti, ama yapması gereken tek şey buydu. Cooper'ın daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu. Kolları onun altından geçip onu vücuduna doğru çekti, ağzı onunkini sahiplendi.

Kollarını boynuna doladı ve ona açıldı. Vücutları birbirine kenetlenirken içinde bir sıcaklık hissetti. Öpücüğü istekli, bilgili ve talepkârdı. Bir süre sonra Cooper'ın dudakları yanaklarında, çenesinde ve boynunda gezindi.

"Kahretsin, seni öpmenin harika olacağını biliyordum," dedi Cooper.

Ve harika bir öpücüktü. Sanki yazdığı tüm o lezzetli karakterler gibiydi. Güçlü ve kusursuz, çekici ve koruyucu.

Cooper'la seks yapmak inanılmaz olurdu, bundan hiç şüphesi yoktu.

Dudakları tekrar onunkini kavradı ve aralarındaki sıcaklığın arttığını hissederek eridi. Adam inledi, sonra başını kaldırıp ona baktı.

"Şimdi otelden bu kadar uzağa gittiğime pişmanım," dedi ve gülümsedi.

Harper'ın gözleri kaydı ve yüzünü avuçlarının içine aldı. "Bundan rahatsızsın, değil mi?"

"Bir günden az oldu, Coop."

İnledi.

"Tanrım, özür dilerim. Ama siktir et, bana o öpücüğü hissettiğini söyle Harper. Lütfen bana yalnız olmadığımı söyle."

"Değildin," dedi, ona daha da sokularak. "Cooper, değildin. Aramızda bir şey var ama..."

"Ama ben o değilim?"

"Hayır, sadece..."

"Onu seviyorsun," dedi Cooper.

Başını salladı. "Evet."

Cooper doğrulup dizlerinin üzerine yaslandı. Başını birkaç kez salladı. "Lanet olası bir hafta. Bir hafta önce gelseydik, seninle ondan önce tanışırdım."

Gölümsedi ve kolunu onun kolunun altına sokup ona sokuldu. Cooper kolunu onun beline doladı ve orada oturup artık karanlık olan suya baktılar.

"Bana biraz zaman ver. Kalbim kırık ama yine de sana karşı hislerim var. Kafam karışık," dedi Harper. "Seninle burada olmaktan suçluluk duyuyorum ama bildiğim kadarıyla şu anda Manhattan'da yüzük takıyor, anlıyor musun?"

Cooper başını eğdi. "Suçluluk duymana gerek yok. Seni terk etti. Sana yalan söyledi. Ve bunu araştırmaya hakkımız var."

Söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu ama Daniel'in kollarını kendisine doladığını hissetmek yüreğini derinden sızlatıyordu.

Ama o gitmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Daniel ellerini ceketinin cebine sokup Maine Anıtı'na doğru yürüdü. Josh'u henüz görememiş olmasına şaşırmamıştı; bu yüzden yüklü miktarda para almıştı.

Ve büyük paralar derken, BÜYÜK paralar demek istiyordu.

Umarım bu çabalarının karşılığını alırdı.

Bir çift selfie çektikten sonra öpüştüler. Daniel gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Vücudundaki her kemik, Harper'a mesaj atması veya onu arayıp onu sevdiğini ve onu kaçırmak için lanet olası gezegenin öbür ucuna uçtuğunu söylemesi için ona bağıırıyordu, hoşuna gitse de gitmese de.

Peki ona ne teklif edecekti? Sevgilisi ve kaçak göçmen olarak Amerika'da yaşamayı mı?

Güzelmiş, Daniel.

Bağlantıları sayesinde muhtemelen ona vize ayarlayabilirdi, ama Harper bundan daha fazlasını hak ediyordu. Central Park'ta veya tropikal bir plajda, sevdiği adam diz çökmüş haldeyken romantik bir evlenme teklifini hak ediyordu. Tiffany'den beş karatlık zümrüt kesim pırlanta yüzüğü ve aşklarını kutlayan insanlarla dolu görkemli bir nişan partisini hak ediyordu.

Aşkımız.

Hayallerindeki gelinliği giymeyi ve koridorda, kendisi olmadan yaşayamayan, ona ıslak gözlerle bakan adama

doğru yürürken bir günlüğüne prenses olmayı hak ediyordu. Kadınların istediği her şey.

Ama sonra hayat geldi. Gerçeklik. Ve genellikle boşanma ve kalp kırıklığıyla sonuçlandı. Kendini bu lanet olası karmaşadan kurtarabilse bile, Harper'a bunu yapamazdı.

Ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Koca olmayı başarabilecek miydi? İyi bir koca olabilecek miydi?

Asıl soru şuydu: Onsuz yaşayabilir miydi? O ona aitti; bundan emindi. Bunu yüreğinde hissedebiliyordu.

"Dufort," dedi karanlık bir ses gölgelerin arasından çıkarken.

Josh'u selamladı ve Central Park'a doğru yürüyüp sohbet ettiler.

"Üzerinizi aramam gerekiyor mu?" diye sordu.

Daniel kuru bir kahkaha attı. "Hayır, ama hoş geldin."

Adam onu inceledikten sonra devam etti.

"Bu orospu çocuğunu sırtından atmak için ihtiyacın olan her şey bizde," dedi ve doğrudan konuya girdi. Daniel'ın tüm vücudunda bir ürperti hissetti. "Ve daha fazlası."

Daniel yavaşladı ama Josh başını salladı. "Yürümeye devam et. Bu, duyulma riski taşıyacak kadar hassas bir konu."

İsa.

"Bunu nasıl yapacağız?"

Adamın elinin cebine kaydığını ve bir şey düşürdüğünü hissetti. "Bu gece bunu dinle, sonra en değerli eşyalarının yanına koy. Güvenliğin için gizli devlet bilgilerini kaldırdık. İhtiyacın olan şey bırakıldı, ama Dufort, hâlâ çok tehlikeli."

"Anladım. Teşekkür ederim."

Daniel şaşırmamıştı. Bir ABD senatörünü seçmenin ne demek olduğunu biliyordu ve bundan gurur duymuyordu.

Mackenzie bu karmaşayı başlatmıştı. Ne olacağını sanıyordu? Daniel'in düğün ayakkabılarını cilalayıp, adamın kahrolası kızı koridorda ona doğru yürürken gülümseyeceğini mi?

"Dinledikten sonra hizmetlerimizden memnun kalıp kalmadığınızı bana bildirin. Değilse, size bir fatura göndereceğim ve işimiz bitecek."

Daniel düşündüğü gibi yürüdü.

"Zaten onunla ilgilenilecek mi?" diye sordu, Josh'un son konuşmalarında yaptığı yoruma atıfta bulunarak.

"Bunu cevaplamamı istemezsin," dedi. "Zaten ihtiyaç duyduğun zaman diliminde olmaz."

Daniel gözlerini kıstı, sonra yavaşladı ve döndü. "Zaman dilimi?"

"Bayan Kāne sonsuza kadar beklemeyecek," dedi omuz silkerek.

"Harper'ı nereden biliyorsun?" diye homurdandı, bir an için kiminle konuştuğunu unutarak.

"Her şeyi bilmek benim işim, Dufort."

"Beni takip mi ettirdin?" diye homurdandı Daniel. "Bu lanet olası anlaşmanın bir parçası değildi Josh."

"Birlikte çalışırken tüm müşterilerim izleniyor. Buna güven sorunu deyin." Josh omuz silkti. "Mesafeli izleme altındaki küçük yazıları kontrol edin. Ya da lanet olası bir maddeyi."

İkisi de bir sözleşme veya madde olmadığını biliyordu.

"Sanırım bunu beklemeliydim," dedi Daniel, elini saçlarında gezdirerek. "Ama çok ürkütücü."

Böyle adamlarla uğraşırken bunun böyle olduğunu biliyordu. Onların kendi kuralları vardı.

Josh güldü.

İlerledikçe iri adam omzuna yapıştı. "Senden hoşlanıyorum Dufort. Tavsiyemi istiyorsan, seçim hakkın elinden alınmadan önce seni Hawaii'ye geri göndereyim. Bütün bunlara siktir git," dedi kolunu şehre doğru sallayarak. "Güç, para, kontrol."

Harper için her şeyden vazgeçer miydi?

Belki.

Daniel ailesine ve çalışanlarına karşı sorumluluk taşıyordu ama aynı zamanda Harper için en iyi olanı da düşünmek zorundaydı.

İstediği adam o olabilir miydi? Daniel hayatta hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı ama nasıl koca, hatta sevgili olunacağını da bilmiyordu. Bildiği her şeyi ona öğreten adama baktığında irkildi. Johnathan Dufort berbat bir kocaydı. Annesi çok acı çekmişti ve Harper'a bunu yapmak istemezdi.

Bakın, onu ne kadar perişan etmişti!

Ertesi sabah, kaydı yaklaşık on milyon kez dinledikten sonra Fletcher ve Hunter'ı erken bir kahvaltıya çağırđı.

Kahvelerinin son yudumlarını içerken Fletcher'a mesaj atmaya karar verdi. "Olivia eve sağ salim geldi mi?"

Fletcher bakışlarını kaçırdı ve başını salladı. "Evet. Onu bir Uber'e bindirdim."

"Onunla birlikte miydin?" diye sordu Daniel.

Fletcher başını hızla kaldırdı. "Evet. Sonra onu kapının önünde bıraktım. Aman Tanrım."

Daniel'in gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Kuralları biliyorsun Fletcher. Birlikte oynayacak başka birini bul."

Tanrı bilir, kardeşinin de istediği gibi bir seçimi vardı. O parlak mavi gözleri ve kare çenesiyle, kardeşi tam bir baş belasıydı. Toplumda hep yanlış kızı seçmişti. Başka bir adama ya da lanet olası dokunulmaz bir prensese söz verilen kızı.

Tek tesellisi -ve bunlar Fletcher'ın sözleriydi- yatakta o kadar iyi olmasıydı ki kadınlar dudaklarını kapalı tutuyorlardı.

Bacakları değilmiş meğer, dudaklarıymış.

"Olivia ile oynamıyorum," diye çıkıştı Fletch. "O, ekibin değerli bir üyesi ve sana yardım etmek için yakın bir şekilde birlikte çalışıyoruz."

"Senden hoşlanıyor."

Fletcher sırtarak omuz silkti. "Sevimli biriyim."

Daniel gözlerini devirdi.

"Aman Tanrım. Egosunun sınırı yok," dedi Hunter.

"Ah, özür dilerim, Shakespeare."

"Bu Shakespeare değil, aptal."

Daniel genellikle kardeşçe şakalaşmalarından keyif alırdı ve bir an için evde olmaktan memnun oldu, ancak odaklanması ve onları buraya çağırmasının asıl sebebine geri dönmesi gerekiyordu. Ama işi bitmemişti.

"Ciddiyim Fletch. Oraya gidemezsin. Bu konuda anlaştık, değil mi?"

Fletcher kahvesini gürültülü bir şekilde masaya koydu. "Bırak Daniel," diye homurdandı Fletcher. "Kuralları biliyorum. Şimdi burada ne halt ediyoruz? Çünkü unutmadıysan, ekibimin bir medya kriziyle karşı karşıya olduğunu söyleyebilirim."

İlginç.

Bıraktı. Şimdilik. Ama o alanı gözetliyordu.

"Rahatınıza bakın," dedi ve dizüstü bilgisayarının oynatma tuşuna bastı. Dinledikten ve ağızları açık kaldıktan sonra, dizüstü bilgisayarı sertçe kapattı.

"Orospu çocuğu," diye bağırdı Hunter.

"O pislik yere yığılacak," dedi Fletcher ayağa kalkıp volta atarak. "Aptal."

Söylediklerini sindirmeleri için onlara biraz daha zaman verdi ve artık tanıdık olan öfke dalgasının onu sarmasına izin verdi. Daniel, ne kadar dinlerse dinlesin, senatörün ofisine zorla girip yaşlı adama yumruk atmak istiyordu.

Bu bir seçenek değildi. Ve hiçbir şeyi çözmezdi. Berrak bir kafaya ve bir plana ihtiyacı vardı.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu Hunter, dizüstü bilgisayarı işaret ederek.

Daniel başını salladı. "Bunu bir daha asla bana sorma."

İki kardeşi de ona baktı, sonra başlarını salladılar.

"Bizi korumayı bırakmalısın," dedi Fletcher. "Artık çocuk değiliz Daniel."

Yaşlarının kaç olduğu umurunda değildi. Onları ve yanındaki herkesi korumak onun göreviydi.

"Seni her zaman koruyacağım, o yüzden siktir git. Bu benim ağabeyin olarak görevim ve Dufort Otelleri'nin

CEO'su olarak görevim."

"Gerçekten bunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye homurdandı ve sonra onları tekrar konuya soktu. "Şimdi bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Hiçbiri delil olarak kullanılamaz, bu yüzden yasal işlem başlatmak söz konusu değil."

ABD senatörü, görüşmede uzun zamandır başkanlık yarışına girmeyi planladığını ve yıllar içinde bu yarışın finansmanı için tohum ektiğini aktardı.

Johnathan Dufort, karısına elleriyle dokunduğu geceye kadar hiç hedef olmamıştı. İkisi eski üniversite arkadaşlarıydı ve her zamanki gibi heriflerdi, ama başka bir adamın karısına dokunmamak yazılı olmayan bir kuraldı.

İşte o zaman anlaşmalarının kurallarını değiştirmeye karar verdi. Johnathan'ın kendine bir çukur kazmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu ve arkadaşı ona Suzanne ile ilgili durumu anlattığında, Mackenzie şimdi yaşanacakların temelini atmıştı.

Mackenzie, Suzanne'i tanıyordu ve yıllar boyunca onunla sürekli iletişim halindeydi, ihtiyacı olduğunda ona yardım ediyordu. Sonra, tam da anlaşmanın ödeneceği sırada, Mackenzie ona hayatlarının o döneminde Johnathan'ın tek sevgilisi olmadığını söylüyor.

Hayatının aşkı olduğuna dair verdiği tüm o sözler, karısı ve çocukları yüzünden onunla birlikte olamayacağına dair verdiği tüm o sözler, birdenbire hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dufort Hanedanlığı yüzünden birlikte olamayacakları yönündeki açıklaması apaçık bir yalandı.

Suzanne elbette öfkелendi. Makenzie ona intikam alma fırsatı sunar ve iki milyon dolar teklif ederek anlaşmayı daha da cazip hale getirir. Tek yapması gereken, belgeyi Dufort kasasından almaktır.

Olivia'nın dediğı gibi, hor görülen bir kadın.

Ortalama bir insanın hayır diyebileceğı çok büyük bir paraydı, hele ki ihanete uğramış bir kadın için.

Ve Mackenzie bunu biliyordu.

Daniel elini yüzünde gezdirdi.

Daniel'in bakış açısına göre iki seçenekleri vardı: Mackenzie ile yüzleşip kaydın bir kısmını paylaşabilirlerdi ya da Black Hawke'ı işe alıp Dufort'lar adına güzel ve çekici bir tehditte bulunmalarına izin verebilirlerdi.

Etkili ama kirli.

Dufort Hanedanlığı kirli değildi ve Daniel'in planlarında da yoktu; tabii zorlanmadığı sürece.

New York'ta güçlü bir oyuncuydu ve yönetim kurulunda karşısında oturacak bir asilzade değildi. Artık elinde oynayacak kozlar olduğuna göre, senatörü ziyaret edip kızının nişan durumu hakkında bilgi vermekten mutluluk duyuyordu.

Ve tam da bunu yapmayı planlıyordu.

Tek yapması gereken, kardeşlerinin tüm planına katıldığından emin olmaktı. Çünkü bununla yetinmeyecekti.

Babalarının çapkınlıkları bir kez daha hayatlarını mahvediyordu ama Daniel buna bir son veriyordu.

Fletcher, "Ne öneriyorsun?" diye sorunca, adam şimdiki zamana geri döndü.

Daniel düşüncelerini paylaştı ve hararetli bir tartışmanın ardından, hepsi yere ve duvarlara bakarak oturdular ve başka pek bir seçenekleri olmadığını anladılar. Hele ki yönetim kurulu üyeleri ve yönetici ekipleri köşelerinde fısıldaşırken.

Güven sarsılmaya başladığında bir organizasyonun ne kadar hassas olabileceğini çok az kişi anlamıştı. Daniel'in hızlı ve agresif bir şekilde hareket etmesi, güçlü bir CEO olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Ve öyleydi de.

Hiç kimse, hatta kurucusu ve babası bile onu yıkmaya cesaret edemezdi. Onun döneminde asla.

Daniel telefonunu alıp numarayı çevirdi.

"Selena, öğleden sonra Senatör Mackenzie ile benim için bir randevu ayarla," diye talimat verdi özel asistanına. "Sonra da saat 17:00'de babamla. Ofisimde."

"Evet efendim."

"İkisine de bunun bir talep olmadığını bildirin ve her iki görüşmeyi de gizli tutun. Kesinlikle. Herkesten," dedi Daniel,

sonra bir an durakladı. "Uçuş ekibinden jetimi iki saat sonra kalkışa hazırlamalarını isteyin. Beni iki hafta boyunca ofisten uzak tutun."

Hiçbir zaman izin almadı.

Durmadan.

Fletcher ve Hunter telefonlarından başlarını kaldırıp kaşlarını tavana doğru kaldırdılar. Adam bakışlarını kaçırdı. Daniel Dufort kimseye hesap vermiyordu ve hayatında ilk kez kendisi için bir şey yapıyordu.

"Tatile mi çıktın?"

"Evet," diye yanıtladı Daniel, fotoğraf uygulamasına dokunup Harper'ın fotoğraflarına bakmaya başladığında. Kalbi göğsünde hızla atmaya başladı.

Aman Tanrım, ne kadar güzel.

Onu çok özlemişti.

"Nereye gittiğini onlara söyleyeyim?" diye sordu Selena.

"Honolulu'ya dönüyorum."

Çok geç olabilirdi ama Daniel, denemezse hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağını biliyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Bugün mü yarın mı karar vermene gerek yok Harp," dedi Kristen, yüzünü ellerinin üzerine yaslayarak. "Olması gerekiyorsa olur. Eve git ve kafanı boşalt."

FaceTime yapıyorlardı ve Harper, ellerini yastığının altına sokmuş, telefonunu yedek bir yastığa yaslamıştı. Hawaii'de olmasaydı, bugünü yorgan günü ilan ederdi. Saat çoktan 10:30 olmuştu ve Kristen'la bir saatten fazla süredir konuşuyordu.

Teşekkürler, ücretsiz çatı katı Wi-Fi'si.

Cooper, Harper'ı odasına kadar götürüp iyi geceler dilemişti. Sonra kendisi de yatak odasına girip yüzünü yatağa gömmüştü.

Ve ağladı.

Telefonunun çalmasıyla Harper, mesajı okumak için yatağın diğer tarafına koştu ve Cooper'ın sevimli iyi geceler güzel dudaklar xx mesajına hüzünle gülümsedi.

Daniel'in sessizliği sağır edici ve acı vericiydi.

"Sanki beni sevmeyen ve istemeyen birine takıntılı olduğum için harika bir adamı kaybedeceğimi hissediyorum. Delirmişim."

"Ama seni sevdiğini söyledi, değil mi?"

Harper sırtüstü yere yığılıp tavana bakarak iç çekti. "Evet. Ama gitti Kristen! Gitti, aramadı ve benim için savaşmadı."

"Haklısın," dedi Kristen ve iç çekti. "Memlekette nelerle uğraştığını kim bilebilir? Kulağa karmaşık ve çetrefilli geliyor ama katılıyorum, seni gerçekten sevseydi, senin için savaşırdı. Tabii eğer bu kızla gerçekten evlenmek zorundaysa ve seninle birlikte olamıyorsa. O da senin kadar üzgün olabilir."

Harper alt dudağını ısırdı.

"Bilmiyorum. İstemediği bir şeyi yapacak türden bir adam değil. Ama yine de aile dinamiklerini bilmiyorum. Tüm o para, insanlara aptalca şeyler yaptırıyor."

Ekrana doğru döndü ve ikisi de onaylayarak kaşlarını çattılar.

"Daniel'le ne oluyorsa olsun, ona hâlâ aşık olmanın sorun olmadığını bil. Kendini kötü hissetme. Seni ayaklarından yerden kesti, tatlım."

Kesinlikle öyleydi.

"Evet, onu atlatmak biraz zaman alacak," dedi.

"Ne kadar değerliyse, aşk uzmanı değilim ama gerçekmiş gibi geldi," dedi Kristen, yüreğini yeniden sızlatarak. "Ama hayat her zaman adil davranmıyor. Üzgünüm bebeğim."

Harper'ın gözleri nemlendi.

"Teşekkürler," dedi gözlerini silerek, sonra doğruldu. "Ah, kalkmam gerek. Adada sadece bir günüm daha var. Yarın sabah ayrılıyorum."

Harper birdenbire kendini okyanusa atıp tüm bu hüznü üzerinden atmak istedi.

Cooper'ı tekrar görmek konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum ama gitmeden önce ona veda edeceğim. Sanırım her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

"Eve döndüğünüzde her şey farklı hissedeceksiniz."

Ev.

Bir ürperti geçti içinde.

Neden artık ev gibi hissetmiyordun?

Harper bu tuhaf hissiyatı üzerinden attı.

Vedalaştıktan sonra mesajlarını temizledi. İkisi Cooper'dan, biri de BookFlix'tendi. İncelemesi için ona birkaç e-posta göndermişlerdi ve odasında geç bir kahvaltı yaptıktan sonra cevapladı.

Son olarak Cooper'daki ikisine baktı.

Suçluluk duymayı bırak. Sen hiçbir yanlış yapmadın.

Harper gülümsedi. Cooper, onu yeni tanıdığı için onu oldukça iyi tanıyordu.

Ve günaydın güzellik. Uyandığında bana mesaj at.

Neredeyse öğle vaktiydi ve mesajları dört saatten uzun bir süre önce gelmişti. Onu bu kadar uzun süre görmezden gelmeyi planlamıyordu ama biraz mesafeye ihtiyacı vardı.

Harper kahvaltı tabağını itip içini çekti. Sanki iki adam arasında seçim yapma şansı varmış gibi davranıyordu. Ama yoktu.

Daniel gitmişti. Yirmi dört saatten fazla olmuştu ve tek bir mesaj bile gelmemişti. Basit bir özür bile. Sanki birlikte paylaştıkları her şeyin hiçbir anlamı yokmuş gibiydi.

Gerçekten onu sevmiş miydi? Yoksa bu onun için sadece bir Hawaii aşkı mıydı?

Başka bir adam hakkında nasıl bu kadar yanılabilirdi? David ilişkilerine tamamen bağlıymış gibi görünüyordu, hatta evlenme teklif etmişti bile ve onu başka bir kadın için terk etmişti. Kendi babası, sadakati konusunda yalan söylerken yepyeni bir aile kurarak hem ona hem de annesine ihanet etmişti. Onun yerine yeni çocuklar getirmişti.

Tanıdık çocukluk acısı yeniden baş gösterince gözyaşları yanağından aşağı aktı.

Daniel, Nadia Mackenzie'li kadınla evlenmek istese de istemese de, evlenmek istediği ortaya çıktı. Bir kez daha, onun yerine başka bir kadın seçilmişti.

Daniel onu seçmişti, Harper'ı değil.

Aptallık etmeyi bırakıp onu unutmanın zamanı gelmişti. Evet, kalbinin iyileşmesi zaman alacaktı ama özür ya da veda için telefonuna bakmayı bırakacaktı; ki bu özür ya da veda asla gelmeyecekti.

Hoşça kal, Daniel.

Cooper'ın onun için doğru adam olup olmadığını ancak zaman gösterecekti. Harper onunla daha fazla bir şey yapmayacaktı.

O sadece Yeni Zelanda'daki evine dönmek istiyordu ve eğer iletişimde kalırlarsa ve sonunda onu ziyarete gelirse, öyle olsundu.

Artık kendi başının çaresine bakacaktı.

BİRKAÇ SAAT SONRA, okyanusta uzun bir yüzmenin ve Kalakaua Caddesi'nde biraz alışverişin ardından Harper, Altitude'a doğru yola koyuldu. Üç arkadaşının da orada olacağını hissediyordu.

"Vay canına, vay canına," dedi Graydon, karşısına oturup yaklaşık yetmiş beş kokteyl şemsiyesi ve yarım ananasın çıktığı uzun mavi bir kokteyl yudumlarken ona sırtarak. "Bak kedi ne sürüklemiş."

Harper ona sırttı.

Luke, bikini ve havlusundan bahsederek, "Gerçekten bu kadar çaba harcamana gerek yoktu," dedi.

"Hawaii rüyasını yaşıyorum. Ne diyebilirim ki?" Harper omuz silkti. Gün batımı kokteylleri için çeşit çeşit kıyafetler giymiş insanları hemen fark etmişti. Bir masa, gece dışarı çıkmaya hazır insanlarla doluyken, diğerleri doğrudan sahilden gelmişti. Kimsenin umurunda değildi.

Harper, Cooper'a doğru bir bakış attı. Göz kırptı ve kadın gülümsedi. Adamın gözlerindeki ışık sönmüştü, ama muhtemelen onun gözlerindeki ışık da sönmüştü.

Dördü birkaç saat boyunca saçma sapan şeyler konuşurken, Harper güneşin okyanusa son kez batışını izledi.

"Dostum, hiç eskimiyorlar." İçini çekti ve pembe-turuncu gökyüzünün son fotoğrafını çekti.

Cooper mısır cipsi yerken "Sen de bu hastalığa yakalandın," dedi.

"Hangi böcek?"

"Aloha tutkusu. Hawaii'yi ya seversin ya da sevmezsin." Sırıttı. "Sen, Harper Kāne, bayılıyorsun."

Buna itiraz edemezdi. Gerçekten cennet gibiydi. Cevap veremedi telefon çaldı.

Daniel.

Kahretsin.

Kalbi hızla çarpıyordu. Telefonu plaj çantasına koydu; bakmaya bile cesaret edemiyordu. Ne yazarsa yazsın, artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Cheeseburgers in Paradise'a gidiyoruz," dedi Luke. "Katılmak ister misin?"

Harper başını salladı. "Hayır. Sen git, belki sabah ben uçmadan önce hep birlikte kahvaltı edebiliriz?"

"Anlaştık," dedi Graydon ve ikisi de ayağa kalktı.

"Bir dakikaya orada görüşürüz," dedi Cooper, arkadaşları sırtına vurup giderken gözlerini ondan ayırmadan. Yerini değiştirip karşısına oturdu.

"İyi misin?" diye sordu, yüzünde endişe vardı.

Harper başını salladı. "Öyleyim. Cevap veremediğim için özür dilerim Coop. Sadece biraz düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Cooper uzanıp çekinerek parmaklarını avuçlarının içine aldı. "Harper-"

Karşılık olarak onları sıkarak onu durdurdu. "Hayır, lütfen bana söz verme. Eve döndüğümde, iletişimde kalmak istersen, bu iyi olur. O zaman neler olacağını görebiliriz. Beklenti yok, tamam mı?"

Cooper başını salladı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Hiçbir beklentim yok."

Harper da gülümsedi.

"Ama sen inanılmaz öpüşüyorsun," dedi.

Başını iki yana sallayıp sırtıttı.

"Kahvaltıda görüşürüz," dedi Cooper ayağa kalkıp onu başından öperek. Sonra arkadaşlarının yanına gitmek üzere ayrıldı.

Harper koltuğuna yaslanıp gökyüzüne baktı. Evrene, onu sevecek, onu öncelik haline getirecek birini göndermesi için bir istek gönderdi.

Ona bunun mümkün olduğunu kanıtlamak için.

"Bana gerçek aşkın var olduğunu, ona layık olduğumu kanıtla, o adamı son nefesime kadar sevmeye söz veriyorum," diye fısıldadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daniel, Fletcher ve Hunter, Senatör Mackenzie'nin ofisine doğru yürüdüler. Kardeşleri gibi o da tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Takım elbisesi özel yapım bir Tom Ford'du. Bileğinde Patek Philippe'i vardı (ironik bir şekilde, bu saat, gaspçının siyasi kampanyasını tek başına finanse edecekti). Tavrı: saf Dufort.

Birkaç saat önce babası ona ulaşmaya çalışmış ve çağrılma nedenini sormuştu. Daniel cevap vermemişti.

Johnathan ortaya çıkacaktı.

Daniel, telaşlı resepsiyoniste yürüyüşünü yavaşlatmadan, "Senatör Mackenzie'yi görmeye geldik," dedi.

"Bu taraftan," dedi Fletcher ve koridorda sola döndüler.

Etraflarındaki çalışanlar paniklemiş fareler gibi sandalyelerinden fırlayıp masalarının arkasına doğru kaçışmaya başladılar.

"Efendim, özür dilerim. Beyler, oradan öylece geçemezsiniz," diye seslendi bir kadın arkalarından.

Blah, bla, bla.

Senatörün ofisi olduğu belli olan odanın dışında bir sekreter oturuyordu, ancak kapıda herhangi bir tabela yoktu. Paniklemiş bir şekilde ayakta duruyordu.

"Bay Dufort," dedi, gözleri üçüne de kayarak. "Selena'ya senatörün bu öğleden sonra müsait olmadığını söyledim. Korkarım ki—"

"Bunun daha uzun süre böyle kalacağını sanmıyorum." Daniel kaşlarını çatarak yanından geçti. Ağır ahşap kapıyı açtı ve iki iri ve güçlü kardeşiyle birlikte kapıda durdu.

Büyük bir masanın etrafında oturan adamlara baktı.

Daniel odaya girerken, "Saat 15:00 randevunuz geldi ve sanırım çift rezervasyon yaptırdığınızı fark edeceksiniz, Senatör," dedi. Hunter ve Fletcher da onları takip etti. "Beyler, çıkın bakalım."

Senatör onlara dışarıdan sakın bir tavırla bakıyordu, ama Daniel onun hiç de öyle olmadığını biliyordu. Soğukkanlılığı için ona hak vermeliydi, ama sonuçta adam bir politikacıydı ve yıllarca hile yapmıştı.

Gözleri buluştu ve Daniel bakışlarını çok daha soğukkanlılıkla tuttu. Senatör irkildi. "Haklısın, pislik, Dufort parasından tek kuruş bile alamayacaksın."

Mackenzie boğazını temizledi ve gözleri konuklarına döndü.

Senatör, "Görünüşe göre sekreterim bugün bana iki randevu vermiş," dedi. "Lütfen özrümü kabul edin, müstakbel damadımla görüşmemiz gereken önemli bir konu var."

Daniel'in çenesi gerildi.

Adam sabrını zorluyordu. Göz ucuyla Fletcher'ın gözlerini devirdiğini gördü, aptalca bir hareketti.

Hunter, senatörle el sıkışıp vedalaştıktan sonra ayrılmaya başlayan diğer adamlar için kapıyı açık tuttu. Başlarını salladılar ve ardından kapı kapandı.

"Bunun nesi var yahu?" diye homurdandı senatör.

"Otur lan yerine!" diye kükredi Daniel.

"Benimle böyle konuşmaya cesaret etme oğlum. Kim olduğumu biliyor musun?"

Daniel masanın diğer ucundan ellerini sert tahtaya dayayıp gözlerini kısarak adama baktı. "Ben senin lanet oğlun değilim ve asla olmayacağım. Şimdi otur. Siktir. Yere."

Bir an adama baktı.

"Bana güvenin, bu odanın dışında kimsenin söyleyeceklerimizi duymasını istemezsiniz, bu yüzden oturmazsanız kapıyı açacağım."

Birkaç dakika bakışmalar oldu, sonra senatör oturdu.

"Üç dakikanız var."

Daniel kahramanlıkları görmezden gelip bir koltuğa oturdu, Hunter ve Fletcher da onun iki yanına oturdu.

Daniel, güçlü ve net bir sesle, "Şu anda, Suzanne'in orijinal kredi anlaşmasını kasalarımızdan çıkardığını kanıtlayan bir video üzerinde çalışan uzman video teknisyenlerim var," dedi.

Senatör bir kez göz kırptı, pek bir şey belli etmedi ama rengi solmaya başladı. "Ee? Bunun benimle ne alakası var?"

"Anlaşma, Dufort Otelleri'ne olan borcun doğru miktarını ve şantajın kanıtını gösteriyor."

Senatör güldü.

"Bunun beni durdurmaya yeteceğini mi sanıyorsun? Bu düğünü durdurmaya? Yetmez oğlum."

Oğlum bir daha söyle de senin o lanet ışıklarını söndüreyim.

Daniel bunun yerine sırttı. "Ayrıca, Suzanne'i ve Dufort'un parasını cumhurbaşkanlığı adaylığını finanse etmek için kullanma planlarını tartıştığın bir kaydın da elimde var."

Senatör masanın karşısından ona dik dik baktı. Buz gibi soğuktu. "Yasadışı yollarla elde edilmiş. Yetkililer hiçbir şey yapamaz."

Daniel sandalyesine yaslanıp Mackenzie'ye baktı. Bu pisliği gömmek için hiç acelesi yoktu. Aslında bundan keyif alıyordu.

"Medya ve halk bunu yapabilir. Haklı mıyım Fletcher?"

Fletcher öne doğru eğildi. "Bayılacaklar. Kimse kirli bir başkan istemez."

Mackenzie ayağa kalktı ve ellerini sandalyesinin arkasına koydu.

"Çocuklar ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Ben bu oyunu sizden çok daha uzun süredir oynuyorum. Sizce bunlara inanacaklar mı?"

"Ciddi misin dostum, bu senin sesinle yapılmış bir kayıt," dedi Hunter, adamın cehaletine başını sallayarak.

"Bunu resmi bir Dufort basın bülteninde şantaja uğradığımızı söyleyerek mi yoksa anonim olarak mı sızdırırsam sızdırayım, adın lekelenecek Mackenzie," dedi Daniel. "Sen karar ver."

"Benimle pazarlık edemezsin, Daniel Dufort," diye alay etti senatör.

Daniel yumruğunu masaya vurdu. "Kıçımı o yozlaşmış saçmalıklarına bulaştırdığın halde kum havuzumda oynamayı seçtin!" diye bağırdı ayağa kalkarak. "Dufort Otelleri, asıl krediyi bu gece sana geri ödeyecek. Nişanın bozulduğunu belirten bir açıklama yapmak için üç saatin var."

Fletcher ve Hunter ayağa kalktılar.

"Sen haylaz bir çapkınsın. Medya söylediğin hiçbir kelimeyi ciddiye almayacak," diye güldü Mackenzie.

"Harika. Bir sonraki ABD Başkanı olma şansını buna bahse girmeye hazır mısın?" diye sordu Fletcher başını sallayarak. "Çünkü senin yerinde olsam, bahse girmezdim."

Her iki durumda da senatör batmıştı. Sadece henüz bilmiyordu. Josh Hawke bunu halledecekti.

"İki saat içinde harekete geçeceğim," dedi Daniel. "Bir daha benimle, ailemle veya işimle uğraşmaya kalkarsan, seni mahvederim."

Mackenzie ellerini ceplerine soktu.

"Bir gün başkan olacağım ve çok farklı bir konuşma yapacağız oğlum. Sözlerimi aklında tut."

Daniel güldü.

"Bir şeyi unuttunuz Senatör. Başkanlar doğmaz, güçlü ve zengin adamlar tarafından yapılırlar. Benim gibi adamlar. Kendi başıma milyarderim, hem de defalarca. Bu ülkenin ve dünyanın dört bir yanında hayal bile edemeyeceğiniz bir nüfuzum var."

Daniel kapıya doğru yürüyüp döndü. "Hayır efendim, asla Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olamayacaksınız. Bunu garanti edeceğim."

"O kayıt-"

"Serbest bırakmayı gönder, yok edilecek," diye cevapladı Daniel ve ikisi de bunun olmayacağını biliyordu. Daniel onu kişisel kasasına kilitleyecekti. Bilginin güç olduğu bir dünyada yaşıyordu ve oraya sakladığı tek şey bu değildi.

"Bunun asıl sorumlusunun babam olduğunu biliyorum," dedi Daniel. "İntikamını aldın. Şimdi yoluna devam et."

"Lanet olası intikamımı almadım," dedi adam, çenesi gergindi.

"Pekala, artık bunun üstesinden gelmen gerek. Artık Dufort Hanedanlığı'nın başında ben varım, yani siz ikiniz başka bir oyun alanında şaplak atabilirsiniz," dedi Daniel, arkasını dönerek. "Bu konuşma bitti."

"İki saat," diye hatırlattı Fletcher, Rolex'ine vurarak. Sonra üçü binadan çıkıp kaldırımında durup birbirlerine döndüler. Daniel'ın kanı hâlâ akıyor olsa da, aralarında birkaç muzip sırıtış vardı.

Hunter, "Bunun oldukça iyi gittiğini düşünüyorum" dedi.

Daniel dudaklarının kenarlarını kıvırdı.

Bir toplantısı daha vardı ve çok daha zor olacaktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daniel, babasının gelmesini beklerken ofisinde Central Park'a bakıyordu. Bir eli cebinde, diğeriyle de telefonunu tutuyordu.

Ekrana baktı.

Ona mesaj atmalıyım.

Daniel ne söyleyeceğini her düşündüğünde, kulağa yanlış geliyordu. Saçmalık gibi geliyordu. Gasp olayında yaşananların çoğunu Harper'la asla paylaşamazdı, ama güvenini geri kazanmak için ona bazı bilgiler vermesi gerektiğini biliyordu.

Bunların hepsini ancak şahsen yapabilirdi, telefonla değil.

Daniel, Harper'ın bilgileri gizli tutacağına güveniyordu ama onun güvenliği için ona söyleyebileceği şeylerin bir sınırı vardı.

Daniel, ona açıklama yapma ve bir şans verme fırsatı vereceğini umuyordu.

Bir tane daha.

Dindar bir adam değildi ama hayatında ilk kez Tanrı'yla konuşmak dilinin ucundaydı.

Artık evdeydi ve Harper artık kollarında değildi, hiçbir şeyin anlamı yoktu. Evet, ailesi ve işi önemliydi ama hayatında sevdiği kadına da yer vardı.

Dufort Otelleri onun bir parçasıydı. Bir parçası. Diğeri ise Harper Kāne'i tüm benliğiyle seven bir adamdı.

Onu geri kazanmak için dağları yerinden oynatacaktı.

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" Babasının öfkeli sesi düşüncelerini böldü.

Daniel telefonunu cebine koydu ve döndü.

"Lütfen oturun," dedi Daniel, toplantı masasının üzerinden babasına bir viski uzatıp kendi sandalyesine otururken. Birkaç dakika boyunca öfkeli bakışlarla karşılandı, ama Daniel bunu görmezden gelip bardağını dudaklarına götürdü.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

İçinde bir ateş yansa da Daniel, söyleyecekleri yüzünden biraz hüzün duyuyordu. Tanrı bilir, uzun vadeli hayat planlarında böyle bir şey hiç olmamıştı.

"İki saat öncesine kadar Dufort Otelleri'nin başkanı değildin artık," dedi Daniel sakın bir şekilde.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye homurdandı babası.

"Acil bir yönetim kurulu toplantısı düzenledik ve yokluğunuz kaydedildi."

Babası öfkeyle ayağa kalktı.

"Ne-şaka mı yapıyorsun? Darbe mi yaptın?!" diye bağırdı Johnathan Dufort.

Daniel içkisini geri fırlatıp masaya sertçe vurdu. "Hayır, Peder, bu şirket için en büyük riski ortadan kaldırmak için gerekeni yaptım. Sen! Ben işimi yaptım."

Ayağa kalktı, yandaki dolaba doğru yürüdü ve bir viski daha doldurdu.

"Ne saçmalıyorsun Daniel?"

Daniel döndü ve kesme kristal bardakla ona işaret etti. "Mackenzie ve Suzanne ile olan pisliğini temizledim. Lanet hayatımı geri aldım. Kendi kışını kurtarmak için pazarlık etmekten mutluluk duyacağın bir hayatım," diye sesini yükseltti.

Jonathan, volta atarken kolunu salladı. "Şantaj yapılıyordu. Ne yapmamı isterdin ki? Neyse, burası benim lanet şirketim. Beni kovamazsın evlat."

Artık değil.

"Uzun zamandır senin değil. Listelediğinden beri, hele ki küçük sorunumuza bir çözüm bulmak için hiçbir şey yapmadığından beri. Hiç denedin mi? Yoksa tüm bu zaman boyunca bunun karısıyla yakalanmanın intikamı olduğunu biliyor muydun?"

Babasının rengi soldu.

"Endişelenme," dedi Daniel. "Ayrıntıları veya daha fazlasını bilmek istemiyorum. Kadın düşkünlüğün var ve bunun anneme, ailemize ve bu işe verdiği zarar bitti, baba."

Jonathan öfkeyle alay etti. "Büyü artık Daniel. Hayat bu. Erkekler böyle yapar. Her neyse, beni öylece oylayıp gönderemezsin. Dufort Dynasty'nin çoğunluk hisselerine sahibim. Bu binada ve otellerimizde adım yazıyor."

Hayır, bütün erkeklerin yaptığı bu değildi. Harper'ı tekrar kollarına aldığında yapacağı şey de bu değildi. Başka hiçbir kadına ilgi duymuyordu. Eğer Harper onu istemezse, ne yapacağını bilmiyordu.

Duygusuz sevişmeye geri dön.

Hayır, teşekkürler.

O, onun için her şeydi.

"Yönetim kurulu oylama yaptı," dedi ve iki güçlü Dufort adamı birbirlerine bakarken ölüm sessizliği yaşandı.

Daniel, babasını hayatı boyunca sevmiş ve saygı duymuştu. Ona kızgın olsa da, işlerin bu noktaya gelmesinden dolayı hâlâ güçlü bir hayal kırıklığı hissediyordu.

Johnathan, oğullarından birini evlendirmeye veya şirketin şantajcıya milyarlarca dolar ödemesine razıydı. Bu onları mahvederdi.

Hepsi penisini pantolonunun içinde tutamamasından kaynaklanıyordu.

Daha da kötüsü, Daniel'a karşı dürüst davranmamış ve bu durumu düzeltmek için hiçbir çaba göstermemişti. Verdiği sözler ve söylediği her şey saçmalıktı.

"Suzanne, kendisine yöneltilen suçlamaların düşürülmesi karşılığında cinsel ilişkiniz hakkında konuştu. Birçok şirket politikasını ihlal ettiniz ve Dufort Otelleri ile hissedarlarımızı

riske attınız," diye bitirdi Daniel. "Üçümüz arasında, Fletcher, Hunter ve ben çoğunluk hissesine ve oy hakkına sahibiz."

Üçünün de hisselerini ve paralarını bozdurarak bu işi başardığı büyük bir gündü.

Jonathan'ın gözleri düştü.

"Pekala," dedi, "sana iyi ders verdiğimi görüyorum. Bir bakıma seninle gurur duyuyorum."

"Para birkaç saat içinde hesabınıza geçecek," diye ekledi Daniel. "Yüzde on hisseyi elinizde tutacaksınız, bu da size biraz oy hakkı verecek ve... kahretsin, baba, sen bu işi biliyorsun. Bana sen öğrettin."

Johnathan başını salladı ve ona hüzünlü bir gülümseme gönderdi. Sonra kuru bir kahkaha attı.

"Tanrım. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim ama köşeye sıkışmış hissettim."

Daniel başını salladı.

"Bana karşı dürüst olmalıydın."

"Lanet olsun, biliyorum," dedi başını sallayarak. "İşin senin elinde olmasına sevindim. Üçünüz her zaman yakındınız."

Elbette vardı; sahip oldukları tek şey birbirleriydi. Babaları, onlara işi öğretmediği sürece asla ortalıkta olmazdı ve bunu da mükemmel bir şekilde başarmıştı.

Onlara iyi adam olmayı öğretmek mi? Bunu daha önce görmemiştik.

Onlara iyi koca olmayı öğretmek mi? Hayır, ama bu, Dufort erkeklerinin artık işleri farklı yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Öyle olmak zorundaydık," dedi Daniel, Manhattan'ın pencerelerine ve ışıklarına dönerek. "Üzgünüm baba. Hiçbirimizin bunu istemediğini bilmeni istiyorum ama sen değişmeyeceksin. Annem için de bizim için de asla değişmedin. Hatta sevmediğim, hatta sevmediğim bir kadınla evlenmeme bile razı oldun."

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun oğlum."

Daniel dönüp babasına soğuk bir şekilde baktı.

"Hayır baba, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Bardağını masasına bıraktı, dizüstü bilgisayarını ve cüzdanını aldı, sonra kapıyı açık tutarak kapıya doğru yürüdü. Artık yeterdi. "Seni geçireyim."

Daniel artık önceliklerini net bir şekilde belirlemişti. Dufort Hanedanlığı onun elindeydi ve kimsenin onu yok etmesine izin vermeyecekti.

Ve Harper'ı geri aldığı anda, artık hiç kimse ve hiçbir şey onların arasına giremeyecekti.

Eğer onu geri kazanabilirse.

Fletcher ve Hunter koridorda bekliyorlardı ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından babası dışarı çıkıp karşılarında durdu.

"Bu durumdan ne kadar mutsuz olsam da, birlik olup kafanızı kullandığınız için hepinizle gurur duyuyorum," dedi. "Mackenzie'nin hesabı görüldü mü?"

"Evet. Gelen kutuma bir basın bülteni geldi," dedi Fletcher, gözleri Daniel'a kaydı.

Fletcher'a başını salladı.

Aşağıya inip babalarının arabasının uzaklaşmasını izlediler.

"Sik beni," dedi Hunter yüzündeki sakalı ovuşturarak.

Fletcher, "Şok etkisi geçince çok öfkelenecek," dedi. "Bunun peşini bırakmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Daniel başını salladı. "Biliyorum."

Fletcher haklıydı. Babası bu şirketi kendi elleriyle kurmuştu. Hayatının işiydi. Zeki ve stratejik bir adamdı. Babasının bu gece olanları öylece kabullenip eve gidip önümüzdeki yirmi yıl boyunca oynayacağı golf oyununu planladığını düşünmesi mümkün değildi.

Hunter, "Onunla savaşa girmek istemiyoruz" dedi.

"Bu ona kalmış, ama her iki durumda da şirketi korumak zorundaydık," dedi Daniel. "Dışarıda değil, sadece artık işleri berbat etme gücü kalmadı."

Daniel boynundaki atkısını daha da sıkı sardı.

"Gitmem gerek," dedi şoförünün geldiğini görünce. "Gitmek için berbat bir zaman. Üzgünüm ama bu önemli."

Acil bir durum olursa beni arayın, aksi takdirde iki hafta boyunca ikiniz sorumlusunuz."

Fletcher sırttı.

"İyi olacağız," dedi Hunter. "Hiçbir şey yapmıyorsun. Hepimiz bunu biliyoruz."

Daniel güldü.

"Fletcher, Olivia'dan uzak dur," dedi Daniel, kardeşinin sırtışı kaybolurken.

Geri döndüğünde bununla ilgilenecekti. Şu anda önceliği Harper'dı.

Kızını alacaktı.

BİRKAÇ SAAT SONRA Daniel havadaydı. Önünde hâlâ on bir saatlik bir uçuş vardı ama Harper'ı göreceği için heyecanlıydı. Ve inanılmaz derecede gergindi.

Dudağının kenarını ısırdı.

Sonunda ona mesaj atmak için mükemmel kelimeleri düşündü ve parmağını gönder tuşunun üzerine getirdi.

Bastırın.

Önceliklerimi belirledim. Sen, Harper. x

Sonra bekledi.

Ve bekledi.

Ve o hiç cevap vermedi.

Kahretsin.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Houston, bir sorunumuz var," diye yüksek sesle söyledi Harper kendi kendine. Keşke NASA hemen gelip ona yardım etse.

Bavulları kapanmıyordu.

Son iki haftada ne kadar çok alışveriş yaptığını, beş çift ayakkabı, iki şapka ve üç yeni çantanın ne kadar yer kapladığını fark etmemişti.

Zaten o, her neyse, hızını hesaplama işinde değildi. Eşyalar birbirine uymuyordu.

Saçmalık.

Onu burada bırakmaya hiç niyeti yoktu. Küçük bir servet harcamıştı ve satın aldığı her şeye bayılmıştı. Sonra en sevdiği eşyayı hatırladı ve keşke onu küstahça iade etmeseydi diye düşündü.

Cartier saati.

Çok sevdi.

Değerinden dolayı değil, Daniel'le geçirdiği zamanın anlamı ve anılarından dolayı.

Sonunda bu sabah mesajına bakmış, sonra kalbi hızla çarparak on dakika boyunca bakakalmıştı. Harper ne anlama geldiğini bilmiyordu. Sonunda telefonunu kapatmış, onun kelimelerle arasının iyi olduğunu hatırlamıştı. Onu sevdiğini söylemişti ama onlar da sadece kelimelerdi. Eylem olmadan, pek bir anlam ifade etmiyordu.

Cevap olarak ne söylemesini bekliyordu? Teşekkür ederim?

Cevap olarak söyleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden Yeni Zelanda'ya inene kadar beklemeyi tercih etti.

Bavulunun yanındaki yatağa yığılıp çatı katına bakındı.

İçini çekti.

Harper tatilini düşündü. Her ne kadar inişli çıkışlı bir dönem olsa da, Hawaii'deki hayatı hakkında çok şey öğrenmişti. Geriye dönüp baktığında, David'e hiç aşık olmadığını fark etti. Hatta, onu terk ettiği için minnettardı. David onu özgür bırakmasaydı, BookFlix ile televizyon anlaşmasını imzalayamazdı ve kesinlikle hayatının en tutkulu tatil aşkını yaşayamazdı.

Bugüne kadar.

Gözyaşlarına ve kırık kalbine rağmen, Daniel'la geçirdiği hiçbir andan pişman olmayacaktı. Onu seviyordu ve iyileşmesi zaman alacaktı.

Cooper ona, bir kadını her şeyden üstün tutmaya istekli erkeklerin olduğunu ve bir gün bunu bulacağını göstermişti. İkisi de bunun onunla olmadığını biliyordu, ama birlikte oldukları an için mutluydu.

Daniel'in metni aklıma geldi.

Ne demekti bu?

Küçük bir umut ışığı su yüzüne çıktı. Harper, Daniel'la aralarındaki sevginin onları bir gün tekrar bir araya getirip

getiremeyeceğini merak etti.

Onu beklemezdi ama Daniel sözünün arkasında duran bir adamsa, bunu gösterirdi. Sadece söylemekle kalmazdı.

Her iki durumda da hayatına devam ediyordu.

Harper derin bir iç çekti ve saate baktı. Katılması gereken bir kahvaltısı vardı ve umarım sonunda bagaj sorunlarıyla başa çıkması için üç arkadaşını ikna edebilirdi.

Aşağıya koştu ve planladığı gibi onları restoranda buldu.

"Bensiz mi başladınız?" dedi Graydon'ın yanına oturup onlara bakarak.

"On beş dakika geç kaldın." Luke omuz silkti. "Genç adamlar yetiştiriyoruz."

Bir homurtu çıkardı. "Kötü haberi vermekten nefret ediyorum ama hepiniz büyüdünüz."

Cooper, nefis bronzlaşmış pazusunu ortaya çıkarmak için kolunu kaldırdı ve başını salladı. "Evet."

Harper kahve doldururken garsona gülerek teşekkür etti. "Sadece bir kek ve biraz meyve lütfen."

"Bununla var olamazsın," dedi Graydon, sonra seslendi, "Yumurtaları da olacak."

"Yapmayacağım." Harper, gülen Dufort garsonuna başını sallayarak güldü. "Birkaç saat içinde uçacağım, bu yüzden gergin oluyorum. Sadece sizinle üçünüzle kahvaltı ettiğim için yiyorum."

Kırk dakika sonra Harper, bavul sorunuyla ilgili olarak onları yanına çağırdı ve hepsi yukarı çıkmak için ayağa kalktılar.

"Bayan Kāne," dedi Akino, birdenbire ortaya çıkarak.

"Akino, aloha, nasılsın?"

"Size eve dönüşünüzde iyi uçuşlar dilemeye geldim," dedi. "Yılın ilerleyen zamanlarında High Stakes BookFlix lansmanında görüşmek üzere."

"Mahalo," dedi ona teşekkür ederek. "Güzel Hawaii'ye bu kadar kısa sürede geri dönebildiğim için ne kadar şanslıyım?"

Başını kaldırıp baktığında Cooper'ın dikkatini çektiğini gördü. İletişim halinde kalırlarsa tekrar buluşup bir şeyler yapmaları için bir fırsat olabileceği aklından geçmişti ama bir karar veremiyordu.

Hiçbir bağlılık belirtisi göstermeden ona gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı.

"Seni ne zaman alacağım?" diye sordu Akino.

"On bir," dedi.

Ona hızlıca sarıldı ve uzaklaştı.

Garip.

"Yükte patlarsa hayatımın geri kalanında adınıza lanet okurum," dedi Harper, ancak işkence olarak

tanımlanabilecek bir muameleye tabi tutulmuş iki bavuluna bakarak.

Ama kapılar kapalıydı ve asma kilitleri takılıydı. Artık eve gitmeye hazırdı.

Cooper onu sımsıkı kucakladı, neredeyse ezecekti. "Çıkıyorum," dedi saçlarına doğru. "Bu bir veda değil Harp. Yarın sana mesaj atarım."

Gülümsedi ve yanağından öptü.

Kapının çalınmasıyla durakladılar ve Luke, kapıcıyı içeri aldı. Şişkin bavullarına şöyle bir baktı ve hepsi güldü.

Graydon ve Cooper, Hawaiili adamın onları arabaya bindirmesine yardım ettiler ve kadın ona yirmi dolar bahşış verdi.

"Bunun her kuruşunu hak ediyor," dedi Luke başını sallayarak.

"Tamam çocuklar, ağlamadan önce buradan defolup gidin," dedi Harper, onlara sarılarak. Sonra iletişimde kalacaklarına söz vererek ve ona güvenli bir uçuş dileyerek ayrıldılar.

Kapı kapandı ve Harper yalnız kaldı.

Eşyalarının tamamından boşalmış, çatı katında etrafına bakınarak bir sonraki misafirlerini bekliyordu.

Verandaya açılan sürgülü kapılara doğru yürüdü ve Waikiki'nin ısıltılı mavi sularına baktı.

Cennette bir başka güzel gündü.

Gerçekten.

Daniel'le geçirdiği çılgın kasırgadan, mutfakta yaptıkları doğaçlama yemeğe, Maui'ye yaptıkları helikopter uçuşuna kadar geçen zamanın anıları bir anda canlandı.

Gözleri yaşlarla doldu, tüm duyguları yüzeye çıktı. Tanrım, Daniel'e duyduğu bunca sevgiyle ne yapacaktı? Çöpe mi atacaktı? İnsanlar böyle bir kalp kırıklığından nasıl kurtulurdu ki?

Hawaii'de, onun çatı katında yaşamanın, ilişkilerinin bağını ne kadar canlı tuttuğunu fark etmemişti. Dufort otelinden çıktıktan sonra, her şey bitmişti.

Başı düştü.

"Harper."

Adını duyunca döndü ve ağzı açık kaldı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Tanrım, o şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Durmadan.

Dönem.

Sade zümrüt yeşili yazlık elbisesi, muhteşem bronz omuzlarını ortaya çıkarıyordu ve ayaklarında sade bir çift beyaz spor ayakkabı vardı. Adama göre, bir milyon dolar değerinde görünüyordu.

O da yere yığılacak gibi görünüyordu.

"Hey," dedi Daniel, odanın öbür ucuna uçup kalçalarını kavrayarak. Daniel'ın kalbi göğsünde çarparken, kadın dudaklarını aralayarak ona baktı. "Harper, konuş benimle."

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Burada ne yaptığımı biliyorsun bebeğim," dedi ve alnından bir tutam saçını geriye attı. "Sadece çok geç kalmadığımı umuyorum."

Yutkundu ve etrafına bakındı.

"Çiçek veya büyük jestler yok mu?"

Daniel sırttı. "Tamam, savunmam için söylüyorum, bunu düşünmek için on bir saatim vardı. Lobiyi güllerle dolduracaktım ya da Waikiki Plajı üzerinde aşkımı ilan eden bir pankartla uçacak uçaklardan birini kiralayacaktım. Ya da seni havaalanında aloha dansçıları ve bir bando eşliğinde yakalamayı düşünecektim."

Harper gözyaşlarını tutamayarak güldü.

"Daha sonra kuyumcumu arayıp bir yüzük ayarlamasını istedim."

"Yüzük mü?" diye sordu Harper, kirpiklerinin ucunda bir damla yaşla.

"Ama sonra karar verdim ki, senden karım olmanı istediğimde bunu otellerden birinde yapmayacağım," dedi gözyaşlarını yakalayarak.

Harper'ın dudakları açılıp kapandı, açıkça konuşmuyordu. Sonra yavaşça yutkundu ve ona göz kırptı.

Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama adım adım ilerlemesi gerekiyordu. Cartier saatini ait olduğu yere geri koydu ve gülümsedi. "Odamda bir şey unutmuşsun."

"Teşekkür ederim," dedi Harper, sesinde yoğun bir duygu vardı. Başını kaldırıp ona sulu bir gülümsemeye baktı.

Çenesini tutup güzel mavi gözlerine baktı. Tanrım, onları ne kadar da özlemişti.

"Sonunda benden istediğinin -hayır, benden istediğin şeyin- sana ne kadar değer verdiğimi göstermem olduğunu anladım. Ve bunu yapmayı planlıyorum."

Bir damla daha gözyaşı kaçtı, onu da başparmağıyla yakaladı.

"Başladığımızdan daha iyisini hak ediyorsun Harper. Seni kaybettim çünkü her şeyi senden önce tuttum. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Seni seviyorum. Sen benim için

en önemli şeysin. Bu bir söz değil - hayatımın her lanet günü sana bunu göstereceğim."

"Daniel," dedi, boğazında hafif bir hıçkırık vardı.

"Beni kabul ederseniz?"

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu Harper.

"Sana söylemek için dünyanın öbür ucuna uçtum, bu yüzden eminim." Sırıttı. "Güvenini geri kazanmanın biraz zaman alacağını biliyorum ve bunun için gereken her şeyi yapmaya hazırım."

"Tanrım, seni özledim." diye bağırdı ve adam onu kollarına aldı.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu, yüzünü saçlarına gömerek. Daniel kendine güvenen bir adamdı ama Harper'ın hayır demesi düşüncesiyle bedeninin titrediğini hissetti. "Lütfen?"

Başını salladı.

Daniel geri çekildi. Emin olmalıydı.

"Gerçekten bunu yap," dedi Daniel. "Çünkü sana evlenme teklif edeceğim Harper. Teklif ettiğimde, önceliğimin seni dünyanın en mutlu kadını yapmak olduğunu anlayacaksın."

Ve öyle de yapacaktı.

Çünkü Daniel Dufort hiçbir zaman başarısız olmamıştı ve kesinlikle sevdiği kadın Harper Kāne'i hayal kırıklığına uğratmıyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Harper ayak parmaklarını kuma gömüp oynatıyordu. Yanında Daniel oturmuş, iki top çikolatalı dondurma yiyordu.

"Yeni Zelanda süt ürünleri gerçekten inanılmaz. Sadece söylenti olduğunu sanıyordum. Aman Tanrım, bu çok lezzetli," dedi Daniel.

Sırıttı.

Daniel'in uçuştan sonra dinlenmesi için Hawaii'de bir gün daha geçirmişlerdi ve ardından bir şoför onları Yeni Zelanda'ya uçuşları için Oahu'daki özel bir havaalanına götürmüştü.

Harper, büyük özel jeti görünce ağzı açık kalmıştı. İçerisi lüks bir oturma odası gibiydi. Beyaz ve bej deri koltuklar ve kanepeler üç farklı alanı dolduruyordu ve en az altı mürettebat üyesini görmüştü.

En azından bavulu patlasa bile kaybetmezdi.

Sakin davranmaya çalışmıştı ama Daniel onu kendine çekip, "Bütün bunların altında ezilmen normal, tatlım. Uyum sağlaman biraz zaman alacak. Sadece kendin ol, tamam mı?" demişti.

"Öyleyse, cehenneme kadar yolun var," dedi ve mürettebattan birinin gülümsediğini gördü.

Gerçek şu ki, milyarder bir yaşam tarzına alışıp alışamayacağını bilmiyordu ama Daniel'ı seviyordu ve ikisinin de uyum sağlaması gerekiyordu.

Uçağın arka tarafındaki yatak odasında sevişmişler ve uçuş boyunca lezzetli üç çeşit yemeğin (artı atıştırmalıklar) tadını çıkarmışlardı, bu yüzden Harper onun kolayca uyum sağlayacağını düşündü.

İnsanlar yüzerken, kumda oynarken ve yaz sonu güneşinin altında güneşlenirken, dalgalar önündeki altın rengi kumlara hafifçe çarpıyordu.

Bir köpek martıyı kovalayarak yanlarından geçti ve Harper güldü. Daniel'in becerikli diliyle eriyen dondurmasını nasıl yediğini izlemek için döndü ve sırttı.

Kaşını kaldırdı. "Bana öyle bakmaya devam edersen doğruca eve gideceğiz."

Güldü ve adam çikolata kaplı dudaklarını onunkilere bastırdı. Harper kıkırdadı ve dudaklarını yalayıp temizledi.

Ona bir sürprizi vardı. Hoşuna gideceğini biliyordu.

"Evden bahsetmişken," dedi ve Daniel hemen dondurmasını indirdi.

"Evet?" diye sordu, yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu.

"Evet," dedi Harper.

Dondurmayı kuma bıraktı ve ona doğru döndü. "Evet, evet mi? Yoksa evet mi?"

"Evet, seninle New York'a taşınırım," dedi ve Daniel onu kuma yatırıp tutkuyla öptüğünde neşeli bir kahkaha attı. Daniel'in vücudunun ağırlığı sahiplenici ve koruyucu bir tavırla onunkine yerleşince kıkırdamaları kayboldu.

O onundu.

Beden, zihin ve ruh.

Daniel, son birkaç haftadır onun her şeyi olduğunu kanıtlamıştı. Yaşanan tüm karmaşaya rağmen, milyarlarca dolarlık bir işten vazgeçip Harper'ı her şeyden üstün tutmuştu.

Her şeyi paylaşmadığını biliyordu ve bunun kendi güvenliği için olduğunu anlıyordu. Siyaset, para ve güç dünyası zaman zaman tehlikeli olabiliyordu; hayatına girip girmemeye karar verirken bunu göz önünde bulundurmak zorunda kalmıştı.

Ama nasıl olmasın ki?

Daniel'i tüm kalbiyle seviyordu ve onsuz yaşamayı hayal edemiyordu.

Daniel ve Kristen hemen kaynaşmış ve Auckland'ın en popüler gece kulüplerinden birinde geçirdikleri bir gecenin ardından, viski sevgisi sayesinde aralarında bir bağ oluşmuştu. Daniel'in onlara en iyinin en iyisini ısmarlayabilmesi yardımcı olmuştu, ancak Harper sadece arkasına yaslanıp gülümsemiş ve en sevdiği iki insanı birlikte izlemişti.

Annesi ise bambaşka bir hikayeydi.

Harper artık annesinin kimseye, hatta kendisine bile güvenmediğini anlamıştı. Daniel bunu anlamıştı ve sadece

Harper'ın ne hissettiğinin onun için önemli olduğunu söylemişti. Ve annesi de onu bu yüzden seviyordu.

Ancak, baskın bir adam olduğu için, Daniel'ın öylece bırakmayacağını bilmeliydi. Bir akşam yemeğinden sonra annesini yürüyüşe davet etti ve Harper'ı alnından öperek yakında döneceklerini söyledi.

Yirmi dakika sonra geri döndüler ve aralarında bir tür barışçıl ittifak kurulmuştu. Daniel, konuştuklarını ona anlatmayacak, sadece Harper'ı son nefesine kadar seveceğine ve her gün ne kadar sevildiğini hissettireceğine söz verdiğini söyleyecekti.

Büyük sözler.

Bu sefer harekete geçtiler. Daniel onu New York'a taşınmaya davet etmişti. Hayatında hiç ilişki yaşamamış bir adam, onunla yaşamak için dünyanın öbür ucuna taşınmasını istemişti.

"Vizeye ihtiyacın olduğunu biliyorum Harper ve seni karım yapmayı düşünüyorum, bu yüzden bu konuda endişelenme," demişti.

Elini koluna koymuş, başını sallamıştı. "Daniel, vizeye ihtiyacım yok. Babam Hawaiiliydi. Ben yarı Amerikalıyım."

Ona baktı.

"Evlenme teklif etme sebebinin bu olmasını istemiyorum," demişti ve bu çok kötü karşılanmıştı. Şimdi bile adamın cevabını hatırlayınca irkildi.

Daniel'ın dudakları onunkilerden ayrıldı ve ona sırttı. "Çok mutluyum. Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum tatlım."

Onu oturma pozisyonuna çekti ve topuklarının üzerinde kumun üzerine oturdu.

"Kardan nefret ediyorsam, kış için Hawaii'ye giderim," dedi Harper sırtarak. "Gardırobunun ne kadar dolu olduğunu bilmiyorum ama yarısını istiyorum."

Daniel güldü.

New York'taki dairesinin ne kadar büyük olduğunu zaten biliyordu. Ona fotoğraflar göstermiş ve neler beklemesi gerektiği hakkında çok şey anlatmıştı. Bunların bir kısmının onu hazırlamak, bir kısmının da onu teşvik etmek için olduğunu biliyordu.

Harper'ın bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Tek istediği Daniel'dı. Her gece gözlerinin üzerinde, bedeninin kendisinde olmasını ve sabah onunla uyanmayı istiyordu.

Ve aradaki tüm lezzetli kısımlar.

"Sanırım her iki isteği de karşılayabilirim. Başka bir şey var mı?"

"Yazmaya devam edeceğim. Tutulan kadınlardan biri olmayacağım," dedi Harper. Bağımsızlığını koruması önemliydi.

Kaşlarını çattı. "Hmm, bak, şimdi bir sorunumuz var."

Harper'ın gözleri büyüdü.

"Ben de senin bakımlı bir kadın olmanı istemiyorum, ama karım olmanı istiyorum," dedi Daniel, yüzünü avuçlarının içine alarak ve iki çift mavi gözleri buluştu.

"Benimle evlen," dedi, gözlerinden saf bir sevgi fışkırıyordu. "Benimle evlen Harper. Karım ol ve sonsuza dek benimle yaşa."

"Evet," diye cevapladı Harper, gözleri sevinçle dolmuştu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daniel uyandı ve gerindi ama etrafını saran sıcak bir şey hissetti.

Nişanlısı.

"Mmm mmm," diye mırıldandı.

İkisi de uçuşa ve saat dilimi değişikliklerine alışmaya çalışıyordu ve Hunter ile Fletcher dün nişanlarını kutlamak için uçağa bindiklerinde ellerinde bir şişe şampanya ile gelmişlerdi.

Geriye dönüp baktığında, onu biraz daha kendine saklaması gerektiğini fark etti ama Kristen ve Harper'ın annesine söylemişlerdi ve bu mutlu haberi kardeşleriyle paylaşmak istiyordu.

Elbette, onu hemen sevmişler ve hakkında bir sürü düpedüz yalan söylemişlerdi. Harper, kanepede ona sokulup gülmüştü. Kardeşlerinin alaycı sırtışlarını görmezden gelmişti.

Birkaç gün içinde ailesine söyleyecekti. Şimdilik, ofise dönmeden önceki son birkaç gününü Harper'a Manhattan'ı gezdirmek ve yerleşmesini sağlamak için kullanmak istiyordu.

"Sana yardım edeceğim," demişti.

"Neye yardım?" diye sormuştu Harper.

"Banka hesabı açmak ve yeni bir ülkeye taşınmanın tüm yasal işlemleri. Çok fazla iş ve stresi azaltacak birinin olması

yardımcı olacaktır."

"Ya yardım etmeni istersem?" diye sormuştu.

"O zaman yaparım," diye cevaplamıştı Daniel. "Ama yönetmem gereken bir işim var ve birlikte geçirdiğimiz zamanın evrak işlerinden biraz daha keyifli olmasını istemez misin?"

Vücuduna gömülmüştü ve başını salladı. "Evet, ama hâlâ garip hissediyorum."

"Paraya hoş geldin," demişti. "Hayatta yapmak istemediğin saçmalıkları başkalarına yaptırırken, başkalarına da gelir sağlıyorsun."

Harper bunu düşündü ve Amerika'daki yeni hayatına alışırken bir asistanın faydalı olacağına karar verdi.

Düğünlerini yaz sonunda yapmayı kararlaştırmışlardı ancak mekan konusunda henüz karar vermemişlerdi.

Ona doğru yuvarlandı ve Harper gözlerini kırpıştırarak açtı. "Günaydın Bayan Dufort."

"Henüz değil," diye yanıtladı, sesi tamamen çatlaktı. "Sanırım dün gece bir parmağımı kaybettim. Burası çok soğuk."

Daniel sıırttı. "Yapsaydın tekrar dikedim. Seni o kadar çok seviyorum." Sonra Daniel'ın sevdiği gülümseme kızın yüzünde belirdi. "Mutlu musun?"

Başını salladı. "Sen mi? Bu seni sandığın kadar korkutuyor mu?"

"Hayır," dedi, elini kalçasında gezdirip bacağını kendi bacağının üzerine kaldırarak. Sert penisi, bacaklarının arasındaki sıcaklığa sürtünüyordu. "Sensiz eve gelmek yanlış hissettirdi."

Daniel içeri girdiğinde ağzı açık kaldı.

"Siktir git bebeğim," diye inledi.

Kıçını kavrayarak ritmik hareketlerle hareket etti ve Harper'ın sabah selamlamasına alışması için zaman tanıdı. Parmaklarını onun göğsünün üst kısmına gömdü ve ona doğru eğildi.

"Mmphhhf, aman Tanrım, evet, daha fazla, daha derin," dedi.

Onları çevirdi, Harper'ı altına aldı ve bacaklarını etrafına doladı. Sonra da içine sapasağlam daldı. Kızın vajinası onun etrafında kasıldı.

"Evet, evet," diye haykırdı Harper.

Evleneceği kadının yüzündeki haz ve coşkuyu görmekten hoşlanıyordu. Hayatında başardıkları bir yana, Daniel'in en çok gurur duyduğu şey Harper'ı her gün mutlu etmektir.

Yakında bir Dufort olacak ve hanedanlarının bir parçası olacaktı. Dufort ona istediği her şeyi ve daha fazlasını verecekti.

Daniel, orgazm olmaya başladığında vücudunun titrediğini hissetti. Daniel onu kendine doğru kaldırdı. "Siktir, seni seviyorum."

"Aman Tanrım, seni seviyorum," diye haykırdı Harper, içindeki tohumlar ona boşalırken.

Her şeye rağmen ikisi de bağlanma ve aşk korkularını yenmişlerdi.

Daniel, çocuklarına gerçek aşkın ne olduğunu öğretecekti çünkü Harper'a olan aşkı sarsılmazdı.

Dufort Hanedanlığı'nın İkinci Kitabı Yasak Dokunuş'un ilk bölümünü okumak için sayfayı çevirin. VEYA 31 Mayıs 2022'den sonra okumaya devam etmek için hemen satın almak üzere BURAYA tıklayın.

FORBIDDEN TOUCH

BİRİNCİ BÖLÜM

Fletcher, lüks üç katlı çatı katı dairesinin ön tarafında durmuş, yüz kadar konuğa bakıyordu. Tüm papyonların ve kokteyl elbiselerinin ardında, Manhattan gökdelenlerinin ışıkları parlak bir şekilde parıldıyordu.

"Daniel ve Harper'a," dedi viski bardağını kaldırarak ve yeni nişanlı çift kadehini kaldırarak.

Kalabalık onun sözlerini yankıladı ve müzik başladı. En büyük ağabeyi müstakbel gelinini kucaklayıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Daniel, üç hafta önce güzel Yeni Zelandalıyla New York'a döndüğünden beri bu artık sıradan bir durumdu. İki sevgili, Daniel iş seyahatindeyken Hawaii'de tanışmıştı.

Harper kıkırdadı ve ardından etrafları iyi dileklerde bulunanlarla çevrildi. Başının üstünde Daniel, ağzıyla teşekkür etti, Fletch.

Fletcher, Harper'ı severdi.

Cesurdu, güçlüydü ve kocaman bir kalbi vardı. Daha da önemlisi, ağabeyini seviyor ve onun baskın tavırlarının yanına kâr kalmasına izin vermiyordu. Daniel'ın güçlü birine ihtiyacı vardı ve onu kesinlikle bulmuştu.

Bunun yatak odasına kadar devam edip etmediğini gerçekten bilmek istemiyordu ama Harper'ın ceylan gözlerinden gördüğü kadarıyla bundan çok şüpheliydi.

Fletcher garsondan taze bir bardak viski aldı ve odanın karşısına geçti. İkisi istedikleri zaman ortadan kaybolabilisin diye, samimi nişan partisini kendi dairesinde düzenlemeyi teklif etmişti. Ayrıca, Daniel'ın kişisel alanı konusunda ne kadar mahrem olduğunu biliyordu ve Harper hâlâ alışmaya çalışıyordu. Sadece yeni bir eve ve ülkeye değil, aynı zamanda milyarder bir yaşam tarzına da.

Çoğu insan böyle bir düşünceye gözlerini devirirdi -ve Fletcher ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuştu- ama o yine de bunun çok büyük bir değişim olduğunu anlayabiliyordu.

Artık evinde çoğu gün bir şoför, kişisel güvenlik görevlisi ve personel vardı. Medya onu tanımak için can atıyordu, bu yüzden Harper röportaj vermeyi reddettiğinde, en iyi yaptıkları şeyi yapmışlardı: Uydurma bir röportaj yapmışlardı.

Fletcher, iletişim alanında yüksek lisansını tamamlamıştı ve Dufort Otelleri'nin CMO'su (pazarlama şefi) olarak medyanın oynadığı oyunları çok iyi biliyordu.

Harper ve Halkla İlişkiler Müdürü Olivia ile oturup birkaç seçeneği konuşmuşlardı, ama Olivia onlarla konuşmak istememişti. En iyi seçenek olmasa bile, anlaşılabilir bir durumdu. Daniel, bunun onun kararı olduğunu söylemiş ve her iki durumda da onu desteklemişti. Eğer Harper spot ışıklarının altında olmak istemiyorsa, Harper'ın da olmasına gerek yoktu.

Ancak Olivia ile hemen kaynaşmıştı. Bu onu pek de şaşırtmamıştı. Olivia zeki, komik ve... onun için tamamen yasaktı.

Patronuydu ve Dufort Hanedanlığı'nın çoğunluk hissedarıydı. Ayrıca, çalışanlarla cinsel ilişkiye girmeme konusunda sinir bozucu bir politika vardı.

Ya da gözlerini onların kışında gezdiriyorsun ama bunu yapmaktan mutlu görünüyorsun.

Bu, Daniel iki yıl önce CEO olduğunda uygulamaya koydukları bir şeydi. Babalarının penisini pantolonunun içinde tutma konusunda kötü bir geçmişi vardı; anneleri de yıllarca deli gibi içtikten sonra bunu öğrenmişti. Aynı şekilde, sürekli onları terk eden birçok insan kaynakları müdürü de.

Johnathan Dufort milyarlarca dolarlık bir hanedanlık kurmuştu ama bir yükü.

İşte bu yüzden, babasının çapkınlıkları yüzünden bir ABD senatörü tarafından gasp girişimine sürüklenince Daniel bir darbe yapmıştı. Bu, Johnathan'ın artık daha az hissesi ve şirket üzerindeki daha az kontrolü anlamına geliyordu. Hissedarlar da dahil olmak üzere hepsini koruyordu.

Fletcher ve Hunter, Daniel'in kararını desteklemişti ve şimdi üçlü birlikte çoğunluk hisselerine sahipti.

Yönetim kurulu bu durumdan pek memnun değildi ancak Daniel'in iki adam arasındaki geçmiş ilişki nedeniyle bir

senatörün kızıyla evlenmeye zorlandığı şantajla ilgili bazı ayrıntıları duyduktan sonra bu teklifi kabul ettiler.

Babalarıyla ilişkileri gergindi ama öfkeli değildi. Odanın karşısında, davet edilen birkaç Dufort yönetim kurulu üyesiyle konuşuyordu. Hepsinin çok zeki babalarını küçümsememeleri akıllıca olurdu.

"İyi akşamlar, Fletch," dedi biri, mutfağa doğru ilerlerken kadehlerini tokuşturarak.

Fletcher parti düzenlemeye alıştı, bu yüzden son dakikada bir araya gelmek hiç de zor olmamıştı. En azından özel asistanı öyle söylemişti.

"Fletch, dostum, nasılsın?" diye sordu aile dostu Trevor, yanına yaklaşıırken.

"Güzel dostum. Zamanlamanın uygun olmasına çok sevindim. Yoğun bir adam olduğunu biliyorum. Dan gelebildiğin için mutlu," dedi Fletcher, omzuna vurarak.

Küçük kardeşi Hunter da onlara katıldı. "Trev, gidiyor musun? Sonra Joy Club'a gidiyoruz. Bize katılır mısın?" diye sordu Hunter.

Joy Club. Evet, tam da kulağa geldiği gibiydi ve kesinlikle Fletcher'ın sahnesi değildi.

Adam başını iki yana salladı. "Yapamam. Yarın önemli bir sunumum var, bu yüzden birkaç saat uyumam gerek."

Trevor, bulaşıcı hastalıklara odaklanan bir tıp araştırmacısıydı. Genç olmasına rağmen kariyerinde büyük

ilerlemeler kaydediyordu.

Fletcher, normal mesai saatleri dışında çalıştığı için suçluluk duysa da, "Cumartesi günü mü?" diye sordu. Avustralya, İngiltere, Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında otelleri vardı. Bu yüzden, merkez ofislerindeki geniş pazarlama ekibi çoğu zaman saat dilimleri nedeniyle yerel ekiplerle tuhaf saatlerde bağlantı kurarken, bazen onlara katılırdı. Ya da sadece strateji ve bütçeler üzerinde çalışırdı.

Hiç tahmin etmediği sıkıcı şeyler.

Yine de yaptığı işi seviyordu ve başka bir şey yapmayı hayal edemiyordu.

"Hey, Dufort, hâlâ ilk milyarımda çalışıyorum," diye şaka yaptı Trevor. "Ama evet, lanet olası bir cumartesi."

Hepsi Trevor'ın asla aç kalmayacağını biliyordu. Ailesinin tamamı sağlık çalışanlarından oluşuyordu.

"Özel bir odamız olduğunu söylesem, bu seni ikna eder miydi? Birkaç yıl oldu, dostum, hadi ama," dedi Hunter, kristal bardağıyla Trevor'ın koluna vurarak.

Fletcher sırtıttı ve arkasını dönüp onları sohbetlerine bıraktı.

Dufort kardeşlerin arasında ikişer yaş fark vardı ve Daniel, Harvard'da Trevor'la arkadaş olduğunda, tatillerde onlara katılmıştı. Hunter en küçükleri olabilirdi, ama ikisi de bazı sapık şeylere olan ortak ilgileri sayesinde yakınlaşmıştı.

Kesinlikle Fletcher'ın tarzı değil.

Vanilya aşığı olduğu söylenemezdi, hiç de öyle değildi. Ama kırbaç falan? Hayır.

Hunter her zaman bir kontrol manyağıydı, bu yüzden yatak odasında nasıl biri olduğunu ancak hayal edebiliyordu (ama hayal etmemeye çalışıyordu). Ya da seviştiği her yerde.

"Bir dahaki sefere Hunt," diye yanıtladı Trevor, omzuna vurarak. "Keyfini çıkar, ama şimdi gidip Daniel'a veda etsem iyi olur. Harper harika, değil mi?"

İkisi de başlarını salladılar.

"Ona çok yakışıyor," dedi Fletcher, viskisini yudumlarırken, Daniel'ın göğsünde anlamsızca yukarı aşağı hareket eden elini izlerken. Gözlerinde hayalperest bir bakış vardı ve kardeşine baktığında, bakışlarının ona da yansıdığını gördü.

Kim düşünebilirdi ki?

Dufort kardeşlerden biri evleniyor.

Annelerinin başına gelenlerden sonra üçü de evliliğe - mutluluğa değil- kesin bir şekilde hayır demişti.

Otuz yaşında, Fletcher bunu düşünmek için bile acele etmiyordu. Kendi konumundaki çoğu erkek gibi, kadınlar söz konusu olduğunda birçok seçeneği vardı. Zengindi, Forbes dergisinin deyişiyle yakışıklıydı ve iri, kaslı bir vücuda sahipti. Üçünün de benzer fiziği ve koyu saçları vardı, ama Daniel'ın tuhaf açık mavi gözleri varken, onunkiler yeşildi.

Görünüşlerini babalarından almışlardı ve Tanrı bilir ya, adam da on yıllar boyunca bunu iyi bir şekilde kullanmıştı.

Vız, vız.

Fletcher elini gri Tom Ford ceketinin içine soktu ve telefonunu çıkardı.

Olivia.

Onun horozu seğirdi.

Kahretsin.

New York Daily News lansman hakkında özel bir haber istiyor. Evet mi? Hayır mı?

Fletcher bileğini çevirip Patek Philippe'ine baktı. Saat on. Olivia, Cuma gecesi bu kadar geç bir saatte Dufort Soho lansmanının medya ekibinde ne halt ediyordu?

Liv, dizüstü bilgisayarını kapat ve bir içki iç. Ya da dansa git. NYDN pazartesiye kadar bekleyebilir.

Ve bunu başarabilirlerdi. Manhattan'daki yeni lüks otellerinin açılışına bir hafta kalmıştı ve bu, medya dünyasında bir sonsuzluk kadar uzun bir süreydi.

Evet, evet, yakında ayrılıyorum. Çok talepkar bir patronum var.

Fletcher homurdandı.

Durun bakalım. Hâlâ ofiste miydi?

Çağrı tuşuna bastı.

"Fletcher," diye mırıldandı Olivia.

Tamam, mırıldanmıyordu ama onun kafasında mırıldanıyordu. Lanet olası bir seks kedisi gibi.

Kalabalıktan sıyrılıp çatı katındaki özel yemek odasına doğru yürüdü. Işıkları kapalı bırakıp yerden tavana kadar uzanan camlı balkona çıktı.

Üç katlı cam.

"Hâlâ neden oradasın?" diye sordu, mırıldanarak.

Olivia inledi. Gerçekten de öyleydi.

Horoza ayağa kalkmaya başladığında gözlerini sıkıca kapattı.

"Pazartesiden önce tüm medyayı kilitlemek istiyordum. Gelecek hafta çok yoğun olacak ve Pazar akşamı Sammy'yle tekrar görüşeceğim."

Ve şimdi işler tekrar şehir merkezine dönüyordu.

Sammy, Olivia'nın beş yaşındaki kızıydı. Minik bir minik. Başının etrafında gelişigüzel kıvrılmış kızıl saçları ve parlak mavi gözleri vardı.

"Sorun değil. Katy ve Thomas'a daha fazla yetki devretmeye başlamalısın."

"Bunları yapmam, biliyorsun yapamam," dedi ve sesinden eşyalarını toplamakla meşgul olduğu anlaşılıyordu. "Neyse, kaç patron geç saatlere kadar çalışanlarını azarlamak için arar ki?"

Fletcher'ın dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Hoparlöre alıp mesaj attı.

"Anket yapmadım, bu yüzden cevaplayamam ama Frederick'i sana gönderdim, beş dakika içinde aşağıda olacak. Seni eve bırakacak."

"Fletcher," dedi hafif bir homurtuyla.

Gülümsedi.

"Tartışma. Ben senin patronunum, unutma."

"New York'un geri kalanı gibi ben de metroya binebilirim."

Hayır, hayır, boş ver.

Olivia'nın metroyu kullanmasından nefret ediyordu ama bunu söylemek ona düşmezdi. Ama şirketinde bu kadar geç saate kadar çalışmak mı? Hayır, haddini aşıyor ve Olivia'nın eve sağ salim varmasını sağlıyordu.

"Onu merakta bırakma. Bundan nefret ettiğini biliyorsun," dedi Fletcher, telefonunu kulağına koyup diğer elini pantolonunun cebine sokarak ışıklara bakarak.

Şu anda burnunu kırıştırıp sessizce isyankâr bir şeyler mırıldandığını biliyordu. Neredeyse bir yıldır birlikte çalışıyorlardı, bu yüzden onu oldukça iyi tanıyordu. Son zamanlarda Olivia düşüncelerine daha fazla dalmış olsa da, aslında pek de fazla bir şey bilmediğini fark etti.

Bir kızı vardı.

Onu işe aldığı anda otel ve turizm sektörlerinde kapsamlı medya ve halkla ilişkiler deneyimine sahip olduğunu biliyordu.

Onun bekar olduğunu biliyordu.

En azından onun bekar olduğunu düşünüyordu.

Sammy'nin evli olmadığını ve eski eşiyle birlikte velayetini paylaştığını biliyordu.

Fletcher, anne olmanın gerektirdiği şeyler dışında, iş dışında zamanını nasıl geçirdiğini bilmiyordu.

Bir inilti daha çıkardı ve sonra "Teşekkür ederim. Pazartesi görüşürüz." dedi.

"Olivia," dedi. Fletcher ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece telefonu kapatmak istemiyordu.

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Evet?" diye fısıldadı

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"İyi hafta sonları," diye cevapladı Fletcher sonunda.

Fletcher ve Olivia'nın ateşli milyarder aşkı Forbidden Touch'ı BURADAN okumaya devam edin

JULIETTE N. BANKS'IN KİTAPLARI

Dufort Hanedanlığı

Günahkar Görev

Yasak Dokunuş

Toplam Sahiplik

Moretti Kan Kardeşleri

Vampirin Kökeni (Özel Kitap Kulübü)

Vampir Kral (ÜCRETSİZ)

Vampir Prensi

Vampir Koruyucusu

Vampir Casusu

Vampirin Noel'i

Vampir Suikastçısı

Vampir Uyandı

Ölümsüzler Diyarı

Başmelekler Savaşı

Başmeleğin Kalbi

VIP KİTAP KULÜBÜME KATILIN
BENİ BOOKBUB'DA TAKİP EDİN
BENİ GOODREADS'TE TAKİP EDİN
BENİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN
ÖZEL OKUYUCULAR FACEBOOK GRUBU

Telif Hakkı Juliette N. Banks 2022

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

